

Giới thiệu Một Minh Đầu Với Lưu Manh

Cô là một sát thủ thế mà phải chứng kiến kẻ ra tay bắn chết em trai của mình, vì anh ta quá tài giỏi nên cô không thể phục thù được ngay.

Một Minh Đầu Với Lưu Manh đương nhiên sẽ rất bất lợi, vì vậy mà cô nhịn nhục chấp nhận làm người tình của anh, cô như món mồi ngon cho anh.

Anh quán lấy cô tha thiết, đợi đến lúc anh sung sướng nhất không đề phòng rồi dùng con dao kết liễu đời anh ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Đầu Với Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

"Hội Vụ Ưng" là một tổ chức cả hắc bạch lưỡng đạo đều không rõ lai lịch, không rõ hình thức tổ chức, vừa chính vừa tà, không thuộc hắc đạo cũng không theo bạch đạo. Tất cả công việc đều do thủ lĩnh quyết định, nhưng không ai biết rõ khuôn mặt thật của hắn. Thông thường, sau khi hắn ra lệnh, sẽ thông qua bốn vị đường chủ thi hành.

Đường Hắc Ưng – nhân vật trong đường đều là những nhân tài máy tính được tuyển chọn kỹ càng trên toàn thế giới, phụ trách về mảng thông tin.

Cũng bởi vì tất cả nhân tài thông tin - vì tính đều được chiêu mộ vào đây, nên muốn xâm nhập vào máy tính nội bộ của hội Vụ Ưng lấy tài liệu cơ mật, quả thật so với lên trời còn khó hơn.

Nghe nói Đường chủ lãnh đạo đường Hắc Ưng là một người đàn ông tràn đầy khí thế, hắn luôn đeo mặt nạ, ánh mắt luôn khiến người ta cảm thấy e ngại thần phục, động tác nhanh như điện, kẻ địch thường là sau khi xuống địa phủ rồi mới biết mình chết thế nào, sự công kích mãnh liệt đủ sánh ngang với rắn hổ mang.

Đường Lam Ưng - trong đường đều là những nhân viên được tuyển chọn qua sự khảo nghiệm kỹ càng, là nơi tập hợp những người có IQ cao nhất thế giới, bọn họ là đoàn cố vấn thông minh nhất, tất cả các hoạch đều do đầu óc cơ trí của bọn họ bày ra, từng việc diệt trừ cường địch.

Nghe đồn Đường chủ lãnh đạo đường Lam Ưng là một người đàn ông phong độ có trí thức cực cao, trong cặp mắt che dưới mặt nạ luôn ẩn chứa một chút ý cười. Nhưng sự thông minh tài trí của hắn mới là thứ khiến người ta bội phục nhất, ví dụ như tất cả các cao thủ trong đường Lam Ưng phải mất hai giờ mới nghĩ ra một kế hoạch hoàn mỹ, hắn chỉ cần động não suy nghĩ vài phút, trong đầu liền có thể hiện ra một kế hoạch hoàn mỹ hơn, chưa từng có sai lầm.

Đường Tử Ưng - nơi những sát thủ được chọn ra qua tuyển chọn kỹ càng, nghe theo chỉ thị của Đường chủ, bọn họ có thể vì tiền mà giết người, cũng có thể không vì bất cứ lý do hay nguyên nhân nào mà giết người.

Nghe đồn Đường chủ đường Tử Ưng là một người đàn ông lạnh lùng không bao giờ cười, trong ánh mắt trừ vô tình chỉ có vô tình, hơn nữa, trên người hắn luôn có một cỗ cảm giác làm người ta không lạnh mà run sợ, có thể khiến kẻ địch không đánh mà lui, tác phong của hắn khiến người khác rất khó nắm bắt, nhưng hắn vẫn cam tâm tình nguyện thần phục dưới sự ra lệnh của thủ lĩnh.

Đường Hồng Ưng - mỗi người trong Đường đều là cao thủ gián điệp thăm dò tin tức kẻ địch, nhưng không giống với các Đường khác, toàn bộ nhân viên trong đường Hồng Ưng đều là phụ nữ, tuy nhiên, năng lực làm việc của các cô tuyệt không thua kém những người đàn ông Đường khác.

Nghe đồn, Đường chủ lãnh đạo đường Hồng Ưng là một cô gái lạnh lùng xinh đẹp, cô khác hẳn với ba vị Đường chủ kia, không đeo mặt nạ, lấy khuôn mặt thật xuất hiện. Nhưng, đó là bộ mặt thực sự của cô sao? Nghe nói cô dùng thuật dịch dung, luôn lấy những diện mạo khác nhau gặp người khác, điểm giống nhau duy nhất chính là lạnh lùng xinh đẹp, cho nên, "Lãnh Diễm" thành đại danh từ chỉ cô, người trong Đường muốn nhận ra cô vô cùng dễ dàng, bởi vì điểm duy nhất cô không thay đổi chính là luôn mặc trang phục đỏ rực.

Mà bốn nhân vật truyền kỳ này, trực tiếp nghe lệnh của một người đàn ông mang mặt nạ chim ưng trắng. Không ai biết người đó là ai. Chỉ biết, hắn còn lạnh lùng hơn Tử Ưng, bởi vì hắn đối với sự vật con người xung quanh luôn làm như không thấy. Nhưng không được vì vậy mà xem thường năng lực của hắn. Tuy rằng hắn đối với bất cứ chuyện gì cũng không có hứng thú, nhưng có thể trở thành thủ lĩnh của bốn vị Đường chủ kia, hắn đương nhiên có chỗ hơn người.

Nhân viên tình báo của hội Vụ Ưng trải khắp thế giới, so với những tổ chức chính quy, tổ chức phi pháp khác, chỉ có hơn chứ không kém, cứ như vậy, tin đồn liên quan đến nó thật thật giả giả lưu truyền giữa hai hắc, bạch đạo.

Nhưng dù là thánh nhân, cũng có ngày tan chảy trong nhu tình của mỹ nhân, thủ lĩnh hội Vụ Ưng - Đinh Dục Phàm, sau khi gặp được người mình yêu, trước sau tương như hai người, anh bây giờ đang ôm vợ yêu và con trai, trên mặt mang nụ cười hạnh phúc, mong chờ bốn vị Đường chủ ưu tú kia rồi cũng như anh, rơi vào bể tình, hưởng thụ tình yêu tuyệt vời....

Năm 1994

Đang trong mộng đẹp, cô gái khoảng hai mươi tuổi bị một trảng âm thanh ồn ào làm tỉnh. Cô khẽ dụi đôi mắt cho tỉnh táo, tò mò xem ai đến, bước chân nhẹ nhàng đi về hướng phát ra âm thanh kia.

Xuyên qua khe cửa, cô thấy cha mẹ mình đang cãi nhau, có một người đàn ông xa lạ đứng ở góc phòng sách âm u, làm cô không cách nào thấy rõ. Nhưng mà, giọng nói trầm thấp của hắn, khiến cô không khỏi có chút sợ.

Bởi vì lòng hiếu kỳ, cô rất muốn biết vị khách khiến ba mẹ mình tức giận lớn như vậy là ai, cho nên khẽ đưa tay đẩy cửa thêm chút nữa. Dựa vào thân hình đó, chỉ có thể nhìn ra là một người đàn ông trung niên.

Không ngờ, người đó như ý thức được sự xuất hiện của cô, quay đầu liếc về phía cửa, ánh mắt tà ác kia khiến cô vội vàng lùi về phía sau cánh cửa.

Vì trong lòng thấy sợ hãi, cô lập tức trở lại phòng mình, không dám tìm hiểu nguyên nhân khiến họ cãi vã. Mới đi được vài bước liền nghe thấy tiếng kêu đau của cha truyền ra từ phòng sách, cô sợ đến nỗi vội vàng quay người lại, chạy vào phòng sách.

Trong đó, cô thấy ngực cha cô nhiễm đỏ một mảng, thân thể dần dần ngã xuống, còn mẹ cô đang há to miệng vì kinh sợ, đau lòng ôm lấy cha cô, ngồi phịch dưới đất.

Lại "đoàng" một tiếng, trên trán mẹ cô bị một viên đạn bắn thủng, theo chân cha cô, ngã lộn trong vũng máu.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi thứ đều thay đổi. Trước mắt cô, gia đình hạnh phúc bị kẻ giết người tàn nhẫn phá hủy. Cô thấy hắn cười tà ác đi về phía mình.

Hắn dĩ nhiên sẽ không tha cho cô.

Ngoài cực kì đau lòng, ý nghĩ duy nhất của cô lúc này chính là chạy trốn, tìm ra một con đường sống, như vậy mới có thể báo thù cho cha mẹ.

Cô chạy thoát khỏi viên đạn lấy mạng kia giống như bay, tránh vào trong phòng, đóng chặt cửa lại, khóa kín, sau đó muốn thoát ra ngoài từ cửa sổ phòng này.

Năm 2000

Đèn cao rực rỡ, đường phố tấp nập người qua lại, nhiều người tập trung ánh mắt tò mò, nhìn về một nam một nữ đi phía trước.

Cô gái kia khí chất lạnh lùng như băng*, khuôn mặt xinh đẹp hoa hường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, không đeo trang sức, son phấn trang điểm, thể hiện cá tính rất đặc biệt, làn da vô cùng mịn màng, trong suốt nõn nà khiến người ta hâm mộ.

(* nguyên gốc: lãnh nhược băng sương.)

Còn chàng trai đi sát bên cô, khuôn mặt tươi cười hòa nhã dễ gần, rực rỡ tựa ánh mặt trời, như cây đón gió xuân, giờ tay nhấc chân đều thể hiện khí chất cao quý, là loại khí chất không tầm thường, khiến các cô gái ngưỡng mộ.

"Anh rốt cuộc muốn đi theo tôi tới khi nào?"

Vốn cũng chẳng để ý đến sự chú ý của đám đông, nhưng thật sự không chịu nổi những cái nhìn chăm chú kia, cuối cùng, cô quay đầu lại trừng mắt nhìn tên Tôn Đình Trạch sau lưng, tức giận hỏi.

Từ lúc bước ra khỏi nhà trọ của Tôn Đình Liệt, anh vẫn luôn đi theo sau cô, bám dai như kẹo, dứt cũng không dứt ra được.

Tôn Đình Trạch chỉ cười không nói.

Cô liếc xéo anh, không nhịn được bật thốt ra sự lên án ở trong lòng, "Cũng tại vì kẻ làm anh trai như anh nỏ súng mà tính mạng em trai anh đang bị đe dọa, vậy mà bây giờ anh vẫn cười được. Tôi thật không rõ, anh rốt cuộc có lương tâm hay không!"

"Sống chết có số, giàu sang tại trời, Đình Liệt sống hay chết, phải dựa vào may mắn của nó." Tôn Đình Trạch không dấu vết liếc đồng hồ đeo tay một cái.

Từ lúc bọn họ đi khỏi nhà trọ đến giờ cũng được một thời gian rồi, Đình Liệt chắc hẳn đã giải quyết xong mọi chuyện. Cũng không uổng công anh cực khổ đeo theo tội danh "Giết em trai".

"Biến đi, đồ không có lương tâm, phiền anh cách xa tôi ra một chút, nếu không đừng trách tôi tay chân vô tình!" Cô lạnh giọng cảnh cáo.

Cô nghe chỉ thị, thi hành nhiệm vụ tổ chức giao, theo sát Tôn Đình Liệt, ai ngờ lại có tình huống bất ngờ xảy ra, khiến tính mạng Tôn Đình Liệt bây giờ sống chết chưa rõ không phải do cô, mà là do tên vô lại trước mặt cô này.

Mặc dù bản thân ở trong tổ chức sát thủ giỏi nhất, nhưng nghĩ tới cảnh tượng bắn chết em ruột cực kỳ bi thảm vừa rồi, cô không cách nào dùng giọng

điều dễ nghe nói chuyện với Tôn Đình Trạch.

"Tay chân vô tình? Cô cho rằng cô có khả năng thắng được tôi sao?" Tôn Đình Trạch giọng nói chế nhạo, nụ cười chói mắt đập vào mắt cô.

Cô trầm giọng nói: "Ít nhất hai tai tôi có thể yên tĩnh!"

Cô không báo trước đột nhiên ra tay, không để ý bọn họ đang đứng trên đường lớn, so với cách hành động đối xử ngày thường của cô quả một trời một vực. Nguyên nhân là cô vô cùng ghét ánh mắt chăm chú nhìn tới của người khác.

Những người vây xem càng lúc càng nhiều, công phu quyền cước của hai người trở thành tâm điểm chú ý.

Động vô đối với Tôn Đình Trạch căn bản không có hiệu quả.

Chỉ thấy cô vừa ra tay, anh lập nhẹ nhàng tức tránh được, hai người giống như đôi tình nhân xảy ra tranh chấp, nữ hùng hồn có lý, nam chắc thắng trong tay, hoàn toàn không có nét mặt hối lỗi, mới khiến bạn gái giận đến vùng tay.

Thấy đánh không không có tác dụng, cô thừa dịp hung hăng đá một cái, vốn định tấn công chân anh, để anh đau chết đi, không ngờ anh nhanh chân lui về phía sau, bị hụt!

Cô thấy thế thuận theo xoay một vòng, đá ra một cước nữa.

Tưởng rằng lần này sẽ thành công, nhưng cô hình như đã đánh giá thấp thực lực của Tôn Đình Trạch, chẳng những lần nữa đá trượt, cả người còn bị anh thuận tiện ôm vào ngực, khiến cô không thể động đậy.

"Ừm, cảm giác được ôm ấp yêu thương người đẹp quả thật không tệ, mọi người thấy có đúng không?" Anh nhàn nhã hướng về mọi người cười một cái, khiến cho những người vây xem sôi nổi cười rộ lên.

"Coi chừng đó chàng trai, cậu vẫn nên ngoan ngoãn nhận lỗi với bạn gái đi, nếu không để bạn gái xinh đẹp như vậy bị người khác cướp mất, xem cậu tìm thế nào được một cô gái đặc biệt đối với cậu như vậy."

Một người vừa nói ra, những người khác cũng rói rít phụ họa.

Những giọng nói trêu chọc kia không ngừng truyền đến tai hai người.

"Ồ, là anh sai rồi, em đại nhân đại lượng, tha thứ cho anh, không tức giận với anh nữa được không?" Tôn Đình Trạch hí mắt cười nói, thuận theo ý mọi người, khiến những người xung quanh càng ồn ào thêm.

Anh thừa dịp cô bị anh ôm trong ngực không cách nào động tay chân, chậm rãi cúi đầu thấp xuống góp vui, càng lúc càng gần đôi môi đang hé mở của cô.

Thấy vậy, cô trừng đôi mắt đầy tức giận nhìn anh chằm chằm.

"Anh dám hôn tôi thử xem!" Nghiến răng nghiến lợi, cô phần hận thốt lên.

"Lẽ nào lại không dám!"

Tôn Đình Trạch tuyệt đối không sợ hậu quả của việc "nhỏ lông trên đầu hổ", đầu càng cúi càng gần, chỉ còn cách môi của cô không tới một centimet, mắt thấy cảnh tượng trẻ em không nên xem sắp xảy ra, chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên, chen ngang không đúng lúc.

Anh bất đắc dĩ buông đôi tay đang giữ chặt cô ra, đáp lại âm thanh khản trương của tiếng điện thoại di động.

Chỉ thấy lông mày của anh càng lúc càng nhíu chặt, đường cong khuôn mặt cũng càng lúc càng cứng ngắc.

Khi anh ngắt điện thoại thì cô đã thoát khỏi tay anh, sớm không thấy bóng dáng.

Chết tiệt, khi anh cho rằng mọi chuyện đã đúng theo sắp xếp của bọn họ thì Đình Liệt lại "thật sự" xảy ra chuyện. Tên chết tiệt kia, nếu anh không phát hỏa thì anh không còn là Hắc Ưng khiến hắc, bạch lưỡng đạo nghe thấy là sợ mất hồn mất vía nữa!

Còn có ba người Dục Phàm, Đình Tuyền và Đình Thường nữa, thế nhưng lại thua dưới tay một tên lưu manh không biết lợi hại thế nào. Mấy tên đó rốt cuộc đang làm cái gì, hại anh 'thịt thiên nga trắng' đến miệng rồi lại bay mất!

Hai hàng lông mày nhíu chặt lại một chỗ, Tôn Đình Trạch nhanh chóng biến mất giữa đường lớn.

"Những tài liệu này..." Đình Dục Phàm tựa vào ghế dựa, toàn thân hoàn toàn toát ra khí thế vương giả sẵn có, làm người ta ngưỡng mộ.

"Đây chính là chuyện tôi muốn bàn bạc với anh, lúc tôi đang sắp xếp lại tài liệu thì phát hiện có người đã động tay động chân vào tài liệu này, để kiểm chứng, tôi đã đặc biệt xem trong hồ sơ cơ mật trên máy tính của công ty, lại phát hiện ra có người đã âm thầm xâm nhập vào máy tính công ty, sửa chữa tài liệu gốc, số liệu chỗ này, chỗ này nữa đều đã bị sửa!" Ngón tay Tôn Đình Trạch chỉ vào nơi đã bị sửa chữa.

Ánh mắt Đinh Dục Phàm di chuyển theo ngón tay anh, nhìn vào những số liệu chẳng chút kia. Dấu vết sửa đổi này, nếu như không nhìn kỹ, quả thật rất khó nhìn ra sơ hở.

"Sáu năm trước, tôi và Đinh Tuyền tìm được một mảnh đất tốt muốn khai thác làm sân Golf, nhưng bởi vì gần đó có mấy nhà ở, không cách nào quy hoạch được những nơi đó, phát huy hết công dụng. Để thuận lợi khác phá, tôi và Đinh Tuyền đã tốn không ít tâm huyết, tiền bạc, mới khiến cư dân gần đó đồng ý chuyển đi."

"Sắp đến ngày khởi công, có người lại một mực không đồng ý với điều kiện đãi ngộ của chúng ta, kiên quyết không chịu rời đi, đó là gia đình họ Mâu, cho đến khi có một trận hỏa hoạn kì lạ xảy ra, thiêu rụi cả gia đình họ Mâu đó, chúng ta mới có thể khai phá mảnh đất kia."

Thật ra tôi cũng từng nghĩ, tại sao trận hỏa hoạn kì lạ kia lại xảy ra đúng lúc đó, nhớ lúc ấy truyền thông cũng từng cho rằng là chúng ta đã làm, phải nhờ thể lực của công ty chặn những tin đồn này lại, nhưng mà, nếu không may những tài liệu đã bị sửa chữa này để người khác thấy được, nhất định sẽ cho rằng chúng ta âm thầm động tay động chân, bỏ tiền thuê người đốt cháy Mâu gia."

"Nếu xem những tài liệu này, chính xác là như vậy."

"Nhìn qua, có lẽ Hacker đã xâm nhập vào máy tính công ty một thời gian rồi, nếu không điều tra rõ ràng, sợ rằng tình hình không ổn."

"Tôi đã phái người của cậu đi điều tra, cậu không cần bận tâm."

"À?" Tôn Đình Trạch ngạc nhiên nhìn Đinh Dục Phàm

Nghe anh ta nói, có vẻ như Đinh Dục Phàm đã sớm biết rõ chuyện này?

"Đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là tôi biết chuyện này sớm hơn cậu một chút thôi, Đinh Thường ẩn ở Tứ Quý đã báo cáo với tôi, có người trong Tứ Quý yêu cầu điều tra rõ đầu đuôi vụ hỏa hoạn của Mâu gia sáu năm trước, tất cả các chứng cứ đều gây bất lợi cho công ty."

Thực ra anh không định báo việc này cho Đình Trạch biết, không ngờ Đình Liệt lại xảy ra chuyện như vậy, đúng là 'người tính không bằng trời tính'.

"Là ai yêu cầu?"

"Trận hỏa hoạn sáu năm trước đã cướp đi hai mạng người, chính là vợ chồng Mâu gia, nhưng họ còn có một cô con gái, lúc ấy không biết vì sao cô bé đó lại biến mất, đến nay vẫn không rõ cô ta đang ở đâu."

Tôn Đình Trạch phán đoán: "Vậy không phải là cô con gái nhà họ Mâu đó yêu cầu sao?"

"Cũng có thể, nhưng tôi biết người yêu cầu thuộc hạ điều tra là ai, cậu đoán được không?" Đinh Dục Phàm thần bí hỏi.

"Ai?"

"Đồng, cô gái mà cậu thích."

Tôn Đình Trạch kinh ngạc nhưn mảy. "Là cô ấy!"

"Không sai, cô ấy có thể là đứa con duy nhất của gia đình họ Mâu đó, Mâu Tâm Như!"

"Thăm rồi, lại là một chuyện khó giải quyết, nếu như tất cả các chứng cứ kia đều biểu hiện bất lợi cho công ty, vậy nhất định sẽ có một cuộc trả thù nhằm vào công ty chúng ta." Vẫn ở bên cạnh lẳng lẳng lắng nghe, Tôn Đình Tuyền suy tư, cậu đã hiểu chuyện Đinh Dục Phàm muốn nói trước đó, nguyên nhân tại sao lại gạt Tôn Đình Trạch.

"Đinh Tuyền nói không sai, dựa theo tính cách mãnh liệt của Đồng, nếu cô ta thật sự là Mâu Tâm Như, nhất định sẽ đi trả thù!"

Chuyện của Đình Liệt mới giải quyết một nửa, Tiểu Như cũng không biết đi đâu, bây giờ lại thêm loại chuyện phiền phức khó giải quyết này dính vào người, đúng là 'nóc nhà thùng còn gặp mưa suốt đêm!' Tôn Đình Trạch không khỏi nhức đầu trầm nghĩ.

"Đình Trạch, đây chính là thời cơ tốt để anh tiếp cận Đồng, nếu cô ta thật sự là Mâu Tâm Như, một mặt anh có thể từ cô ấy điều tra ra đầu mối của sự việc sáu năm trước, mặt khác anh cũng có thể thoải mái 'lấy việc công làm việc tư', chiếm lấy tâm tư người đẹp, ven cả đôi đường, không mất công sức!" Tôn Đình Tuyền xấu xa nói.

"Không cần em nói, anh đang có ý đó. Tôi hy vọng Dục Phàm không phản đối tôi làm như vậy."

Đinh Dục Phàm lắc đầu phủ định: "Cậu sai rồi, tôi cực kỳ phản đối, nếu như Đồng thật sự là Mâu Tâm Như, cô ta sẽ trả thù kịch liệt, nhất định sẽ đâm cậu một vết thương trí mạng!"

Vốn dĩ anh định đem việc này giao cho Đinh Tuyền làm, nhưng không ngờ, Đình Trạch lại đột nhiên 'tâm huyết dâng trào' sắp xếp lại các tài liệu kia, cho nên mới phát hiện chuyện anh muốn giấu giếm cậu ta.

Haiz, đúng là ý trời! Tất cả mọi chuyện xảy ra trùng hợp như vậy, có lẽ đều là do ông trời sắp đặt.

Tuy ông trời nhất định muốn Tôn Đình Trạch như vậy, nhưng nếu có thể khiến cậu ta không bị tổn thương, cho dù làm trái ý trời, anh cũng muốn bảo vệ cậu ta chu toàn!

"Anh không có lòng tin vào tôi?" Tôn Đình Trạch giọng nói khó tin hỏi Đình Dục Phàm.

Luôn tự cho rằng mình hiểu rất rõ Dục Phàm, thế nhưng anh lại không đoán được suy nghĩ của anh ta lúc này? Đây rõ ràng là một nhiệm vụ cực kỳ đơn giản, anh ta không nên lo lắng anh không thể hoàn thành.

"Không cần nghi ngờ, tôi vô cùng tin nhiệm năng lực của cậu, chỉ có chuyện này của Mâu Tâm Như, tôi hy vọng cậu không nhúng tay vào."

"Cho tôi một lý do!"

Đình Dục Phàm bắt đầu nhìn anh, "Đình Liệt đang nằm ở trong bệnh viện chính là một lý do tốt nhất."

"Đáp án này tôi không hài lòng, tôi và Đình Liệt là hai chuyện khác nhau, hơn nữa chuyện này với vụ án của Mâu gia không có quan hệ gì cả!"

Tôn Đình Trạch hơi kích động, chờ đợi một lời giải thích hợp lý.

"Cậu ta phải nằm trong bệnh viện cũng bởi vì đã động lòng, nếu không phải vì Tiểu Như, cậu ta sẽ không nằm ở đó, cho đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, tôi không hy vọng cậu sẽ đi theo vết xe đổ của cậu ta."

"Dục Phàm, tình cảm nếu không trải qua một quá trình oanh oanh liệt liệt, làm sao có thể đến với mấy người như chúng ta? Giống như anh cùng Diệc Trúc, không phải cũng là sau khi hóa giải hiểu lầm, khó khăn lắm mới đến ngày hạnh phúc, ân ái ái ái ở cùng nhau sao. Tận sâu bên trong, tất cả đều do ông trời sắp đặt, anh không dễ dàng chịu thua, chúng tôi sao có thể chịu thua. Anh cứ đem chuyện này giao cho Đình Trạch làm đi, có nguy hiểm mới có chuyển biến, có chuyển biến mới có cơ hội, có cơ hội mới có kết quả tốt!"

"Em cứ ở đó mà cơ với hội, anh thấy em cần bản là muốn Huyền Kỳ đi!" Mặc dù Tôn Đình Tuyền vốn đang giúp anh, nhưng Tôn Đình Trạch vẫn không quên châm chọc cậu ta.

Hai hàng lông mày Đình Dục Phàm nhăn lại, suy nghĩ lời nói của Tôn Đình Tuyền.

Dù sao lời Đình Tuyền nói cũng có lý, có lẽ anh nên tiếp nhận đề nghị của Đình Tuyền, để Đình Trạch đi làm việc này.

"Nếu như tôi vẫn kiên quyết không cho cậu tham dự vào chuyện này?"

"Tôi vẫn sẽ làm, bởi vì đây là cơ hội tốt để tôi đến gần Đông, tôi không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể tiếp cận cô ấy, anh hiểu tâm ý của tôi mà." Tôn Đình Trạch kiên định chứng tỏ tâm ý của mình.

"Để đề phòng cậu xảy ra chuyện giống Đình Liệt, tôi và cậu đều lui lại một bước, tôi đồng ý với cậu, nhưng cậu cũng phải đáp ứng tôi, từ Đường của cậu chọn ra một trợ thủ xuất sắc âm thầm trợ giúp cậu, nắm rõ hành tung của cậu, lúc nào cũng có thể báo cáo với tôi tình trạng của cậu."

Tôn Đình Trạch sáng khoái đồng ý, trong lòng đã chọn được người.

"Được, vậy thì chọn A Hồ đi, cậu ta là cao thủ số một số hai của đường Hắc Ưng, một khi có chuyện, tôi sẽ cho cậu ta nhanh chóng thông báo với anh."

"Trông bộ dạng ung dung tự đắc của anh kia, có phải trong lòng đã sớm tính toán cách chiếm lấy tâm tư người đẹp rồi không?" Tôn Đình Tuyền thấy anh vẻ mặt chắc chắn, không khỏi nhếch môi nói.

"Ai giống như em, cũng đã hơn một năm, em cùng cô nàng Huyền gì đó, giờ vẫn dậm chân tại chỗ, chờ coi đi, anh nhất định sẽ 'mã đáo thành công'!"

"Anh cứ cố mà cười đi, dù sao cũng chưa biết ai kém ai." Đối với lời trêu chọc của các anh em, cậu đã sớm luyện cả người thành da dày thịt béo, mặc bọn họ giễu cợt thế nào, cậu đều không sao, dù sao cũng đã quen rồi!

Tôn Đình Trạch ném tài liệu trong tay về phía cậu.

"Em trai thông minh, nhân vật bên trong đó có thể khiến em nhức đầu đó, anh rất vui về!" Sau đó bỏ lại một chuỗi tiếng cười tự cao tự đại không ai chịu nổi, xoay người rồi đi.

Tôn Đình Tuyền mở tài liệu trong tay ra, lúc sau, trong miệng bật ra một tràng âm thanh tức giận.

"Cậu ta lại ném chuyện gì cho cậu?" Đình Dục Phàm hé miệng cười hỏi.

"Đúng là tên chết tiệt, anh ấy lại muốn tôi từ năm người trong này, tìm ra kẻ đáng bị tình nghi nhất đã thay đổi tư liệu, tôi nhìn qua đã đau đầu nhức óc, xem ra, muốn tìm ra nội gian trong công ty, là một chuyện khó đây!" Cậu há miệng than thở, muốn chối bỏ trách nhiệm với người bên cạnh.

"Tôi nghĩ không ai có cơ trí hơn cậu, mau động não đi, bằng trí thông minh của cậu, tôi muốn dưới cặp mắt tinh anh của cậu, tên nội gian trốn kỹ càng kia

phải lộ ra thân phận của mình."

"Anh bớt làm trò đi, có chuyện làm mới tăng bốc tôi, không có việc làm lại gạt tôi sang một bên, anh xem tôi là ai!" Tôn Đình Tuyền tức giận nói.

Nhìn tư liệu lý lịch của năm người này cùng với ấn tượng của mình, cậu biết mình thế nào cũng phải nhức óc, bởi vì tất cả bọn họ đều là những quản lý xuất sắc trong công ty, thật sự không nhìn ra tại sao họ lại muốn phản bội công ty.

Thật là một chuyện cực khổ!

Đình Dục Phàm đối với vẻ mặt đau khổ của cậu ta nhắm mắt làm ngơ, "Tôi phải về nhà giúp đỡ Diệc Trúc, việc này vất vả cho cậu rồi." Ba mươi sáu kế chuẩn là thượng sách.

Tôn Đình Tuyền miệng lầm bầm: "Vất vả, anh cũng biết tôi vất vả sao..."

Cửa phòng làm việc đóng lại ngay phía trước, chỉ còn một loạt tiếng bước chân vội vã rồi đi đáp lại cậu.

Nhật Bản

Trời trong ít mây, ánh tà dương chiếu rọi, nhuộm đỏ một tầng trời.

"Biết tại sao chị gọi em đến đây nói chuyện không?" Người phụ nữ đeo kính mát hỏi, không hề bận tâm đến ánh mắt của người khác đang nhìn về phía mình.

Đôi mắt sau chiếc kính kia, lóe ra tia sáng kì lạ, toàn thân cô toát ra một khí thế vương giả mà chỉ đàn ông mới có, không khỏi khiến người khác đối với cô có cảm giác tin phục.

"Vì chuyện của Đông." Một cô gái tuổi chừng hai mươi cung kính trả lời.

Bởi vì thời gian ở chung đã lâu, tâm tư của chị có thể dễ dàng bị Xuân, Hạ, Thu, Đông- bốn ái tướng của mình, vừa nhìn liền hiểu.

Chỉ vì giữa chủ tớ bọn họ, có những trải nghiệm tình cảm người khác không hiểu được.

Mà cô chính là Hạ- một trong bốn người này.

"Cô ấy yêu cầu em điều tra một chuyện, đúng không?"

"Vâng".

Người phụ nữ giao phó: "Cho dù thế nào, chị cũng muốn cô ấy quay về, Tôn Đình Trạch đã tìm tới cửa, đây cũng là lý do chị gọi em tới đây."

"Nghe nói là vì chuyện của Xuân..." Hạ bổ sung.

"Được rồi, chuyện kia coi như chị không truy cứu nữa, chỉ có điều thẳng thắn mà nói, chị có một dự cảm, Đông sắp xảy ra chuyện giống như Xuân."

"Cái gì, đây chẳng phải là..." Hạ không dám nói quá rõ ràng, mất đi Xuân, thực sự mà nói đã là tổn thất nặng nề, nếu như lại mất đi Đông... Không, cô không dám tưởng tượng đến hậu quả đó.

"Nói với cô ấy, hủy bỏ nhiệm vụ, lập tức trở về Tứ Quý."

Hạ ngồi trên ghế sofa, hai mắt tò mò nhìn chằm chằm Đông.

"Chuyện đã lâu như vậy, cậu còn cần những tài liệu này làm gì?"

"Tớ có chút việc." Đông không trả lời rõ ràng.

"Thủ lĩnh muốn cậu lập tức trở lại."

"Xong việc tớ sẽ trở về."

"Tôn Đình Liệt chưa chết." Hạ hé miệng cười cười, cô nói một câu, Đông đáp lại một câu, nửa năm không gặp, tính tình Đông vẫn không thay đổi, vẫn là một cô gái không thích nói chuyện nhiều.

"Tớ sẽ tự trở về nói rõ mọi chuyện." Đối với nhiệm vụ thất bại lần này, cô đã chuẩn bị tư tưởng đối mặt.

Hạ thật lòng báo, "Thủ lĩnh đã hủy bỏ nhiệm vụ của cậu, bởi vì có người đã tìm tới đây."

"Ai?"

"Tôn Đình Trạch".

"Anh ta?" Đông kinh ngạc mở lớn mắt.

"Không sai, chính là anh ta."

"Anh ta lại có cách tìm ra nơi của tổ chức chúng ta, bọn họ đến tột cùng là ai?" Cô vẫn cảm thấy những người đó tuyệt đối không phải người bình thường, không khỏi tò mò muốn biết.

"Hội Vụ Ứng, Hắc Ứng, Lam Ứng, Từ Ứng và Hồng Ứng."

"Vậy... Bọn họ là..." Giọng của Đông xuất hiện một chút do dự.

"Cho nên thủ lĩnh mới hy vọng cậu trở về, chị ấy đã biết chuyện cậu nhờ tờ điều tra vụ việc xảy ra sáu năm trước."

"Chị ấy không tán thành?"

"Chỉ cần là một thành viên của Tứ Quý, chị ấy đều hy vọng mỗi người bình an vui vẻ, cậu cũng không ngoại lệ, huống chi bốn anh em nhà họ Tôn đó không phải người cậu chọc vào được." Hạ nói rõ ràng, muốn cô biết khó mà lui.

"Giết người phải đền mạng, tờ đã muộn sáu năm, sao có thể để cho bọn họ tiếp tục ung dung ngoài vòng pháp luật."

"Những tài liệu này cũng không thể nói lên tất cả, còn rất nhiều điểm nghi vấn cậu phải suy nghĩ thật kỹ, không thể chỉ bằng những thứ này đã kết luận họ là hung thủ giết cha mẹ cậu."

Trong con người Đông có một tia cảm xúc khó giải. "Có chút đầu mối, tờ tự nhiên sẽ điều tra rõ ràng."

"Cậu định làm gì?"

"Đây là chuyện của tờ, Hạ."

Hạ gật đầu nói: "Tờ hiểu, nhưng mà tờ cũng hy vọng cậu có thể buông thù hận trong lòng xuống, chuyện cũng đã qua lâu như vậy, thủ lĩnh đối với cậu cũng không tệ, ngộ nhờ thật do bọn họ gây ra, lấy thể lực của hội Vụ Ứng, cũng không phải dựa vào mình cậu là có thể phá hủy được, sao không cùng tờ trở về tổ chức, trải qua cuộc sống của chúng ta."

"Nếu tờ đã nắm được đầu mối quan trọng, sao có thể lùi bước, cậu yên tâm đi, là sát thủ đứng đầu của Tứ Quý, không phải là hư danh nói đùa, cho dù bọn họ cao thế nào, giết người thì phải đền mạng."

"Cậu muốn ai đền mạng?"

Đông nói ra suy nghĩ trong lòng. "Tôn Đình Trạch. Tất cả các tài liệu đều chứng tỏ là anh ta, trước đây thỏa thuận cùng cha mẹ tờ cũng là người của anh ta, trừ anh ta ra, tờ không nghĩ ra người thứ hai!"

"Theo tờ được biết, anh ta không phải người dễ dàng đối phó, cậu có nắm chắc không?"

"Không thành công cũng thành nhân, đã đến lúc anh ta nợ máu phải trả bằng máu."

Trong không khí nhất thời tỏa ra một luồng sát khí mãnh liệt, bóp nghẹt thần kinh của Đông...

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Đấu Với Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Hi!" Tôn Đình Trạch tươi cười đứng trước cửa nhà trọ của Đông.

"Sao anh biết được nơi này?" Đôi mắt lạnh lẽo lộ ra một tia kinh ngạc, cô mới chuyển tới căn phòng trọ này không lâu, thế mà anh ta lại có thể tìm đến nơi này, nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến thân phận khác hẳn người thường của anh ta, tự nhiên cũng chẳng có gì lạ, "Tôi quên mất anh là Hắc Ứng đại danh鼎鼎, chút chuyện nhỏ này sao có thể làm khó anh."

"Tôi cho là em đã sớm biết thân phận của tôi, không ngờ... Aizz, xem ra em chỉ đợi được cái danh hiệu Đông của Tứ Quý, khắp nơi phô trương thanh thế, thực chất chỉ là một tiểu thư bình thường."

Tôn Đình Trạch rất tự nhiên, không được sự cho phép của chủ nhân, tự tiện lách qua cô, đi vào trong nhà.

"Chỗ này của tôi không hoan nghênh anh!"

"Nghe nói em ở đây để điều tra một chuyện của sáu năm trước." Thành thoi liếc cô một cái, anh ngồi thẳng trên sofa, cà lơ phát phơ bắt chéo hai chân.

Trong lòng Đông âm thầm kinh ngạc về sự thẳng thắn của anh, nhưng mặt vẫn không đổi sắc nói: "Tôi không hiểu anh đang nói cái gì, mời đi cho!" Cô mất lạnh nhìn chăm chăm cặp chân dài chường mắt kia, có anh ta ở đây, đồ vật dường như cũng bé đi, không gian cũng vậy.

"Tôi có thể giúp đỡ em."

Là trộm còn đòi bắt trộm, khoe miệng Đông giương lên một chút mĩa mai, trong lòng thầm mắng.

"Nếu như anh tới đây chỉ để nói xằng nói bậy, vậy anh có thể đi rồi."

"Không lẽ em hoài nghi tôi là kẻ chủ mưu, trong lòng đối với tôi có phòng bị?" Thế nào Hắc Ứng anh lại trở thành nghi phạm giết người? Thật oan uổng nha!

"Từ nhiệm vụ trước tôi làm, anh ý đồ bắt chính điều tra hành tung của tôi, chỗ ở của tôi, hành động như vậy, thật khiến người ta chán ghét, tôi có thể không phòng bị sao?"

"Các cô gái khác ước mong tôi đối với họ như vậy, nhưng trong mắt em, tôi ngay cả heo chó cũng không bằng, đúng không? Chỉ là, cuộc sống như thế mới thú vị, cãi vã nhau, mới vui vẻ mà không nhàm chán."

"Đừng đem tôi vào nói cùng với những cô gái khác, anh rốt cuộc có đi hay không?" Giọng cô nghe có vẻ mất kiên nhẫn.

"Sáu năm trước, một ngọn lửa làm vợ chồng gia đình họ Mâu mất mạng trong cuộc hỏa hoạn, đứa con duy nhất của gia đình họ Mâu đó- Mâu Tâm Như lại không thấy đâu, muốn biết sự tình năm đó, em lợi dụng thân phận đặc thù, nhờ Hạ giúp em điều tra chuyện này, em chính là Mâu Tâm Như, đứa con duy nhất của Mâu gia?"

Cô hừ lạnh một tiếng: "Dùng trò chơi trinh thám của anh lại đi, nếu đây là anh đang nói đùa, tôi sẽ cảm thấy rất buồn cười!"

"Thật ra thì đây là cơ hội để em điều tra chân tướng, ở cùng với tôi, em có thể lấy được đáp án em muốn, dù sao sáu năm trước, dự án sân đánh golf, là tôi cùng Đình Tuyền tham gia hoạch định, tất cả quá trình tôi đều biết rõ ràng. Lại nói, tôi tin rằng tài liệu trong tay em nhất định khác những gì tôi nghĩ lúc đầu, đã có người động tay động chân, tôi hy vọng em có thể cùng tôi hợp tác, nói mọi chuyện xảy ra sáu năm trước cho tôi biết."

"Anh không cảm thấy rất buồn cười sao? Tôi căn bản không phải là Mâu Tâm Như mà anh nói, anh nhầm đối tượng rồi." Đông tựa người bên cạnh cửa, mất liếc nhìn anh.

Cô biết Tôn Đình Trạch đã lờ mờ đoán ra thân phận của cô, nhưng anh ta là địch hay bạn, còn là ẩn số, cô ngàn vạn lần không thể khinh suất.

Hơn nữa, nói không chừng anh ta là vì muốn diệt khẩu mà đến.

Tôn Đình Trạch che giấu hai mắt sắc bén, cong môi mỉm cười, "Em thật cái gì cũng không chịu nói?"

"Tôi căn bản không biết cái gì, anh bảo tôi phải nói cái gì!"

"Được rồi, vậy chúng ta cứ tiếp tục như vậy đi, so nghị lực, xem ai đủ kiên nhẫn, tôi sẽ đợi ở chỗ này, cho đến khi chính tai nghe được em thừa nhận em là Mâu Tâm Như mới thôi."

Sắc mặt Đông trầm xuống: "Đây là nhà của tôi."

"Chỗ này rộng rãi như vậy, em nhất định rất cần một người bạn, thật ra thì chúng ta đều đã trưởng thành, không cần vì loại chuyện này mà cảm thấy ngượng ngùng."

"Anh ở đây nói hươu nói vượn gì vậy, tôi cho anh ba giây để rời khỏi đây....".

"Nếu không em sẽ làm gì đó với tôi, phải không?" Tôn Đình Trạch lịch sự nho nhã đứng dậy, đi tới trước mặt cô, "Tôi lại hy vọng chúng ta có thể 'làm gì đó', em thì sao? Có phải cũng giống tôi, cũng hy vọng như vậy, hả?" Tôn Đình Trạch nói xong, bất ngờ giữ chặt hai tay cô, đặt lên trên cửa, hôn lên gò má cô.

Đông nâng chân phải, ngay lúc sắp đá vào chỗ kín của anh, Tôn Đình Trạch kinh ngạc lập tức buông hai tay cô ra, giữ khoảng cách với cô, vẫn còn hơi khiếp sợ.

"Không ngờ một cô gái trù 'cay' còn 'dữ' như vậy!"

"Tôi sẽ cho anh biết kết cục của tên háo sắc là thế nào!" Cô nhanh chóng tiến về phía trước, muốn đánh anh.

Anh không nhanh không chậm đi vào trong thang máy, ấn nút xuống tầng một, cong lên một nụ cười vui thích.

"Rất nhanh, em sẽ gặp lại tôi, chúc em có một giấc mơ đẹp, trong mơ có tôi, tạm biệt!" Kết thúc lời của anh, cửa thang máy cũng đóng lại, không nhìn thấy bóng người anh nữa.

Ngẩng đầu nhìn con số trên thang máy đang giảm dần, Đông đề xuống sự khó chịu trong lòng, quay trở lại nhà, đóng sầm cửa lại.

Cái tên háo sắc này, tốt nhất đừng để cô gặp lại, nếu không cô nhất định cho hắn đẹp mặt.

Vừa mở cửa nhà, Đông đã nhìn thấy Tôn Đình Trạch ngồi trên sofa, ưu nhàn đọc báo trên bàn trà, một cổ tức giận cực lớn từ ngực cô xông thẳng lên đại não.

"Sao anh vào được?"

Lật sang trang tiếp theo, tầm mắt Tôn Đình Trạch vẫn dừng trên trang tin tức, chỉ là, ánh mắt nửa che dưới làn mi, lóe lên sự ác liệt khiến người ta rợn tóc gáy.

"Rất đơn giản, tôi nói với nhân viên quản lý ở tầng dưới, tôi là bạn trai em, tôi đây quên mang chìa khóa, anh ta liền để cho tôi vào."

Thấy anh bày ra bộ dạng thần nhiên, Đông nổi giận.

Trải qua mấy lần kinh nghiệm, cô biết, lấy bản lĩnh của mình khẳng định không thắng được anh, vì vậy cô buông tha ý nghĩ công kích anh, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ.

Đóng cửa lại, cô không đếm xỉa đến sự có mặt của anh, đi vào phòng ngủ.

Thấy cô đi vào phòng ngủ, Tôn Đình Trạch lộ ra nụ cười gian trá.

Vừa vào phòng, vốn là phòng con gái nay lại thay đổi, đề xuống con tức giận trong lòng, cô tức sùi bọt mép mở tủ quần áo, mở hộc tủ, đi vào phòng tắm...

Chuyện gì xảy ra vậy? Tủ treo quần áo của cô sao lại nhiều hơn vài bộ y phục của đàn ông, ngay cả bàn chải đánh răng, cốc đánh răng và khăn lông cũng nhiều hơn một cái, bày đặt chính tề ở trong phòng tắm.

Đông giận đùng đùng ra khỏi phòng ngủ, trùng một đôi mắt hỏa khí mưng mưng về phía Tôn Đình Trạch.

"Những thứ đó là của anh?"

"Thứ gì?" Anh giả bộ hỏi.

"Quần áo, khăn lông, bàn chải đánh răng, cốc đánh răng"

"À... Em nói là những thứ kia sao, đương nhiên là của tôi, tôi mới chuyển tới, 'xin chi giáo nhiều hơn'!"

"Tôn- Đình- Trạch"

Anh mỉm cười khen ngợi, "Ừm, không tệ, do em gọi tên của tôi giọng như hoàng anh, khá là dễ nghe, tôi không ngại em gọi thêm mấy lần."

"Đem tất cả những thứ đó kể cả anh lẫn xa khỏi tầm mắt tôi!"

"Không thể nào."

"Không thể nào? Anh tốt nhất nên giải thích cho rõ ràng!" Giọng nói của Đông trở nên lạnh lùng, cảnh cáo nói.

"Tôi nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại."

"Anh cố ý trêu chọc tôi phải không?" Cô lạnh lùng, kiên nhẫn đã bị Tôn Đình Trạch tiêu tan gần như không còn, trong mắt chỉ có oán giận sâu đậm.

"Chỉ cần em vẫn không chịu thừa nhận thân phận của em, không nói rõ chuyện sáu năm trước, tôi vẫn sẽ quấn lấy em, cho đến khi em đầu hàng mới thôi!"

"Anh..." Cô trừng trừng mắt hận, một đôi mắt lạnh bắn ra thứ ánh nhìn đủ để người ta chết rét.

"Tôi luôn nói được làm được."

"Đồ chết tiệt, tôi thật mong anh bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục!"

"Cảm ơn lời nguyên rủa của em. Chẳng qua thân xác tôi thối tha, sợ rằng Diêm vương không dám thu nhận."

"Tôi sẽ không để anh được như ý." Nhìn chằm chằm nụ cười chói mắt của anh, Đông xoay người trở vào phòng ngủ, lúc đi ra, trong tay nhiều thêm một túi đồ. "Mấy vật bẩn của anh và anh cách xa tôi ra một chút!"

Ném đồ trên tay về phía anh, cô lần nữa xoay người vào trong phòng ngủ.

"Ầm" một tiếng, sau tiếng đá cánh cửa kịch liệt, cánh cửa đóng lại, ngăn cách Đông và Tôn Đình Trạch.

Cô gái này đúng là không phải 'cay' bình thường! Tôn Đình Trạch nhìn cánh cửa đóng lại kia, trong lòng thầm nghĩ, nét mặt hiện lên một nụ cười cung chiêu.

Rốt cuộc đã tới! Nhìn túi giấy da trong tay, con người Đông trước sau vẫn lạnh lẽo thần bí như một, không rõ tâm tình.

Mới vừa rồi, lúc cô đang định lên lầu thì nhân viên quản lý gọi lại, cầm một túi đồ đưa cho cô, nói là có người nhờ anh ta chuyển cho cô.

Sau khi vào nhà, cô trước do dự nhìn bốn phía, thấy Tôn Đình Trạch đang vội vàng ở trong phòng bếp, cô nhanh chóng vào trong phòng mình, khóa cửa lại.

Giống những lần trước, cô khẩn trương mở túi giấy kín ra, tìm kiếm kết quả.

Đập vào mắt cô chính là một tấm hình cùng một xấp tài liệu.

Cô run run cầm tấm hình lên, trái tim bình tĩnh đã lâu nổi lên một trận sóng to gió lớn.

Tâm trạng cố đè nén sáu năm qua thoáng chốc sụp đổ, cô lặng lẽ rơi nước mắt, đập vào mắt chính là tấm ảnh tràn đầy hạnh phúc của cả gia đình!

Nhìn cha mẹ dịu dàng hiện từ trong ảnh, Đông cảm thấy cực kỳ đau lòng, hoàn toàn không khống chế được tâm trạng mình, khiến hơi thở cô khó khăn, nhỏ giọng thút thít.

Một người xa lạ hại chết cha mẹ cô, còn gây ra một cuộc hỏa hoạn thiêu hủy nhà cô, một gia đình hạnh phúc, trong một đêm hoàn toàn thay đổi, nếu không phải gặp được thủ lĩnh, dẫn cô sang Nhật Bản, ti mi đào tạo cô trở thành một sát thủ đứng đầu Tứ Quý, có lẽ cô đã sớm không còn tồn tại trên cõi đời này.

Trận hỏa hoạn kia cũng thiêu rụi hạnh phúc và nụ cười của cô. Tận mắt thấy cha mẹ chết dưới súng kẻ ác mà không thể cứu được, khiến cô cảm nhận sâu sắc về sự bất hiểu cùng hèn yếu của mình.

Mấy năm qua, cô vẫn luôn sống trong tự trách, nếu như lúc ấy cô có dũng khí nhìn rõ khuôn mặt hung thủ, có lẽ cha mẹ cô không phải chết oan uổng như vậy, mà hung thủ cũng sẽ không thể ung dung ngoài vòng pháp luật, cho nên cô đã thề, nhất định phải báo thù cho cha mẹ, tìm ra hung thủ.

Nhưng mà đã qua mấy năm, tuy cô có lòng muốn tra, nhưng lại không tra ra nguyên nhân, đang lúc mò mịt không có chút đầu mối, nhân viên quản lý lại chuyển túi tài liệu, cho cô hy vọng.

Kể từ sau khi cô chuyển vào trọ ở nơi này, cứ cách một thời gian lại có một túi giấy da bề ngoài không cụ thể, nét chữ khác nhau, thông qua nhân viên quản lý giao cho cô.

Cô nghi ngờ lật xem thì lại thấy những con số chẳng chịt, giấy trắng mực đen liên tiếp dẫn cô đến những sự kiện kinh khủng, biết được cha mẹ chết thảm thế nào cùng sự liên quan của tập đoàn Dục Diệu.

Thông qua những manh mối này, cô nhờ Hạ điều tra, vài ngày sau, tư liệu giao cho cô, chứng minh tất cả mọi chuyện.

Vì vậy mà biết được Tôn Đình Trạch và Tôn Đình Tuyền từng hòa giải cùng cha mẹ cô, sau khi hai bên đàm phán thất bại, cha mẹ tức thì bị người khác sát hại, nếu không phải bọn họ ra tay, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.

Mấy ngày nay cô luôn quan sát động tĩnh của Tôn Đình Trạch, suy nghĩ nên đối phó thế nào với anh ta.

Ý đồ của anh ta cô không rõ, tâm tư khiến người ta không nắm được, nếu quả thật như cô nghĩ, anh ta tới đây để giết cô diệt khẩu, như vậy muốn moi ra chân tướng từ miệng anh ta, chắc chắn không thể nào.

Ra khỏi phòng, hai mắt Đồng bấn khoăn nhìn Tôn Đình Trạch trên ban công phía trước.

Cửa sổ sắt đất mở ra, gió nhẹ đêm hè mang theo hơi lạnh lướt qua mặt cô. Lúc này Tôn Đình Trạch đang đưa lưng về phía cô, nhìn như không có bất cứ đề phòng gì.

Đồng bước từng bước đến, không tiếng động lại gần anh.

"Chịu ra khỏi phòng rồi hả?" Đôi mắt anh nhìn thẳng phượng xa, tay cầm ly rượu đã quá nửa.

Cô hừ lạnh một tiếng, đi tới bên cạnh anh, cũng giống anh, đôi mắt chăm chú nhìn về phía trước, không trả lời.

"Ồ, thật sự là được yêu thương mà lo sợ, mấy ngày nay em vẫn giữ khoảng cách trên một mét với tôi, bây giờ lại chịu đứng cách tôi vèn vèn mấy centimet, không phải là em nghĩ thông rồi, chuẩn bị đầu hàng tôi chứ?"

"Tôi có một điều kiện!" Không đếm xỉa đến sự chế giễu của anh, cô gọn gàng dứt khoát nói.

Tôn Đình Trạch ưu nhã nâng ly, chạm mép ly, uống một ngụm nhỏ.

"Tôi muốn anh giúp tôi tra ra hung thủ."

"Không thành vấn đề."

Cô thừa nhận: "Tôi đúng là Mâu Tâm Như, một buổi tối sáu năm trước, tôi đang ngủ thì bị khối lâm sặc tỉnh, trong lúc cấp bách tôi tìm khăn lông ướt che miệng bắt đầu tìm cha mẹ, nhưng cho dù tôi gọi khô cổ họng, cũng không nghe được tiếng đáp lại của họ, bởi vì lửa càng lúc càng lớn, bắt đắ dĩ, tôi thoát khỏi trận hỏa hoạn, theo xe cứu hỏa đang đi tới, ngất xỉu ở một bên, khi tỉnh lại đã ở trong tổ chức."

"Nói như vậy, em không biết đã xảy ra chuyện gì?" Đôi mắt Tôn Đình Trạch nhìn Mâu Tâm Như, dường như nhìn thấu lời nói dối của cô.

"Đúng vậy."

"Em muốn tra ra hung thủ phóng hỏa?"

"Đúng."

"Vụ án này sáu năm trước cũng là một vụ phức tạp, người liên quan hoặc bị sát hại hoặc tự sát, cảnh sát cũng phong tỏa tất cả tin tức, nhân vật mấu chốt duy nhất là em lại mất tích, phá án có thể nói là không có khả năng, theo lời miêu tả về đêm đó của em, em làm sao khẳng định cha mẹ em bị sát hại mà không phải tự sát?"

"Hồ dữ cũng không ăn thịt con, anh muốn tôi dùng tâm lý hoài nghi, cho rằng cha mẹ thương yêu tôi nhất, vì nguyên nhân nào đó, tự phóng hỏa thiêu mình, thậm chí ngay cả con gái mình cũng không bỏ qua?" Mâu Tâm Như không kìm được cười khẩy: "Sự tình rõ ràng anh nên biết rõ hơn tôi chứ, sau khi chuyện xảy ra, tập đoàn Dục Diệu lợi dụng quan hệ phong tỏa tin tức, chuyện này chắc anh không thể phủ nhận đi!"

Tôn Đình Trạch hơi nhíu mày, "Tài liệu Hạ đưa em không có nội dung này, nói cách khác, có người âm thầm 'giúp em một tay'?"

Chuyện Dục Phàm vận dụng quan hệ phong tỏa tin tức, thế nhưng lại có thể lộ ra ngoài, nơi này đúng là có quỷ!

"Nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm. Nếu không phải là có tật giật mình, Đình Dục Phàm sẽ không phải vội vàng phong tỏa tin tức, bởi vì anh ta sợ một khi cảnh sát tiếp tục điều tra, đầu mối bất lợi cho anh ta nhất định sẽ bị đem ra, đến lúc đó anh ta khó mà thoát khỏi bị tình nghi là kẻ sai khiến giết người!"

"Nghe ý tứ của em, em cho rằng Dục Phàm là hung thủ?"

Cô cười lạnh, "Lúc đầu bàn bạc chuyện đất đai với cha mẹ tôi là anh và Tôn Đình Tuyền, cho nên nói, bàn về hung thủ, anh và Tôn Đình Tuyền cũng có phần!"

"Ồ, nếu tôi cũng là một trong những hung thủ, em thừa nhận thân phận với tôi, chẳng lẽ không sợ tôi giết người diệt khẩu?" Ánh mắt Tôn Đình Trạch nhìn thẳng phía trước một cách đáng sợ, làm người ta rợn cả tóc gáy.

"Sẽ không."

"Tại sao?"

"Nếu như anh là một hung thủ thông minh, anh sẽ nghĩ cách xem rốt cuộc là ai đem tin tức tiết lộ cho tôi, một lưới bắt hết!" Cô phân tích.

"Em đã cho rằng tôi là kẻ thù của em, vì sao còn muốn tôi giúp em tìm ra hung thủ?"

"Những thứ vừa rồi chỉ là giả thiết, dựa vào thân phận của anh, sao có thể dùng thủ đoạn ác độc này đi đối phó với người tay không tác sát!"

"Như vậy, ý của em là?"

"Tôi tin tưởng hung thủ không phải là mấy người các anh, mà là do người khác, tôi cần anh giúp đỡ."

Tôn Đình Trạch nhìn lông mày, đối với biến chuyển của Mâu Tâm Như, anh của thể nghĩ ra hơi thở âm mưu tồn tại.

Cô thay đổi, làm người ta nghi ngờ.

"Em muốn tôi giúp em thế nào?"

Cô khẽ mỉm cười, trực tiếp trả lời, "Tôi tin dựa vào trí tuệ của anh, nhất định biết tôi muốn cái gì."

"Tôi sẽ được đền đáp cái gì?"

"Anh muốn gì?"

"Tôi tin tưởng dựa vào sự nhạy cảm của em, nhất định biết tôi muốn cái gì." Dùng lời nói của cô khiêu khích cô, Tôn Đình Trạch cười, đôi mắt tràn đầy ý trêu đùa.

Đưa mắt nhìn đôi tròng mắt thâm thúy kia, Mâu Tâm Như bộ dáng suy nghĩ sâu xa, đối với phương diện này quá thách thức cô, cô căn bản không nhìn ra ánh mắt Tôn Đình Trạch biểu đạt hàm ý gì.

"Em đã yêu mấy lần rồi?" Thấy cô vẻ mặt không hiểu, anh không khỏi cảm thấy phân vân, ám chỉ vừa rồi chẳng lẽ cô thật sự nhìn không hiểu, nếu không lấy cá tính của cô, đã sớm giờ tay đánh tới, sao có thể một chút động tĩnh cũng không có.

Cô lắc đầu.

"Em lắc đầu là không muốn trả lời tôi vấn đề này, hay là em chưa từng yêu bao giờ?"

Cô là cô gái xinh đẹp lạnh lùng như thế, cho dù là ai cũng sẽ muốn hòa tan tòa băng sơn này, cô chưa từng biết yêu, thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Tôn Đình Trạch vốn cho rằng, Mâu Tâm Như nhất định là đã từng có vài đoạn tình cảm.

"Đây là chuyện riêng của tôi, tôi không có nghĩa vụ phải báo cáo với anh."

"Aizz, cô bé này không khỏi cũng quá khó trị rồi, nói một chút sẽ chết sao?" Tôn Đình Trạch cười khẩy nói. Thật không chịu nổi, chuyện này có gì không nói được, hơn nữa đáp án của cô đối với quyết định của anh có ảnh hưởng rất lớn.

Mâu Tâm Như đột nhiên sinh lòng cảnh giác, trên mặt nổi lên vẻ phòng bị, toàn thân như con nhím, muốn bảo vệ mình khỏi thương tổn.

"Rốt cuộc anh nghĩ muốn cái gì, trực tiếp nói đi!" Cô không nhịn được nói.

Cô không thích Tôn Đình Trạch dùng kiểu nói chuyện quanh co lòng vòng này, bên trong dường như cất giấu mọt mìn.

"Muốn em!" Cầm ly rượu trong tay, anh tiến lên phía trước một bước.

Cô lùi về sau một bước, toàn thân vận sức chờ phát động, "Anh nói cái gì?!" Một cảm giác tức giận như sóng lớn trào thẳng vào ngực, cô thế nào cũng không ngờ anh lại hạ lưu như thế!

"Rất khó khăn?" Anh khẽ cười chế nhạo, dường như rất vui khi nhìn thấy sự tức giận của cô.

"Nói nhảm!" Cô nhanh chóng đánh ra một quyền, lại bị chặn lại ở giữa không trung, một tay anh vững như bàn thạch cầm lấy cánh tay mềm mại của cô.

"Đã sớm nói với em quyền cước đối với tôi không có hiệu quả mà!" Đúng rồi! Đây mới là phản ứng nên có.

"Thì ra ngay từ lúc đầu anh đã có chủ ý như vậy, mới cố tình dây dưa không rõ với tôi, mặt dày mày dạn vào ở nơi này, huyết án của gia đình chúng tôi, đối với anh mà nói chỉ là một lý do."

"Theo ý em muốn, tôi chỉ thẳng thắn nói ra điều kiện của mình thôi." Đối với sự lên án của Mâu Tâm Như, Tôn Đình Trạch không để ý nhún vai.

"Vô si, nói gì tôi cũng sẽ không đồng ý!"

"Em sẽ đồng ý, bởi vì chỉ tôi mới có thể giúp em điều tra ra hung thủ giết cha mẹ em, nếu không em sẽ không thừa nhận thân phận của em với tôi!" Anh tự tin mười phần.

Mâu Tâm Như nóng lòng muốn thu cánh tay bị anh nắm chặt lại, thế nhưng dù rút thế nào, cũng không thể rời khỏi lòng bàn tay anh, hơn nữa càng động ngược lại càng bị nắm chặt, "Anh buông tôi ra!" Cô tức giận nói.

Con người sâu thẳm của Tôn Đình Trạch lóe ra tia sáng sâu xa khó lường vô cùng chói mắt, truy hỏi đáp án của cô, "Như thế nào?"

"Anh... Anh buông tay ra trước!" Thái độ Mâu Tâm Như nhất thời mềm đi, thanh âm cũng không lớn nữa, ngược lại như một cô gái dịu dàng.

"Trả lời tôi trước." Anh không đồng ý, vẫn nắm chặt không buông.

"Chỉ cần trả ra hung thủ, anh có thể có được tôi!" Một tiếng than nhẹ cực kỳ nhỏ bật ra từ trong miệng Mâu Tâm Như. Cô oán hận khả năng của mình không bằng người, mới bị thua trong tay anh, không thể động đây, mặc anh yêu cầu.

Nếu như năng lực của cô cao hơn anh, cô cũng không cần giả bộ một cô gái yếu ớt cầu xin anh, tìm cách tiếp cận anh.

Tuy tiếng than của cô rất nhỏ, nhưng Tôn Đình Trạch vẫn nghe được, anh hơi chau mày, trong mắt thoáng hiện tia giảo hoạt, "Trên đời không có bữa trưa nào miễn phí, tôi sẽ không làm chuyện không có lợi cho mình, có được em, là điều tôi muốn ngay lúc này!"

Cô trầm mặc giây lát, mí mắt hơi khép, khiến anh không nhìn rõ suy nghĩ của cô.

Đây rõ ràng là muốn cô trước, sau đó mới chịu tìm hung thủ, cô cũng không muốn làm chuyện không có lợi cho mình, nhưng...

"Tôi đồng ý." Ngẩng đầu, chống lại tia sáng vui vẻ trong con người của anh, cô đồng ý trả lời.

Khóe miệng anh khẽ cong lên, "Thể hiện thành tâm của em đi, cho tôi xem trước một chút." Nói xong, anh đưa ly rượu trong tay cho cô, chờ biểu hiện của cô.

Cô theo ý anh, nhấp một ngụm rượu, chợt đặt lên bờ môi anh, đem chất lỏng trong miệng đưa vào miệng anh, hấp thu hơi thở của nhau.

Bầu không khí dần thay đổi, Tôn Đình Trạch dù toàn bộ tình cảm đều đang chìm đắm trong mùi thơm của cô gái trong lòng, nhưng anh vẫn còn chuyện quan trọng hơn cần làm, hướng chỉ biểu hiện của Mâu Tâm Như cũng không quyết liệt như anh nghĩ, thuận theo như vậy, ngược lại giống như có âm mưu gì đó.

Anh kiểm chế, nhẹ nhàng đẩy cô ra.

"Tôi có việc, phải ra ngoài một lát."

Không có sự thỏa mãn sau khi hôn, không có ngọt ngào say lòng người, có chăng chỉ là màu ửng đỏ khác thường trên khuôn mặt cô.

Ngưng mắt nhìn sắc mặt cô, mối hoài nghi trong lòng anh càng sâu thêm một tầng.

"Chờ sau này tôi sẽ từng chút từng chút một đòi lấy cái giá tôi muốn!" Anh cúi người hôn thêm một cái lên môi cô, mùi rượu thoang thoảng lưu lại trên môi, khiến người ta mộng tưởng.

Nhìn bóng lưng anh rời đi cho đến khi không thấy nữa, quay người trở lại ban công, đôi mắt Mâu Tâm Như dừng ở con đường dưới kia, trong giây lát, một chiếc xe hơi cao cấp xuất hiện trong tầm mắt cô.

Nhìn chiếc xe từ từ đi xa, một chút mỉm cười đắc ý như có như không hiện bên khóe miệng cô.

Tựa hồ đang từng bước một khoe ra mưu kế của mình...

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Đầu Với Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tôn Đình Tuyền lóe ánh mắt cơ trí nhìn thẳng Tôn Đình Trạch.

Đình Trạch tới nơi ở của cậu đã một lát, từ sau khi anh ngồi xuống, vẫn không nói tiếng nào, nhưng khuôn mặt thâm trầm đó, đã tiết lộ tâm sự của anh, cậu có thể kết luận, Đình Trạch giờ phút này tới tìm cậu nhất định bởi vì trong người có nhiều tâm sự.

"Anh tới nơi này không phải chỉ định ngồi ở đó không nói câu nào chứ?"

"Đúng thật sự là Mâu Tâm Như." Trầm tư một hồi, Tôn Đình Trạch rốt cuộc cũng nói.

"Em sẽ nói với Dục Phàm." Thêm một chuyện giống của Đình Liệt.

Dừng một chút, Tôn Đình Trạch hỏi: "Một cô gái chịu bằng lòng thỏa hiệp khi một người đàn ông muốn lên giường cùng, là nguyên nhân gì?"

"A." Tôn Đình Tuyền khẽ cười một tiếng, "Đây chính là nguyên nhân khiến anh phiền muộn?"

"Đình Tuyền, trong mấy người chúng ta em thông minh nhất, sự tình cũng nhìn rõ hơn, em nói xem, cô gái giống như Mâu Tâm Như, sao lại dễ dàng đồng ý điều kiện của anh, làm người phụ nữ của anh?"

"Anh phải nói rõ nội dung cuộc nói chuyện của hai người cho em biết, em mới có thể phán đoán chính xác được chứ."

Vì vậy, Tôn Đình Trạch một năm một mười, kể toàn bộ chuyện đã xảy ra với Mâu Tâm Như.

"Không nhìn ra anh cũng là một tên thừa dịp dậu đồ bìm leo, lấy cớ tìm hung thủ để uy hiếp cô ta, nếu Dục Phàm biết, nhất định sẽ bắt anh dừng lại."

Nghe Tôn Đình Trạch nói rõ, ánh mắt Tôn Đình Tuyền toát ra vẻ trêu đùa.

"Để có được cô ấy, anh sẽ không từ thủ đoạn nào." Anh cố chấp nói, anh đã muốn có được cô từ rất lâu rồi.

"Cô ta chắc chắn có ý đồ khác, một cô gái trong khoảng thời gian ngắn không thể nào thay đổi lớn như vậy, một giây trước còn đối với anh như kẻ thù, một giây sau đã đối với anh liếc mắt, tâm tư của cô ta không đơn giản!"

"Ngay cả em cũng nói thế, vậy trực giác của anh khẳng định không sai."

"Vấn đề là, nguyên nhân thật sự là gì, khiến cô ta thay đổi lớn như thế?" Đôi mắt nhạy bén của Tôn Đình Tuyền lóe ra ánh sáng thần bí, càng cho thấy trí thông minh hơn người của cậu.

"Sau khi cô ấy cầm một túi giấy da vào phòng, đi ra liền thay đổi." Thật ra, từ khi cô vào nhà, anh đã biết rồi.

"Nói như vậy là trong túi giấy da đó có gì đó đặc biệt."

"Anh cũng nghĩ thế, nếu không cô ấy không thể nào đồng ý điều kiện của anh."

Khi Mâu Tâm Như chủ động đưa môi lên, anh thừa nhận anh đã thật sự động lòng. Đối mặt với cô gái mình thích, anh sao có thể đẩy ra. Nhưng trong nụ hôn đó, anh cảm thấy thứ mình đang chạm vào chính là đôi môi ẩn chứa đầy âm mưu, lạnh lẽo không một chút nhiệt độ.

Xuyên qua đôi môi lạnh lẽo truyền vào trong miệng anh là tâm tình khiến người ta chán ghét, anh chán ghét nụ hôn kia mang cho anh cảm giác đó, vì vậy anh đẩy cô ra.

"Vậy anh định sẽ làm gì?" Tôn Đình Tuyền cắt đứt sự trầm tư của anh.

"Tìm ra túi đồ đó."

"Đừng ngốc vậy, lấy tính cách cẩn thận của cô ta, cô ta tuyệt đối sẽ đem thứ đó cất giấu ở một nơi khiến cô ta an tâm, sợ rằng cho dù anh tìm thế nào cũng không thấy được."

"Em có biện pháp khác?" Tôn Đình Trạch mang theo hy vọng hỏi.

"Biện pháp tuy có, nhưng phải xem anh có dũng khí chấp nhận ý kiến của em không."

"Anh em chúng ta đã trải qua vô số sóng to gió lớn, còn có cái gì không dám nhận!"

Tôn Đình Tuyền gật đầu, "Lấy thân thử nghiệm, như anh đã nói, Mâu Tâm Như vừa đồng ý điều kiện của anh, đã vậy anh liền đem cô ta trở thành người bên gối mình, không cần lo lắng gì, một khi hai người sống chung lâu ngày, tự nhiên cô ta sẽ lộ ra sơ hở."

Nghe vậy, cả người Tôn Đình Trạch ngửa ra phía sau, dựa vào sofa, hai mắt nhắm lại, suy nghĩ lời Tôn Đình Tuyền nói.

Anh đương nhiên muốn trở thành người đàn ông của Mâu Tâm Như, đem cô chiếm thành của mình, nhưng sau quan hệ đó, sẽ có rất nhiều vấn đề phát sinh, không thể đơn thuần chỉ là quan hệ của hai người.

Anh có dự cảm, một khi có quan hệ sâu sắc với cô, vốn là chuyện rất đơn giản, sẽ dây dưa ra rất nhiều chuyện khác, khiến mọi thứ phức tạp hơn.

Cho nên anh mới thừa dịp mình còn chút lý trí, đến tìm Đình Tuyền thương lượng, vậy mà Đình Tuyền lại cho anh đề nghị như vậy. Chuyện này...

Mở hai mắt, Tôn Đình Trạch vẫn không tìm được đáp án hoàn mỹ mà mình muốn.

"Em biết anh phải suy nghĩ đến rất nhiều vấn đề, nhưng em tin tưởng, Mâu Tâm Như sẽ không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay anh, cô ấy nhất định là cô gái của anh. Đối với một người đàn ông mà nói, muốn biến cô gái mình thích thành của mình là chuyện rất bình thường, anh quan hệ với Mâu Tâm Như chỉ là sớm một bước mà thôi, điều này cũng không có gì không ổn, sớm tìm ra vấn đề trong đó mới là kết luận cuối cùng."

"Lời của em rất có tính xây dựng, anh sẽ suy nghĩ." Tôn Đình Trạch nhàn nhạt cười một tiếng, trong lòng đại khái đã có suy tính.

"Phòng khách bên trái trên tầng hai là phòng ngủ cho anh, chuyện của Mâu Tâm Như em sẽ chuyển cáo với Dục Phàm."

"Em được lắm, ngay cả chuyện anh muốn mượn phòng em tá túc một đêm, em cũng biết." Tôn Đình Trạch khẽ cười lúng túng, có chút kinh ngạc.

"Theo lời anh vừa nói, em liền đoán được mục đích cuối cùng của anh chính là tá túc ở đây một đêm, dập tắt lửa dục trong lòng." Cậu vô ý giữu cọt Tôn Đình Trạch đang xấu hổ, duỗi lưng một cái, nói tiếng ngủ ngon, liền đi vào phòng của mình ngủ.

Tiểu tử này, quả thật không phải người bình thường, chỉ dựa vào chút chuyện anh mới kể, đã có thể đoán ra suy nghĩ của anh lúc này, thật kinh khủng!

Tôn Đình Trạch bất đắc dĩ cầm chiếc điều khiển tivi trên bàn lên, tùy tiện xem tivi để dời đi suy nghĩ của mình, dập tắt lửa dục đang lên cao trong lòng. ...

Trong căn phòng bí mật, hai bóng người thấp giọng trò chuyện với nhau.

"Là ông nói sẽ không xảy ra chuyện, tôi mới làm theo, giờ thì tốt rồi, Đình Dục Phàm đã điều tra chuyện này, dựa vào đầu óc thông minh kia, nhất định sẽ tra ra chân tướng sự việc sáu năm trước, đến lúc đó phải làm sao hả, tôi không muốn phải ngồi tù." Người đàn ông toàn thân mặc màu đen, thái độ mười phần khàn trương.

"Hắn điều tra nhanh như vậy, hoàn toàn là do tao sơ sót một chuyện, mới khiến hắn phát hiện ra điểm nghi ngờ". Người đàn ông mặc tây trang trắng thớm, trong mắt thâm trầm, trực bức ánh mắt người áo đen.

"Ý ông là?" Đối mặt với một đôi mắt âm trầm kia, người áo đen cảnh giác tránh ra.

"Thân phận của hắn."

"Thân phận của hắn?" Người áo đen lộ ra gương mặt thối mắc.

"Hội Vụ Ưng là tổ chức hắc, bạch lưỡng đạo nghe thấy đều mất hồn mất vía, cố mà tránh xa, trong đó đặc biệt có mấy tên Đường chủ dẫn đầu là tác phong hành động nghe rợn cả người, tin rằng mày ở đây lẫn lộn lâu như vậy, nhất định đã nghe qua."

"Ý ông Đình Dục Phàm là một con ung trong Hội Vụ Ưng?"

"Cái gì? Đây rõ ràng là một con đường chết, sao ông không nói sớm một chút?" Người áo đen nghe vậy toát mồ hôi lạnh.

Nghe nói kẻ đắc tội Hội Vụ Ưng tuyệt không có kết quả tốt, hắn cũng không muốn theo gót những người đó, bị chết thê thảm.

"Tao cũng mới biết gần đây, nhưng mà không sao cả, cho dù hắn có là thái thượng hoàng cũng vậy, án mạng nhà họ Mâu, hắn nhất định không thể tra ra được nội tình trong đó."

"Ông... Đến tận cùng ông có thâm thù đại hận gì với nhà họ Mâu?"

"Mày không cần hỏi, tao chỉ muốn mày giúp tao một việc."

Người áo đen lau mồ hôi lạnh nói: "Hội Vụ Ưng tôi không chọc nổi. Sáu năm trước, tôi vì tiền mới nghe lời ông, giết chết tất cả ba người nhà họ Mâu, hiện tại tôi không muốn tiếp tục gây tội thêm nữa!"

"Đừng tưởng tao là thằng ngốc, mày cho rằng Đình Dục Phàm phong tỏa tin tức rồi, tao sẽ không biết con gái của nhà họ Mâu, Mâu Tâm Như thật ra vẫn chưa chết dưới súng của mày sao?"

"Sao... sao ông biết?" Hai chân người áo đen không nhịn được khẽ run, mồ hôi lạnh càng đổ nhanh hơn.

Trùng mắt liếc nhìn hắn một cái, "Tiền mày cũng đã cầm rồi, tao chỉ cần mày hoàn thành chuyện sáu năm trước vẫn chưa xong, giải quyết Mâu Tâm Như, tránh cho nó cản đường, làm hỏng chuyện của tao."

"Nhưng..."

"Không có nhưng gì hết, đừng quên, vợ con mày vẫn ở trong tay tao, nếu mày không làm theo lời tao, bọn họ hẳn phải chết không nghi ngờ!"

"Ghe tởm." Người áo đen vô cùng oán giận, nhưng không cách nào phản kháng.

"Yên tâm, chuyện của vợ chồng nhà họ Mâu, tuyệt sẽ không tra ra mày, tao đã chuyển đầu mối hướng về phía Tôn Đình Trạch, mày chỉ cần giải quyết xong Mâu Tâm Như cho tao."

"Biển rộng mênh mông, tôi phải tìm cô ta thế nào?"

"Tài liệu này mày cầm đi." Người đàn ông ném cho người áo đen một túi giấy da.

"Mâu Tâm Như hiện đang ở cùng Tôn Đình Trạch, thời gian gần đây, tao sắp xếp đem đầu mối giả gửi cho cô ta, trong lòng cô ta chắc đã cho rằng Tôn Đình Trạch chính là hung thủ, để tránh phải đối diện với hắn, lợi dụng khoảng thời gian này, mày hãy tìm cách tìm ra nhược điểm của nó, giết nó."

"Tôn Đình Trạch là người bên cạnh Đình Dục Phàm, chẳng lẽ hắn ta cũng là người của hội Vụ Ứng?"

"Mày nói không sai, hắn chính là Hắc Ứng."

"Cái gì?" Thăm rồi, lần này hắn chết chắc.

Tất cả là lỗi tại việc hắn không nên làm sáu năm trước, vì tiền mà mất đi lương tâm, giết chết vợ chồng nhà họ Mâu. Giờ thì tốt rồi, báo ứng tới cửa, Hắc Ứng không phải người đơn giản dễ ứng phó, đồng ý chuyện này, hắn coi như đã trực tiếp bước chân vào quan tài.

"Nhân tiện nhắc nhở mày, sáu năm trước, sau khi Mâu Tâm Như chạy trốn, được thủ lĩnh tổ chức "Tứ Quý" mới phát triển ở Nhật Bản mang về Nhật bồi dưỡng, hiện đã thành một trong những sát thủ đứng đầu Tứ Quý. Bản lĩnh của cô ta chắc ngang mày, thực lực tương đương. Mày cẩn thận ứng phó, phải giết được nó."

"Ông chắc chắn muốn tôi đi dâng mạng!" Người áo đen phát giận lên án.

"Yên tâm, cô ta bây giờ chắc hắn không rảnh chú ý bảo vệ mình, trong đầu chỉ muốn báo thù cho cha mẹ, muốn lấy tính mạng của cô ta rất dễ. Tao không cho phép mày lại thất bại, nếu không, vợ con của mày chắc chắn sẽ phải chôn theo mày!"

Người áo đen không đáp lời, cầm giận bắt bình xoay người rời đi.

Đợi sau khi rời đi, trong căn phòng tối tràn ngập hơi thở đen tối, cùng ánh mắt nham hiểm toát ra tia sáng chết chóc...

Trên chiếc ghế sofa có hai người đang dính sát vào nhau. Cúc áo sơ mi Tôn Đình Trạch đã cởi ra, để lộ nửa người trên màu đồng, Mâu Tâm Như nhiệt tình leo trên người anh, ý đồ khơi dậy dục hòa của anh, giờ tay nhấc chân đều chứa đựng ham muốn trêu đùa.

Ngón tay miết dọc theo đôi môi lướt qua mỗi một tác da thịt anh, đủ để khiến đàn ông rối loạn ý chí, động tình.

Tuy Mâu Tâm Như có một đôi tay nhiệt tình như lửa, nhưng dưới mi mắt lại là một đôi con ngươi chứa đầy sự chán ghét, bên trong tản ra hơi lạnh, đủ khiến người ta tránh xa. Chỉ là, nếu cô cho rằng Tôn Đình Trạch không nhìn ra tâm tư của cô, vậy cô đã sai rồi.

Anh lẳng lặng ngưng mắt nhìn từng cử động của cô, đôi tay cũng vuốt ve cảnh xuân phơi bày của cô, tuy nhiên hoàn toàn không có ý tiến thêm.

Mâu Tâm Như đặt môi mình lên, dán vào da thịt anh, in lên người anh dấu môi màu hồng, ấn ký trí mạng mà mỹ lệ.

Đôi tay tà mị ẩn hàm nguy hiểm trí mạng thăm dò xuống dưới, nhưng lại bị anh đưa tay ngăn lại.

"Em muốn lên giường của tôi đến vậy?" Đôi tay bị bắt vẫn chưa từ bỏ ý định, tựa như con người của cô, có một trái tim khó có thể thuần phục.

"Đây là điều kiện của anh mà, không phải sao?" Ngược mắt nhìn thẳng vào anh, thấy hình ảnh khó coi của mình trong mắt anh, khiến cô sững sờ một chút, ngay sau đó lại khôi phục như thường.

"Nhưng chuyện này nên do đàn ông chủ động chứ?" Anh cũng không nhận ra trong đôi mắt lạnh như băng kia, tỏa ra kích tình gì.

"Tôi thích chủ động mọi việc."

"Bao gồm cả chuyện này? Vậy thì người đàn ông của em nhất định phải có một tấm lòng thật khoan dung rồi. Thật ra con gái quá cường hãn, không phải người đàn ông nào cũng nguyện ý chấp nhận." Cô cho rằng cô tùy tiện kéo nhẹ, anh đã tin tưởng rồi sao?

Anh rất muốn xem trong đầu cô định chơi trò xiếc gì.

Đẩy thân thể anh ra, Mâu Tâm Như đứng dậy cài lại quần áo.

Cô không hiểu, Tôn Đình Trạch rõ ràng một lòng muốn thân thể cô, đây cũng là điều kiện của anh, vì sao lại chậm chạp không chịu hành động. Không lẽ, anh đã phát hiện ra cái gì?

Không thể nào, anh không thể nào đoán được tâm tư của cô!

"Đang nghĩ gì vậy?" Anh ở sau lưng ôm chặt lấy cô, nằm xuống sofa, ngăn cô cài lại quần áo.

"Anh..." Cô nhìn anh, bởi vì thấy rõ anh vừa mới có cảnh giác.

"Xem ra thân thể và suy nghĩ của em phản ứng hoàn toàn ngược nhau."

Tôn Đình Trạch giờ tay dịu dàng vuốt mái tóc cô, vùi mặt vào đó, hít vào mùi thơm tươi mát kia.

Anh không thích sự lạnh lùng trong mắt cô, điều đó sẽ khiến anh cảm thấy khủng hoảng, thậm chí hoài nghi mỗi cử chỉ của cô đều có tính toán.

Cho nên anh thích nhân lúc cô không chuẩn bị, bất ngờ tập kích cô, vậy mới có thể khiến cô thực sự lộ ra ý nghĩ trong lòng.

"Buông tôi ra."

Mâu Tâm Như chặn cánh tay anh lại.

"Khi tôi muốn làm, anh không có hứng thú, khi tôi không muốn, anh lại động tay động chân, tôi không hiểu, rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Chỉ là một giao dịch thôi, sao lại không dứt khoát như vậy?"

"Tôi nghĩ chắc em không hiểu suy nghĩ của đàn ông rồi, cũng không phải chỉ cần em chủ động là có thể khiến anh ta muốn. Tôi không thấy được sự nhiệt tình trong mắt em, vậy nên tôi một chút cũng không muốn, bởi căn bản không có kích động gì."

"Ý anh là, tất cả đều tại tôi, trách tôi không nên chủ động với anh? Tên khốn kiếp, rốt cuộc anh muốn tôi làm thế nào, anh mới bằng lòng xong chuyện... Ồ...Ồ..."

Câu nói ghen ngào bỗng bị anh chặn lại.

Tôn Đình Trạch cuồng dã hôn cô, nụ hôn nóng bỏng như gió lốc khiến cô dường như không chống đỡ được, rốt cuộc xụi lơ trong lòng anh, đôi tay thon dài nắm chặt áo trước ngực anh.

Bởi vì hơi ngọ nguậy mà cảnh xuân càng thêm lộ ra, dụ dỗ ánh mắt càn rỡ của Tôn Đình Trạch.

Hai mắt anh trở nên thâm thúy mãnh liệt, dục hòa dâng lên tràn ngập hai mắt nóng rực, ham muốn nguyên thủy dường như muốn bùng nổ.

Ngon lửa dần hôn xuống, dọc theo cần cổ xinh đẹp, từ từ trải khắp toàn thân, ngao mạn công khai thể hiện quyền sở hữu của anh.

Cánh tay vòng qua sau lưng cô, cởi bỏ mớ cài áo ngực, dáng vẻ xinh đẹp đầy đặn như bông hoa nổi rõ chiếm giữ hai mắt anh.

Anh cúi đầu liếm hôn nụ hoa trước ngực cô, Mâu Tâm Như không khỏi hơi ửng người, tiếp nhận nhiệt tình của anh.

Màu sắc thẹn thùng in lại trên da thịt, khiến hai gò má cô đỏ bừng điểm lệ.

Lúc cô tưởng rằng Tôn Đình Trạch sẽ tiến thêm một bước thì anh lại dừng lại.

Tôn Đình Trạch chăm chú nhìn cô, trong ánh mắt ẩn hàm ánh sáng vô cùng thần bí.

"Nếu so sánh, tôi thích em bây giờ hơn, chân thật, tự nhiên."

Lời của anh như đòn cảnh tỉnh, khiến cô nhanh chóng khôi phục tỉnh táo sau kích tình, phát hiện hai gò má nóng lạ thường, nhịp tim cũng đập rất nhanh.

Cô không ngờ mình lại có thể sa vào vòng tay anh, muốn ngừng mà không được.

Cô không phải là chưa thỏa mãn ham muốn mới có thể mặc chuyện xảy ra chứ! Nếu vừa rồi anh không dừng tay, có lẽ cô đã sớm quên mục đích ban đầu của mình.

Mâu Tâm Như vẻ mặt buồn bã, cúi đầu trầm tư.

"Tại sao ngừng lại?" Ngẩng đầu nhìn đối diện ánh mắt Tôn Đình Trạch, cô do dự hỏi.

"Em không hy vọng tôi dừng lại? Một khi quan hệ của chúng ta tiến thêm một bước nữa, chuyện sẽ không còn đơn giản như trước, em nên hiểu rõ."

Chết tiệt, anh có biết anh đang nói gì không? Chẳng lẽ, anh thật đã nhìn ra suy nghĩ của cô, biết cô muốn...

"Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra."

"Nhưng không phải là lúc này."

"Anh... Khốn kiếp, đến tột cùng anh đang suy tính cái gì vậy?" Điều này thật sự hành hạ cô, cô thà rằng một lần giải quyết luôn mọi chuyện cho xong.

"Chuyện không đơn giản như thế, mặc dù tôi đồng ý giúp em tra ra hung thủ, nhưng cũng không có nghĩa là quan hệ của chúng ta chỉ có một lần này." Khẽ nâng cằm cô lên, Tôn Đình Trạch dứt khoát nói rõ.

Bị nói trúng suy nghĩ trong lòng, Mâu Tâm Như không ngừng hất tay anh ra, "Tôi không muốn cùng anh dây dưa không rõ, một khi tra ra ai là hung thủ, quan hệ của chúng ta sẽ kết thúc."

"Đây không phải chuyện em có thể quyết định."

"Rốt cuộc trong hồ lô của anh bán cái gì, tại sao lại khiến mọi chuyện trở nên phức tạp như vậy?" Sao anh phải dây dưa với cô, khiến cô muốn chấm dứt hoàn toàn cũng khó.

"Những lời này phải là tôi hỏi em mới đúng."

Tôn Đình Trạch cong môi mỉm cười, thuận tay giúp cô chỉnh lại quần áo, cài cúc áo, động tác thông thả ung dung, dường như đang thử thách sức chịu đựng của cô.

"Tôi chỉ muốn biết hung thủ là ai."

"Có lẽ ở trong lòng em đã sớm kết luận ai là hung thủ rồi."

"Anh không tra được thì cứ nói một tiếng, cần gì nói vòng vo như vậy. Nếu tôi biết hung thủ là ai, đã sớm tự tay giết hắn ta, báo thù cho cha mẹ, cần gì ở đây mất công tìm kiếm với anh!"

"Sợ rằng hung thủ không phải là người em nói muốn ra tay là có thể làm được." Anh thử nói một chút, dò xét phản ứng của cô.

"Ồ, anh thông minh như vậy, nhất định đã đoán được tôi nghĩ ai là hung thủ!" Cô lộ ra nụ cười tuyệt diệu.

"Không phải là tôi chứ, vậy nên em định dùng mỹ nhân kế đối phó với tôi."

Nụ cười trên mặt cô trở nên cứng ngắc, "Anh nghĩ gì vậy?"

Tôn Đình Trạch cười ha hả, nâng chiếc cằm cứng ngắc của Mâu Tâm Như lên, "Chỉ đùa chút thôi, một cô gái xinh đẹp lạnh lùng như em, sao có thể nghĩ ra loại kế sách như vậy. Tôi chỉ tùy tiện nói vài câu, em ngàn vạn lần đừng cho là thật đó!"

Nhìn nụ cười của anh, đường cong trên mặt cô khẽ buông lỏng một chút.

"Tôi đi tắm."

Bị Tôn Đình Trạch làm như vậy, tất cả thần kinh của cô đều căng thẳng. Nếu không đi tắm, thư giãn cảm xúc một chút, cô sợ mình sẽ không có sức lực đi đối phó với cái kẻ cực kì khó trị này nữa.

"Có muốn cùng tôi tắm uyên ương không?"

"Anh- đi- chết- đi!!!" Từng từ từng chữ lạnh lùng thốt ra từ miệng cô, nhưng khi cô đứng lên, chiếc áo ngực mắc trên tay lại khiến cô đỏ bừng mặt.

Cô đi vào nhà tắm, tạm thời cách ly với "tên ở chung" đáng ghét kia.

Tôn Đình Trạch nhàn nhã nằm trên ghế sofa. Vừa rồi anh chỉ thử chút phản ứng của cô, không ngờ cô lại đáp trả kịch liệt như thế.

Xem ra, suy đoán của anh và Đình Tuyền không sai, Mâu Tâm Như bởi vì có mục đích mới tiếp cận anh.

Nhìn cánh cửa khép chặt kia, mơ hồ truyền ra một loạt tiếng nước chảy, truyền thẳng vào tim anh, khiến anh nổi lên mộng tưởng...

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Đấu Với Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nhật Bản

Trên bàn tròn hội nghị, hai người khí thế lực lượng ngang nhau đang giằng co trong yên lặng.

Bất đồng là, ngồi bên này là một người phụ nữ đeo kính mát màu đen, bởi mắt kính ngăn trở, không thể nhìn ra trong mắt cô có ý gì.

Người bên kia là Tôn Đình Trạch, anh phong thái hiên ngang ngồi nhìn người phụ nữ trước mặt, muốn nhìn thấu đôi con ngươi che dưới cặp mắt kính kia.

"Trước kia, chuyện của Xuân tôi đã thỏa hiệp một lần. Về chuyện của Đông, tôi tất nhiên rất lo lắng, cô ấy là một thành viên quan trọng của tổ chức chúng tôi, thiếu cô ấy, đối với Tứ Quý là tổn thất không nhỏ."

"Tôi chỉ muốn cô ấy, về phần nhân viên của cô, tin rằng cô biết rõ trong Tứ Quý còn tiềm ẩn không ít nhân viên tài giỏi, thực lực mấy người kia chắc cũng không thua kém Đông. Nếu cô muốn, tôi có thể lùi một bước."

"Đường đường là đường chủ đường Hắc Ung của hội Vụ Ung, không lẽ cho rằng tôi là phụ nữ dễ làm khó, cho nên mới đến chỗ tôi quấy rối nhiều lần như vậy!" Giọng nói của cô vững vàng, nghe không ra bất kỳ cảm xúc tức giận nào.

"Cô nghĩ sao?" Tôn Đình Trạch ung dung hỏi ngược lại.

"Hừ, đường đường tôi thỏa hiệp lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai!"

"Tôi hiểu, nhưng không thử một lần, sao biết có được hay không."

"Tôi chỉ nói một câu, Đông không thể đi, cô ấy là thành viên quan trọng của Tứ Quý, thiếu cô ấy, Tứ Quý sẽ tổn thất nghiêm trọng!" Cô nói thẳng kết quả.

Tôn Đình Trạch cong môi cười nhẹ, nụ cười như đang chế giễu.

Tia sáng chói mắt này truyền vào trong mắt người phụ nữ, từ cặp mắt ẩn sau tròng kính kia, nhanh chóng bắn ra một ánh sáng sắc bén, đâm thẳng tới nụ cười của Tôn Đình Trạch.

"Nếu cô không thả Đông, tổn thất của cô sẽ càng nghiêm trọng hơn!"

"Cậu cho rằng Tứ Quý dễ uy hiếp?" Lời của cô cơ hồ phát ra từ trong mũi, mùi thuốc súng nhất thời tăng cao.

"Vậy ý cô là sao? Tôi là người rất dễ nói chuyện, mọi việc đều có thể thương lượng, cần gì dương cung bạt kiếm, liều mạng như vậy!"

"Cậu cho rằng tôi thích như vậy? Nếu không phải các người nhiều lần tới đòi người, tôi sao phải đấu võ mồm với cậu, càng nói càng tổn thương hòa khí? Tứ Quý luôn lấy kinh doanh làm chủ, tuyệt không làm chuyện không có lợi cho mình!"

Tôn Đình Trạch nhếch miệng, tà ác cười một tiếng, "Đông sớm muộn gì cũng là người phụ nữ của tôi!"

"Cậu có cách khiến cô ấy cam tâm tình nguyện ở bên cạnh cậu sao?" Cô khẽ động gương mặt, lộ ra nụ cười châm biếm, "Sáu năm trước tôi đem Đông về, mấy năm qua, không ngừng hao phí hết bao tâm tư mới có thể xoa dịu vết thương trong lòng cô ấy, vất vả lắm mới huấn luyện cô ấy trở nên lạnh lùng vô tình, quên đi quá khứ của mình. Sự xuất hiện của cậu chỉ lại vạch ra vết thương của cô ấy. Tôi khuyên cậu buông cô ấy ra, cô ấy không phải là cô gái cậu có thể giữ được."

"Tôi tin tưởng con mắt của mình. Huống chi, lời cô vừa nói hình như hơi sai rồi. Cô ấy là một cô gái có tình cảm bình thường, mấy năm qua, cô ấy đã bị thù hận che mắt, không ngừng đè ép mình. Vì báo đáp ơn cứu mạng của cô, hoàn thành nhiệm vụ cô giao, cô ấy mới trở thành con người cô hy vọng, để cô sai khiến!"

Đột nhiên, không khí trầm mặc không còn gì để nói tràn ngập giữa hai người.

Lát sau, cô mở miệng: "Đông đi hay ở không phải chuyện cậu có thể quyết định, tôi vẫn nói câu đó- không được!" Giọng cô cũng rất cứng rắn, báo trước cuộc giằng co tranh giành giữa hai người sắp diễn ra lần nữa.

"Chẳng lẽ cô vẫn muốn xem thử thực lực của hội Vụ Ung một lần nữa." Anh nhún mày hỏi.

"Sao không!"

"Rất tốt, tôi rất ngưỡng mộ sự kiên quyết của cô. Nhưng đừng trách tôi không cảnh cáo trước, kết quả đối đầu với hội Vụ Ung chỉ có một- đó là con đường chết!" Trong tiếng cười, giọng nói của anh tràn ngập mùi sát khí.

"Xin chờ chi giáo!" Cô hất cằm lên, không nể sợ nói.

Tôn Đình Trạch đứng dậy, cười ưu nhã.

"Vậy chúng ta cùng chờ đợi, xem ai là người thắng sau cùng." Anh khiêm tốn từ biệt, xoay người rời đi.

"Thủ lĩnh, vì sao chọn xung đột chính diện với hội Vụ Ung, chộc phải họ chúng ta sẽ..." Cô gái đứng bên tay phải người thủ lĩnh của Tứ Quý, ngập ngừng nói ra lo lắng trong lòng.

"Không sao, không cần nói nhiều, tôi tự có chừng mực!" Trong con mắt xinh đẹp, tản ra một ánh sáng cơ trí.

"Mọi người đi xuống đi, không được tôi ra lệnh, không cho phép bất kì ai vào quấy rầy!" Cô phát tay một cái, muốn hai người kia lui ra.

"Thủ lĩnh..." Họ còn muốn nói tiếp, lại thấy thủ lĩnh bỏ kính xuống, lộ ra đôi mắt bén nhọn. Nhất thời, tất cả những lời muốn nói đều nuốt trở lại trong miệng.

"Tôi biết các cô ghen tỵ Xuân, Hạ, Thu, Đông, cũng mơ ước vị trí của bốn người họ. Nhưng với năng lực của hai người, đại sự càng khó thành, không được tôi ra lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được phép bước vào đây một bước!"

"Vâng." Trong lòng hai người tuy có không phục, nhưng không thể làm gì, chỉ có thể nghe lệnh làm việc. Ai bảo họ năng lực không bằng người, chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận chức vị hiện tại của mình.

Sau khi hai người lui ra, đôi mắt thần bí kia khẽ nhắm lại, suy nghĩ kế hoạch tối ưu nhất không muốn người khác biết.

Đài Loan.

Đêm tối bao phủ cả vùng đất, con đường yên tĩnh, gió đêm mát mẻ, từng cơn thổi lật phát vào ban công nhà trọ Mâu Tâm Như, cuốn vào cửa sổ mở rộng sát đất.

Âm thanh tiếng cửa chuyển động vang lên, cánh cửa lặng lẽ bị mở ra, hắt vào một tia sáng trên hành lang, rồi lại nhanh chóng bị cản lại.

Bước chân không tiếng động, thận trọng đi đến mép giường, cánh tay định vươn lên...

Mâu Tâm Như đang ngủ say đột nhiên mở bừng hai mắt, túm chặt lấy cánh tay kia.

Lúc cô định dùng lực đối phó với kẻ nửa đêm xâm nhập này, ánh đèn lại lóe lên, chiếu vào khuôn mặt quen thuộc.

"Là anh." Buông tay ra, dần buông xuống sự đề phòng, Mâu Tâm Như khẽ dịch vào giữa giường.

"Là tôi." Tôn Đình Trạch thấy cô dịch cho một chỗ trống, thoải mái ngồi xuống.

"Anh làm gì vậy?"

"Em có ý nhường chỗ cho tôi, tôi đương nhiên nên ngồi xuống."

"Ai nói muốn nhường chỗ cho anh. Cút ngay!" Cô chán ghét đuổi anh.

Vừa rồi bởi vì biết người nửa đêm xông vào phòng mình là Tôn Đình Trạch, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm, khẽ dịch người là vì muốn giữ khoảng cách với anh, đây là thói quen của cô, anh ta sao có thể không biết!

"Chúng ta xa nhau mấy ngày, không lẽ em chưa từng nhớ đến tôi sao?" Tôn Đình Trạch mặt dày trèo lên giường, "Tôi đã quen ngửi thấy mùi hương của em mới có thể ngủ, mấy ngày qua quả thật sống một ngày mà như một năm." Anh ngửi ngửi mùi hương trong không khí, lộ ra nụ cười thỏa mãn. Đi Nhật Bản mấy ngày, mỗi đêm anh đều ngủ không yên.

"Nói bậy!" Mâu Tâm Như nghe vậy xì mũi coi thường.

Lời nói đối trá kia, khiến cô thật buồn nôn.

Anh lại đột nhiên nâng cằm cô lên, "Cô bé này, sao cứ mở miệng là nhất định phải nói khó nghe như vậy, rõ ràng là nhớ nhưng tôi, vậy mà không chịu thừa nhận. Em nói xem, tôi nên làm thế nào với em bây giờ?" Giọng nói của anh dịu dàng như nước, giống như thổi miên, chạm vào đáy lòng cô.

Nhất thời, Mâu Tâm Như hoàn toàn không biết mình nên phản ứng thế nào.

"Tôi muốn em đồng ý với tôi, tuyệt đối sẽ không rời xa tôi!" Anh nói ngang ngược lại không mất đi dịu dàng, khiến người ta như tắm trong gió xuân.

Kể từ sau khi đàm phán với thủ lĩnh của Tứ Quý, nói thật, anh căn bản không còn lòng tin đối với sức hút của mình.

Muốn có được tình cảm của Mâu Tâm Như, anh đến sáu phần năm chắc cũng không có. Nhưng cho dù cơ hội có bé nhỏ cỡ nào, anh biết rằng, anh vẫn cố chấp phải lấy được lòng cô, chính tai nghe cô nói lời hứa hẹn, như vậy anh mới có thể yên tâm.

Nhưng nhiều vấn đề lại cứ kéo nhau mà đến, cô căn bản không thêm quan tâm anh. Sao cô có thể dễ dàng giao trái tim mình cho một người đàn ông xa lạ như anh. Vì vậy anh quyết định thay đổi kế hoạch tác chiến, tuy rằng dự tốc bất đạt, nhưng thỉnh thoảng thay đổi một chút, có lẽ sẽ đạt được một hiệu quả khác.

Mâu Tâm Như tỉnh táo lại, nghi ngờ chớp chớp hai mắt, không thể tin được những lời mình vừa nghe thấy.

"Tôi cần lời hứa của em, Tâm Như!"

Thấy vẻ mặt của anh thật sự nghiêm túc, cô hừ ra nụ cười lạnh. “Anh muốn, tôi phải lập tức cho anh sao? Tôn Đình Trạch, anh không khỏi nghĩ phụ nữ quá đơn giản giống như loại động vật không có não đi.”

“Nếu em nghĩ như vậy, tôi cũng không còn gì để nói. Nhưng mà, tôi muốn em hiểu, lời hứa của em rất quan trọng đối với tôi.” Anh không buông tha tiếp tục đòi hỏi.

Đường cong trên mặt cô dần cứng ngắc, “Anh không phải là gì của tôi, nhiều nhất cũng chỉ là một người muốn lợi dụng cơ hội, cướp lấy thân thể tôi, vì sao tôi phải hứa với anh?”

Sự châm chọc của cô đối với Tôn Đình Trạch hoàn toàn không có hiệu quả, mấy ngày xa cách đã khiến anh chắc chắn rằng, anh không thể mất cô!

Một khi mất cô, cuộc sống của anh tựa như ba hòn bầy phách đều bay mất, giống như một cơ thể không có linh hồn.

Rời khỏi cầm cô, ngón tay thon dài của Tôn Đình Trạch nhẹ nhàng chạm vào cằm cổ đẹp đẽ của cô, dừng lại trên xương quai xanh, “Tôi vừa đi Nhật Bản.”

Anh liếc nhìn phản ứng của cô, thu sự kinh ngạc của cô vào trong mắt.

“Em không hỏi tôi đi Nhật Bản làm gì sao?”

Mặc dù trong lòng có điều muốn hỏi, nhưng cô vẫn bướng bỉnh không mở miệng.

Anh cười to một tiếng, “Cô bé bướng bỉnh, tôi sẽ có biện pháp khiến em mở miệng.” Ghé vào bên tai cô, anh khẽ thở, làm tăng lên cảm giác thân mật giữa hai người.

Nghe vậy, trong lòng Mâu Tâm Như cảm thấy lạnh lẽo, “Dâm trùng!”(*).

(*) Dâm trùng: nghĩa đen là con sâu bừa bãi, dâm dăng... nói chung là nghĩa ngang với từ “cầm thú”, cũng là một cách mắng. (Ta chém đây.)

Trên trọc cô, chọc giận cô thật thích thú, khoe miệng Tôn Đình Trạch xẹt qua ý cười.

“Thù lĩnh của em cũng không muốn để mất nhân tài như em. Một ngày nào đó, nhất định hội Vụ Ứng sẽ xung đột chính diện với Tứ Quý, mà tất cả nguyên nhân, đều bởi vì em!”

“Ý anh là muốn nói với tôi, anh rất coi trọng tôi?” Trên mặt cô viết hai chữ “khinh thường”, hoàn toàn ném tâm ý của anh trở lại.

“Em nên hiểu, một khi hội Vụ Ứng xung đột chính diện với Tứ Quý, nhất định bên tổn thất sẽ là Tứ Quý. Đến lúc đó em nên cân nhắc quan hệ lợi hại cho tốt, bởi chắc chắn em sẽ thua trong tay tôi!”

“Vậy sao? Trong mắt tôi, hội Vụ Ứng chẳng qua chỉ là một đoàn kịch lợi dụng trò lừa để gạt người mà thôi.” Cô giễu cợt.

Anh kiêu ngạo như vậy, khiến cô nhớ đến lúc trước khi anh lừa gạt mình, lợi dụng lúc cô nhất thời không chú ý, giúp Tôn Đình Liệt thoát khỏi sự truy sát của cô.

“Em nói thế, chẳng lẽ không sợ tôi cũng đối với em như vậy sao?”

“Tôi đã từng tìm được đường sống trong chỗ chết một lần, chẳng lẽ còn có thứ đáng sợ hơn cái chết sao.” Cô ưỡn ngực, không sợ lời đe dọa của anh.

“Đối với tôi mà nói, mất em so với chết còn đáng sợ hơn!” Anh chậm rãi đến gần đôi mắt tràn đầy thù hận kia, môi khẽ hạ xuống, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Mâu Tâm Như kinh ngạc, khẽ ngửa về phía sau.

Tôn Đình Trạch ngăn cử động của cô lại, “Chuyện đã tra ra một chút manh mối, em nên thực hiện cam kết của mình.”

Nhìn vào đôi mắt cô, anh phát hiện thấy trong đó có một tia sáng giận hờn lóe lên rồi biến mất, thay vào là ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

“Tôi sẽ khiến anh hài lòng.” Đôi tay cô trơn mềm như rắn, linh hoạt chạm vào ngực anh, kích thích ham muốn của Tôn Đình Trạch.

“Nên để tôi khiến em hài lòng mới đúng...”

Bản tính đàn ông trời phú, anh phản công lại, bàn tay mơn trớn trên thân thể xinh đẹp của cô.

Ham muốn như lửa cháy bùng hực lan tràn...

Bị lửa tình đốt ngời, cô cố gắng chống đỡ bức tường lý trí, trong mị hoặc lại vẫn canh chừng trái tim mình, chờ đợi cơ hội chống lại.

Trái tim nóng như lửa, thoáng chốc lại bị tầng tầng núi băng vây bọc.

Tôn Đình Trạch đè đôi tay càn rỡ trên lồng ngực lại, ngón tay thon dài của cô vẽ qua ngực anh, trêu chọc kích thích anh, nhưng cũng khiến anh cẩn thận hơn.

Anh biết đây là một trận chiến tinh thần sống mái, nếu không cẩn thận, như thiêu thân lao đầu vào lửa, anh sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục.

Ngón tay không nghe lời bị nắm chặt tránh thoát được khê trượt xuống dưới, đi đến nơi mẫn cảm nhất.

Chạm đến thứ to lớn ở dưới quần kia, cô bị dọa sợ, vội dừng động tác, lưỡng lự lùi bước.

Chống lại đôi mắt đầy nghi ngờ của Tôn Đình Trạch, Mâu Tâm Như chột dạ rời tầm mắt.

Hồ hấp của cô trở nên cực kỳ khó khăn, cảm giác như toàn bộ thế giới trong nháy mắt bị đảo ngược, cô thật không thể tin được mình lại lùi bước trong thời khắc này, có thể vì vậy mà cô sẽ dễ mất cơ hội rất tốt.

“Sao lại dừng lại?” Tôn Đình Trạch ngưng cười, đôi mắt ý vị sâu xa nhìn cô sắc mặt lúng túng.

“Tôi không muốn làm.” Đôi mắt với tình huống lúng túng như vậy, cô chỉ có thể cố giả vờ trấn định, né tránh ánh nhìn chăm chú của anh.

Cô cũng muốn nhanh chóng kết thúc, nhưng vấn đề là cô căn bản không biết tiếp theo nên làm gì. Bởi không muốn anh phát hiện ra sự túng quẫn trong lòng, cô đành lạnh lẽo cứng rắn cự tuyệt tiếp tục.

“Đàn ông khó nhất là “nhịn”, sợ rằng không phải em nói dừng là có thể dừng!”

Bắt lấy hai tay cô giữ chặt trên đỉnh đầu, bàn tay Tôn Đình Trạch dọc theo đường cong pháp phòng trước ngực cô, thân mật chạm vào. Anh không để cô dời mắt đi nơi khác, gấp rút nhìn đôi mắt cô dần dần mê mang.

“Tôi muốn em biết, khi ở dưới tôi, em hấp dẫn và quyến rũ khiến người ta không khống chế được như thế nào!”

Xem nhẹ sự hận thù giấu dưới đáy mắt cô, sắc xuân nửa đêm kích thích anh mãnh liệt, Tôn Đình Trạch cúi đầu hôn lên đôi môi mím chặt của cô, ngăn chặn tiếng rên bật ra.

Nụ hôn cứng rắn lại không mất đi dịu dàng, sự mềm mại nhanh chóng xâm nhập trái tim tựa tường đồng vách sắt của Mâu Tâm Như.

Thân thể cứng đờ theo nụ hôn của anh cũng dần mềm mại, buông lỏng, cuối cùng hóa thành một dòng nước, mặc anh phát huy sức quyến rũ, mất đi bức thành che chắn dư thừa.

Cô nhắm mắt lại, âm thanh rên rỉ bật ra từ trong miệng, như một giai điệu êm tai, phả lên một bản nhạc rung động lòng người.

Trong mắt hai người giờ khắc này chỉ có đối phương. Tôn Đình Trạch đem mình đặt giữa hai chân cô, để lửa nóng cứng rắn đẩy vào lối giữa eo hẹp kia, chuyển động quen mình, đẩy nhiệt tình giữa hai người lên đến đỉnh điểm...

Đắm chìm trong nhịp điệu kích tình, Mâu Tâm Như như đánh mất mình, cho đến khi một cảm giác đau đớn kéo lý trí cô lại, cô mới hiểu được mình đã mất đi cái gì. Nhưng bản thân lại vô cùng bất lực, chỉ đành trơ mắt nhìn thân thể hoàn toàn đi ngược lại suy nghĩ trong lòng...

“Chết tiệt, ai bảo đêm đầu sẽ không đau...” Sau này nếu ai để cô nghe thấy lời nói như vậy, cô nhất định sẽ làm thịt người đó.

Mâu Tâm Như mở to hai mắt, trong mắt vẫn vện tia máu, trong miệng tự lẩm bẩm phản bác những lời thì thầm trước kia nghe được ở Tứ Quý về chuyện này.

Về mặt cô vô cùng oán giận, một đêm không ngủ, chỉ vì cảm giác thân dưới bị xé rách khiến cô khó có thể ngủ, mà kẻ khơi xướng kia giờ lại có thể ngủ say như một con heo.

Trùng mắt nhìn khuôn mặt yên lặng ngủ kia, nước da màu đồng lộ ngoài chăn. Anh đột nhiên nghiêng người, lộ ra khuôn ngực khô gò, khung cảnh quần quýt đêm qua nhất thời hiện lên trong đầu cô, khiến hai gò má hồng lên hiếm thấy.

Hai mắt cô thẳng nhìn chăm chăm thân thể kia, ngực nảy lên khác thường khiến cô khó thể chấp nhận.

Giờ phút này không phải là lúc cô nên động lòng, huống chi Tôn Đình Trạch là kẻ thù của cô, cô đáp ứng điều kiện của anh, cũng bởi vì muốn thừa dịp lúc anh ngủ say, nhân cơ hội giết anh, báo thù cho cha mẹ.

Cô nhắm mắt lại bình tĩnh tâm tư, lần nữa mở ra, trong đôi mắt ấy chứa đầy sát ý dọa người.

Những tờ giấy trong túi tài liệu kia đã viết rõ kẻ thù cô tìm kiếm, hơn nữa hình ảnh trong tài liệu đó, chụp rõ ràng người nổ súng là Tôn Đình Trạch!

Cô biết dựa vào thực lực của mình sẽ không thể thắng được anh, cho nên lợi dụng điều kiện anh nói ra, dùng thân thể mình đổi lấy sự tin cậy của anh rồi báo lại mỗi huyết hải thâm thù.

Bây giờ Tôn Đình Trạch đang ngủ không hề phòng bị, tuyệt đối sẽ không ngờ người bên gối mình nhưng lại muốn giết mình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nếu cô không lựa chọn hành động, lần sau chỉ sợ không thể dễ dàng lấy được tính mạng anh.

Cô thận trọng tìm khẩu súng giấu trong ngăn kéo, nhưng lục lọi một hồi, cô không khỏi nhíu chặt mày, đôi mắt tràn đầy nghi hoặc.

“Là anh?” Nhìn khuôn mặt Tôn Đình Trạch, Mâu Tâm Như cảm xúc ngổn ngang, cũng rất tức giận.

Người đàn ông này đến tột cùng sâu xa khó lường thế nào, lại có thể khiến thần không biết quỷ không hay lấy đi súng của cô, lại còn không biến sắc. Chắc hẳn anh đã đoán được cô bày mưu nhân kẻ muốn lấy tính mạng của anh.

“Tôi biết anh đã tỉnh, anh có thể mở mắt được rồi.”

Tôn Đình Trạch nghe cô mở mắt ra, tươi cười, “Xem ra chúng ta rất tâm linh tương thông, ngay cả tôi tỉnh em cũng biết, sao em nhìn ra được vậy?”

“Trà súng cho tôi!” Dưới khuôn mặt tươi cười kia cất giấu tâm cơ thế nào? Mâu Tâm Như không dám khinh thường.

Một lần tính sai đã khiến cô thất thân, cô đối với mưu kế mình từng nghĩ ra, quả thật hối hận không kịp.

“Súng nào?” Ý cười của anh không giảm, cặp mắt lại thoáng qua ánh sáng sắc bén.

Cô nhanh mắt nhìn đến đầu kia trên tủ đầu giường, nơi để súng phòng thân của anh.

“Anh biết rõ tôi sẽ giết anh, lại vẫn cố ý bước vào bẫy của tôi, trên đầu có cây đao sắc, vì nữ sắc, anh đến tính mạng mình cũng không cần, vậy tôi theo mong muốn của anh, cho anh sớm ngày đi gặp diêm vương!”

Cô nhanh chân lướt qua thân thể anh, khi anh chưa kịp hiểu gì đã đoạt súng, mở chốt an toàn, chìa thẳng nòng súng vào giữa huyệt thái dương anh.

Sát khí lạnh lùng tỏa ra trên người cô, đêm xuân càng thêm lạnh.

Tôn Đình Trạch tuy hơi kinh ngạc, nhưng lại chấp nhận nhắm hai mắt lại, chờ thời khắc cái chết kéo đến.

Ngón tay Mâu Tâm Như chậm rãi bóp cò súng, nhưng trong giây phút cuối cùng kia, cô lại do dự. Hình ảnh thân mật đêm qua làm rối loạn tâm trí cô, khiến cô không thể giải quyết dứt khoát.

Tôn Đình Trạch càng trầm mặc, càng khiến cô không cách nào quên được.

Anh thậm chí ngay cả một tiếng cầu xin tha thứ cũng không có, cứ như vậy lẳng lặng chờ cô nổ súng. Anh rốt cuộc là người như thế nào?

Ngay giây kế tiếp, hình ảnh cha mẹ chết dưới nòng súng tàn khốc trở thành oan hồn lại hiện lên trong đầu cô, cô khôi phục lý trí, nhắm mắt lại, bóp cò súng.

Mấy giây qua đi, không có âm thanh cô mong đợi vang lên!

Cô nghi ngờ mở hai mắt ra, Tôn Đình Trạch nhanh hơn cướp lấy súng trong tay cô, giữ chặt thân thể cô ôm vào ngực, khiến cô không thể động đậy.

“Quên không nói cho em biết, hôm qua tôi đã lấy đạn bên trong ra, cho nên tôi không chết được...” Nụ cười tà ác, khiến cô thấy như quỷ satan làm việc độc ác.

Tất cả đều chấm dứt. Đầu óc Mâu Tâm Như trống rỗng, nụ cười của Tôn Đình Trạch giống như mặt trời chói mắt. Thân thể cô co quắp, vô lực ngã trong ngực anh.

Cô tựa như một búp bê không có sinh mạng, đôi mắt trống rỗng bởi phải chịu đả kích thật lớn.

“Tôi sẽ không chết dễ dàng như vậy.”

Ôm chặt người trong ngực, anh thuận thế đè cô trên giường.

“Tại sao?” Nhìn ánh mắt của anh, trong lòng cô tràn đầy những nghi vấn.

Cô không hiểu, một kẻ sách vở hoàn mỹ như vậy, dùng với anh lại hoàn toàn không có hiệu quả, chẳng những tiền mất tật mang, cô còn thua đến cứng miệng không trả lời được.

Ngón tay thon dài vẽ qua từng nét trên khuôn mặt tỉnh táo của cô, nụ cười anh trước sau vẫn tràn đầy quyến rũ, không keo kiệt trả lời.

“Em sẽ vĩnh viễn không muốn biết đáp án!”

Bởi vì sự thật đối với cô mà nói, tàn khốc vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Đẩu Với Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Vừa vào công ty, tầm mắt Tôn Đình Trạch chần chừ lướt qua mấy người có mặt ở đây.

“Mọi người đã đến rồi.”

“Cậu hẹn mấy người chúng tôi đến, có phải đã có manh mối mới không?”

Tôn Đình Trạch ngồi xuống, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Tôn Đình Thường.

“Đình Thường, em giúp anh điều tra một chuyện.”

“Có chuyện quấy rối anh?” Thấy Tôn Đình Trạch nhíu mày, Tôn Đình Thường nhảy bèn hỏi.

Anh không trả lời trực tiếp, chỉ giao phó, “Tư liệu về thủ lĩnh của Tứ Quý, trong vòng ba ngày giao cho anh!”

“Anh cần cái đó làm gì?”

“Mấy ngày trước anh đã đi Nhật Bản một chuyến.”

“Anh đi Nhật?”

Tôn Đình Trạch liếc cô một cái, “Có một vấn đề khó, nhưng không phải là không thể giải quyết!”

Tôn Đình Thường mỉm cười gật đầu, “Nhìn ra được, có vẻ khiến anh tương đối nhức đầu.”

“Thủ lĩnh Tứ Quý không muốn buông tha Đông, cho nên anh đã nói với cô ta, tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý trước, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể chống lại Tứ Quý.”

“Từ khi nào anh trở nên thiếu kiên nhẫn như vậy?” Tôn Đình Tuyên cười khẽ.

Tôn Đình Trạch không phủ nhận, “Từ khi biết Mâu Tâm Như.”

“Mâu Tâm Như là ai?” Tôn Đình Thường đối với cái tên xa lạ này, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

“Chính là Đông.”

“Tên thật không tệ nha.”

“Bây giờ không phải là lúc thảo luận vấn đề này.” Đình Dục Phạm suy nghĩ, “Cậu nói cái gì với cô ta?”

“Tôi chỉ muốn cô ta nhường Đông lại cho tôi, nhưng nói gì cô ta cũng không chịu!”

“Cho nên cậu mất kiên nhẫn, giúp chúng ta kiểm phiên phức?”

“Đây cũng là chuyện không thể tránh được.”

Anh cũng không thích đi khắp nơi gây chuyện thị phi, nhưng ai bảo thủ lĩnh Tứ Quý không nể mặt anh!

“Lần trước anh vì Tiểu Như đi Nhật một chuyến, kết quả rất tốt mà.” Tôn Đình Tuyên đặc biệt so sánh hai chuyện.

“Lần trước là lần trước.” Tôn Đình Trạch không vui trừng mắt nhìn tên Tôn Đình Tuyên lăm mồm kia.

Tên thối Tôn Đình Tuyên, có nhất thiết phải nhấn mạnh thất bại của anh thế không?

Anh cũng biết, lần này vì chuyện của Mâu Tâm Như, thái độ của anh với thủ lĩnh Tứ Quý có khác đi. Nhưng đây là lẽ thường, nghe thủ lĩnh Tứ Quý không chịu buông tha cho Tâm Như, anh không cách nào lịch sự tiếp lại!

Tôn Đình Tuyên lại nói tiếp: “Vừa đổi thành chuyện của anh, anh đã không thể tự kiểm chế, phá cây bài của mình, hỏng cả bản kế hoạch.”

“Nếu mọi người nghĩ vậy, tôi cũng không còn gì để nói.”

“Sự thật vốn là như vậy, gặp phải chuyện tình cảm, muốn xử lý hoàn mỹ là điều không thể nào.”

“Được rồi. Mấy tên đàn ông các người, đừng có lần nào nói chuyện cũng vây quanh chủ đề phụ nữ được không, nói vào trọng tâm nhanh một chút. . .Lát nữa bọn em còn có chuyện quan trọng phải làm, không rảnh ngồi đây nghe mấy người nói linh tinh đâu!” Tôn Đình Thường cầm ly nước trên bàn uống vài ngụm

“Mâu Tâm Như mất một khẩu súng, cô ấy cho là anh lấy.”

“Không phải anh lấy?”

Tôn Đình Trạch lắc đầu, “Không phải. Cho nên anh nghi có người lợi dụng lúc anh và cô ấy không có nhà đã lên vào lấy súng đi, về phần mục đích là gì, còn phải điều tra thêm đã.”

“Cô ấy biết chuyện này không?”

“Anh không muốn cô ấy lo lắng.”

“Một tên đàn ông thật quan tâm nha!” Tôn Đình Tuyền xem thường.

Tôn Đình Trạch liếc mắt về phía cậu ta, lời của Đình Tuyền nghe khá chói tai, khiến anh không thoải mái.

“Tình cảnh của Mâu Tâm Như bây giờ vô cùng nguy hiểm, anh muốn A Hồ chuyển mục tiêu đến bảo vệ cô ấy. Anh có thể tự bảo vệ mình, nhưng anh sợ nếu xung đột chính diện với kẻ địch, anh không thể phân thân, e rằng khó bảo vệ cô ấy.”

“Anh lo lắng nhiều thế. Nhưng mà anh vì cô ta làm nhiều chuyện như vậy, cô ta sẽ cảm kích anh sao? Anh trai à, ngàn vạn lần đừng đặt tình cảm trên người một phụ nữ vô tình, cuối cùng người bị thương sẽ chỉ có anh.” Tôn Đình Tuyền thật lòng nhắc nhở.

“Chuyện này anh tự có chừng mực.” Mặc kệ Mâu Tâm Như thế nào, anh vẫn không cách nào đứng nhìn cô gái mình yêu mến sa thân vào đầm lầy mà không cứu giúp.

Tôn Đình Thường hé miệng, ánh mắt hơi không vừa lòng.

Ai nói phụ nữ là người nhiều chuyện. Một câu không rời, mấy tên đàn ông trước mắt cô mới đúng chuẩn kẻ lăm le, mở miệng, ngậm miệng, tất cả đều về phụ nữ!

“Mấy người cứ từ từ tán gẫu, em đi làm chuyện Đình Trạch giao phó, có tin tức sẽ báo lại!” Nếu tiếp tục ở lại, chỉ sợ lỗ tai cô đều là hai chữ “Tâm Như”.

Một tiếng đóng cửa mạnh vang lên, biểu hiện sự tức giận của Tôn Đình Thường.

Tôn Đình Trạch bị tiếng vang kia giật tai, lông mày cau lại hơi giận.

“Con bé Đình Thường này càng lúc càng vô lý, một chút đáng về thực nữ cũng không có, sau này sẽ thế nào? Tôi nghĩ chúng ta nên tìm giúp nó một đối tượng áp chế được. Nếu không nó càng ngày càng giống con trai, sau này sẽ không ai dám lấy!”

Đình Dục Phàm nghe vậy, không nhịn được cười to.

“Xem cậu nói Đình Thường kia, dù gì con bé cũng là em gái cậu.”

“Cũng bởi vì con bé là em gái tôi, tôi mới lo lắng vậy!” Tôn Đình Trạch thở dài.

“Trước tiên cậu nên lo lắng cho mình trước đi, sớm điều tra ra người lấy súng.”

“Vì an toàn của cô ấy, tôi sẽ nhanh chóng tra ra. Đúng rồi, gần đây tôi nghe được một tin, Quân Thu Dương hình như đang chiêu mộ người, muốn quay trở lại, chuyện này hai người nên chú ý một chút.”

“Chuyện này em và Dục Phàm cũng biết, em đã bắt đầu điều tra tung tích của hắn rồi.”

Quân Thu Dương vì lợi ích cá nhân, tham vọng thế lực tập đoàn Dục Diệu, thuê Xuân của Tứ Quý đi trộm cơ mật của công ty, nhưng bị Tôn Đình Tuyền ngăn chặn được, cuối cùng thân bại danh liệt.

Nhưng vì chuyện của Đình Liệt, cậu nhất thời sơ suất, để Quân Thu Dương chạy trốn được. Trước khi cảnh sát phát hiện đuổi bắt hắn đã biến mất không thấy tăm hơi.

Gần đây lại có tin truyền ra, hắn đang chiêu binh mãi mã, muốn đợi thời trở lại.

Chỉ có điều, cậu đã bắt tay chuẩn bị hết thảy, chỉ chờ Quân Thu Dương tự chui đầu vào lưới!

“Anh tin em sẽ xử lý tốt chuyện này.”

“Anh yên tâm, em đã bố trí xong tất cả.” Tôn Đình Tuyền nở nụ cười, vẻ mặt vô cùng chắc chắn.

“Vậy việc này để em và Dục Phàm đi thu xếp, anh về trước.” Tôn Đình Trạch đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Này, cùng cô ấy phát triển đến đâu rồi, có cần bọn em giúp một tay không?”

“Trong lòng cô ấy không có ấn tượng tốt với anh, nếu mấy người lại nhúng tay vào, sợ rằng đối với cô ấy, hội Vụ Ứng thật sự là một tổ chức thối nát, chỉ biết lợi dụng cơ hội, lừa gạt để giành được thắng lợi, không có thực lực!” Anh quả quyết cự tuyệt.

“Cô ta nhìn chúng ta như vậy?”

“Thật đó. Vậy nên các anh em, lần này biểu hiện tốt một chút, đừng để cô ấy coi thường hội Vụ Ứng chúng ta!”

Tôn Đình Tuyền cười lạnh một tiếng, tràn đầy châm biếm.

“Thích cô ta cũng chẳng phải bọn em, bọn em cần gì phải như vậy. Chúng ta là chúng ta, sẽ không bao giờ vì một người phụ nữ mà thay đổi cách làm của mình.”

“Đình Tuyền nói không sai.” Đình Dục Phàm đồng ý.

Tôn Đình Trạch cũng đồng ý suy nghĩ của bọn họ. Nhưng dù sao cô gái này cũng là người anh thích, cho nên anh chỉ có thể cười mà không nói, phong độ rời đi.

“Haizzz...” Sau khi Tôn Đình Trạch đi khỏi, Tôn Đình Tuyền thở dài một hơi.

Vì sao chuyện tình cảm của cậu một chút tiến triển cũng không có chứ?

Ông trời thật không công bằng với cậu nha!

Nhìn thấu tâm sự của cậu, Đình Dục Phàm cười nói: “Một ngày nào đó, cho dù cô ấy lòng dạ sắt đá, cũng sẽ bị chân tình của cậu làm cảm động, cậu kiên nhẫn chờ đợi đi.”

“Phải chờ tới khi nào đây?” Lại than một tiếng, Tôn Đình Tuyền đứng lên, “Tôi cũng nên đi làm chuyện của tôi thôi, ở đây than ngán thở dài không phải cá tính của tôi.”

“Nói với thư kí của tôi, trước khi tan sở không cho phép bất kì ai quấy rầy, trừ khi Diệc Trúc gọi điện tới.”

“Ừ.” Tôn Đình Tuyền nhanh chóng rời đi.

Mặc dù chuyện vây tứ phía, nhưng anh cùng mấy người này là bạn bè tri kỉ cùng chung hoạn nạn, luôn có thể chuyển nguy thành an giải quyết hoàn mỹ mọi chuyện, mong rằng lần này cũng như vậy.

Đối với chuyện tình cảm của tứ ứng, anh tương đối quan tâm, dù sao cũng không thể chỉ mình mình hạnh phúc, anh cũng muốn xem thử, khi tứ ứng chìm đắm trong tình cảm, có chấp như thế nào...

Nụ cười gian xảo, cả người Đình Dục Phàm toát lên khí chất kỳ dị.

Mưa lớn tầm tã, cơn đường ướt nước hắt lại ánh sáng đèn điện, mây đen giấu đi ánh sao sáng lấp lánh thường ngày, gió nhẹ mang theo không khí lạnh lẽo lùa vào từng lỗ chân lông.

Đứng ngoài ban công, đôi mắt Mâu Tâm Như mờ mịt nhìn chăm chăm phía dưới, cảm giác không thể đoán được tương lai như cơn đường gập ghềnh dưới mắt, khắp nơi đều nguy hiểm.

Khóe miệng bất giác gọi lên nụ cười nhạt.

Kể từ sau khi ám sát Tôn Đình Trạch thất bại, cô tựa như con rối nhỏ đứt dây, cả người không có ý thức, mặc Tôn Đình Trạch định đoạt.

Cha mẹ đã chết, giống như một con ác mộng kéo dài vô tận, ép cô không thể thở nổi, sống mãi trong tự trách.

Gió mang theo mưa tựa chế giễu hắt vào mặt cô, tạo thành những giọt nước chảy xuống má.

Tôn Đình Trạch yên lặng đi đến sau lưng cô, ôm chặt cả người cô, anh cảm nhận được sự cứng ngắc của cô rất rõ ràng.

“Anh không xứng động vào tôi!”

Anh tự tin cong môi, “Xứng hay không, do tôi quyết định!”

Đau lòng thấy cô cô độc đứng ngoài ban công, mặc mưa gió tạt ướt cả người và mặt, cánh tay anh căng thẳng, thắt chặt eo cô.

Mâu Tâm Như oán giận muốn kéo cánh tay vòng trên eo mình ra, nhưng hoàn toàn không được như ý.

“Đừng ép tôi giận lên.” Cô rất muốn biết nếu thử đâm móng tay bén nhọn vào trong da thịt đôi tay kia, sẽ có cảm giác gì?

Trong mắt cô rõ ràng có khiêu khích.

“Em biết rõ làm vậy không tác dụng gì với tôi.”

“Ít nhất có thể khiến anh không thể động tay động chân với tôi.”

“Cô bé này, thật không thú vị chút nào. Đây là một biểu hiện của yêu thương, sao lại coi tôi giống như một tên háo sắc vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Nhìn chằm chằm đôi tay đặt trên hông, cô tức giận hỏi ngược lại.

“Được rồi, tôi thừa nhận tôi là một kẻ rất háo sắc, một kẻ háo sắc muốn ăn sạch em!” Tôn Đình Trạch tuyệt không sợ việc nhổ lỏng trên đầu hồ, liên tục hôn lên má cô.

“Anh... Đáng đánh!” Cô không chịu nổi tên biến thái này, hung hăng cho anh một đấm, không ngại ngần đánh vào bụng anh, khiến anh liên tục kêu đau.

“Ai... Thật đau!” Tôn Đình Trạch ôm cái bụng bị đánh, gương mặt tuấn tú nhăn nhó.

Về mặt anh khổ sở, lại khiến trên mặt Mâu Tâm Như xuất hiện vẻ mặt tự nhiên.

“Anh... Không sao chứ?” Cô cũng không biết tại sao mình lại để ý đến đau đớn của anh như vậy. Nhưng cô thật không quen nhìn bộ dạng như thế này của anh.

“Tôi... Thật đau quá...”

“Anh đừng kém còi như vậy chứ? Đường đường là đường chủ đường Hắc Ưng, há có thể lại vì một quyền của một cô gái mà kêu khổ cả ngày?” Ngoài lo lắng, cô vẫn hơi nghi ngờ.

“Vậy... Em để tôi đánh một quyền thử xem...” Tôn Đình Trạch đột nhiên ôm lấy cô, giúp cô không bị mưa gió hất vào, kéo cô vào phòng, cả người nghiêng về phía cô, giữ cô trên giường.

Đôi mắt Mâu Tâm Như như phun lửa.

Tên vô lại đáng chết! Cuồng biến thái! Lại dùng loại cách này lừa gạt cô.

“Cô bé, đáng điều cần rằng nghiêng lợi của em có thể khiến đàn ông hết hứng thú, nhượng bộ dừng lại đây!”

“Tốt nhất là như vậy.” Cô quay đầu đi, không muốn nhìn thấy nụ cười đắc ý chói mắt kia.

Đã nhiều lần như vậy, cô vẫn không thoát khỏi bị lừa.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của anh, trong lòng cô liền vô cùng khó chịu, cho nên sau khi đem lòng trắc ẩn, mới nhận được kết quả như vậy.

“Nhận thua?”

“Buồn cười!” Cô bắt giác cười khẩy.

“Vậy được. Tôi sẽ khiến em thua tâm phục khẩu phục!”

“Tôn Đình Trạch, tôi cảnh cáo anh... nếu để tôi có cơ hội, tôi nhất định khiến anh chết không có chỗ chôn!”

“Tôi sẽ lôi kéo em cùng chết!” Nụ cười tà ác quỷ mị tiến sát bên cô, anh kéo váy cô xuống.

Mâu Tâm Như vùng vẫy, lấy tay ngăn lồng ngực gần kề của anh lại, bỗng chốc đá ra một cước.

Tôn Đình Trạch phản ứng cực nhanh, lách mình tránh được, sau đó giữ chặt hai tay cô, khiến cả người cô nằm trên ngực anh, tránh thoát cước trí mạng đó.

“Lòng dạ phụ nữ không khỏi độc ác quá đi, muốn tôi tuyệt tử tuyệt tôn sao!” Anh chỉ là có ý tốt muốn giúp cô cời áo ướt, không ngờ lại bị cô đánh lại.

Cô gái này, đúng là không biết tốt xấu!

“Tôi nói rồi, nếu anh dám động vào tôi lần nữa, tôi nhất định sẽ cho anh biết tay!”

“Giờ mới giả bộ thánh nữ có phải muộn rồi không. Khi trước không phải em tận lòng sử dụng hết sức, to gan khiêu khích tôi sao? Khi đó em cỡ nào mê người, sao giờ lại kém nhiều vậy. Chắc do trong đêm đầu kia, tôi không đủ dịu dàng, làm em đau, mới khiến em oán giận vậy. Ai da, tôi hồ đồ quá, đến bây giờ mới biết.”

Đôi mắt Tôn Đình Trạch như có điện, mập mờ treu trọc không ngừng, trong mắt tràn đầy ý cười.

“Anh nói linh tinh, mau buông tôi ra!” Đường như bị nói trúng tâm sự, Mâu Tâm Như kích động muốn bật dậy.

“Muốn tôi buông em ra cũng được. Em có hai con đường để chọn, một là hôn tôi, hai là thừa nhận lời tôi vừa nói, thế nào?” Anh mỉm cười nhìn cô.

Cô càng lạnh, anh càng thích treu trọc cô tức giận, vẻ mặt cô lúc tức giận khiến cả người cô thoát nhìn tương đối có sức sống.

“Đừng- mơ!” Lời của cô cơ hồ phát ra từ kẽ răng.

“Tôi nói này, lời em nói không khỏi quá không thành thật rồi, nên phạt!” Kéo đầu cô xuống, đôi môi chạm vào nhau, Tôn Đình Trạch có ý vurun lưỡi, miêu tả đôi môi cô.

Mâu Tâm Như nhú chặt lông mày, trong con tức giận hung hăng cắn đầu lưỡi anh.

Tôn Đình Trạch giận quá hóa cười, buông tay cô ra, nhưng lại có một hành động khác.

Anh mập mờ đột nhiên đưa tay lên nơi tròn trịa của cô, khiến cô bị sợ đến há mồm buông lưỡi anh ra.

“Tin rằng dưới sự dạy dỗ của tôi, em nhất định sẽ càng thêm nhiệt tình như lửa.”

“Vậy cũng phải xem anh có mệnh sống đến khi đó không!”

“Em không cần lo lắng, tôi là con gián đánh không chết, tuyệt đối có thể sống đến khi đó.”

“Đúng, anh là đồ con gián khiến người ta chán ghét, nếu tôi có thuốc sát trùng trên tay, nhất định độc chết anh, tuyệt đối không cho anh có cơ hội sống sót.” Cô khế động môi nói.

“Tôi rất thương thức cá tính như vậy của em, càng ép càng dừng!” Anh thương thức cá tính đó của cô, lộ vẻ xúc động nói: “Nếu tôi nói tôi muốn lấy túi tài liệu trong tay em, em sẽ cho tôi chứ?”

Cũng là lúc nên nói thẳng vào vấn đề rồi.

“Túi tài liệu nào?” Cô giả bộ.

“Em biết tôi đang nói đến cái gì, tôi đã hỏi nhân viên quản lý dưới tầng, anh ta nói, cách một thời gian, lại có người đem một túi giấy da tài liệu đưa anh ta chuyển cho em.”

“Đó là đồ của tôi.” Không ngờ anh ta lại điều tra chuyện của cô kĩ càng như vậy.

“Nhưng trong đó cũng có tin tức bất lợi cho tôi và Dục Phàm. Nếu trong lòng em đối với tôi có nghi ngờ, em nên nói nội dung trong tài liệu đó với tôi. Dựa vào sự thông minh của em, nên biết có người đã âm thầm giờ trò, tất cả muốn giá họa cho tôi và Dục Phàm.”

“Không sai, tôi không tin anh, tôi sẽ không giao tài liệu đó cho anh.”

“Tâm Như, tôi đang giúp em, chẳng lẽ em không nhìn ra sao?”

“Đừng gọi tên tôi, anh không xứng!” Cái tên này chỉ càng nhắc nhở cô sự mềm yếu của mình.

“Em cho rằng tôi không biết em vẫn che giấu tôi sự thật chuyện sáu năm trước sao? Thật ra cha mẹ em chết dưới súng kẻ khác, mà chính mắt em nhìn thấy cái chết của họ. Nhưng ai là hung thủ, em lại không nhìn rõ khuôn mặt của hắn.”

“Anh chính là hung thủ!” Nếu không phải là hung thủ, anh sẽ không biết rõ như thế.

Sự do dự trong lòng Mâu Tâm Như hoàn toàn biến mất, giờ trong lòng cô tràn đầy thù hận, căn bản không nghe bất cứ lời nào của anh.

“Muốn tra ra chuyện em giấu cũng không khó, tin tưởng tôi, túi tài liệu đó là vật mấu chốt, tính mạng của em bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm!”

Anh nhìn ra sự kích động của cô, cố gắng dùng lời nói nhẹ nhàng xoa dịu tâm tình cô.

“Giết người phải đền mạng!”

“Em... Tôi nói nhiều như vậy, em vẫn không chịu tin tưởng tôi.” Đôi mắt sâu sắc của anh hiện lên tia tổn thương.

“Anh cho rằng tôi sẽ tin tưởng kẻ là hung thủ giết cha mẹ tôi sao!” Cô cơ hồ cắn răng nghiêng lợi thốt ra.

Đều tại cô sức lực không bằng người, nếu cô có võ công tốt, hiện giờ sẽ không bị vây hãm thế này, không thể làm gì.

“Tôi không phải hung thủ!” Anh thật muốn kéo đồng rì sắt trong đầu cô ra, nhìn xem đến tột cùng đầu cô chứa cái gì?

Những ngày vừa qua, anh đối với cô thế nào, chẳng lẽ cô hoàn toàn không cảm nhận được một chút nào sao?

“Hôm nay tôi thua anh, nhưng không có nghĩa tôi vĩnh viễn thua anh. Một ngày nào đó, tôi nhất định sẽ báo thù cho cha mẹ, tự tay giết chết anh!”

Tôn Đình Trạch nhìn vào đôi mắt cô, tràn đầy khổ sở.

Đối với tình cảm sâu sắc của anh, Mâu Tâm Như nhìn như không thấy, trong lòng chỉ tràn đầy thù hận.

“Em đã cho rằng tôi là hung thủ, vậy cái mạng này tùy em tới lấy.” Anh như nổi điên nắm chặt đôi tay cô, khiến cô không thể thoát khỏi vòng tay anh.

“Đồ tiểu nhân, đồ vô si...”

Chính tai nghe thấy anh thừa nhận, trong lòng Mâu Tâm Như không hiểu sao lại đau nhói. Dù vậy, tất cả những cảm giác đó cũng dần theo sự xâm phạm của Tôn Đình Trạch mà biến mất.

Cô liều mạng tay chân đấm đá, tránh bị anh làm nhục, cố gắng thoát khỏi kẻ thù giết cha mẹ mình, không muốn cùng anh có bất cứ quan hệ thân mật nào.

“Vô ích thôi, em càng giãy giụa, tôi càng thích, chấp nhận đi!” Không ngờ có ngày anh lại suy bại tới loại tình trạng này, lợi dụng ưu thế của người đàn ông ép cô.

Từ khi nào anh lại bắt lực như vậy? Nhưng sự hận thù trong mắt cô khiến trái tim anh đau đớn. Anh không nghĩ nhiều được như vậy nữa!

Đột nhiên, cô ngừng giãy giụa.

“Đường đường là đường chủ đường Hắc Ung lại lợi dụng thủ đoạn như vậy cưỡng ép một cô gái, nếu tin này truyền ra, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến đại danh của anh!” Cô châm chọc.

Đôi mắt anh vẫn vện tia máu nhìn cô.

“Vi em, tôi có thể đổi bất cứ giá nào, danh lợi đối với tôi tựa như mây khói, em muốn thì cứ nói!” Hung hăng cắn một cái, Tôn Đình Trạch lưu lại trên cổ cô một dấu răng thật sâu, công khai thể hiện quyền sở hữu của mình.

“Anh...” Mâu Tâm Như giận đến hai mắt trừng to như chuông đồng.

“Em là người phụ nữ của tôi, một giây cũng đừng nghĩ đến chuyện chạy khỏi tôi!”

Cuồng ngạo biểu thị sự công khai chiếm hữu, anh xé rách quần áo cô, đôi môi phần nộ in lên từng dấu trên da thịt trắng nõn của cô.

Anh tựa như dã thú mất trí, giầy xéo thân thể người phía dưới... “Em lại muốn đánh!” Mở đôi mắt, Tôn Đình Trạch bắt lấy đôi tay thon phần uất kia.

“Tôi muốn anh chết!” Mâu Tâm Như sau khi bị giầy xéo triệt để trên cổ, khắp nơi đều có thể thấy dấu vết anh để lại.

“Sợ rằng không thể được như em mong muốn!” Anh vặn đôi tay cô, khiến con dao trên tay cô rơi xuống.

Anh cầm con dao kia lên, đặt trên tủ đầu giường.

Cô gái anh yêu thích giống như nhện độc, mỗi lần ra tay, luôn khiến lòng anh co rút đau đớn.

Tình cảm sâu sắc kia, cô luôn không thấy được.

Mâu Tâm Như thấy hành động lại thất bại, bật người lên nhanh chóng cách xa anh, rất sợ lại bị anh xâm phạm.

Cô quả thật không cách nào tha thứ cho trái tim luôn đi ngược suy nghĩ của mình, hai tiếng nói bất đồng vang vọng trong lòng cô, khiến cô giãy giụa khổ sở.

Tôn Đình Trạch cong môi tự châm biếm, nhìn cần cổ, thân thể cô khắp nơi đều là dấu vết nộ hôn của anh, đây đáng ra là một chuyện vô cùng hạnh phúc, nhưng hành động của cô lại một lần nữa tổn thương anh.

“Không cần tránh tôi như đã thú vậy, những việc nên làm tôi đều đã làm rồi.” Sự chống cự trong mắt cô, chỉ khiến anh càng muốn làm tổn thương cô hơn.

Cô nghĩ mình không có lý do gì mà cùng anh dây dưa nữa, điều đó sẽ càng làm cô thêm bối rối.

“Mặc quần áo anh vào, rút khỏi phòng tôi ngay!”

“Tôi biết rồi, nhưng em nên chuẩn bị tâm lý, mỗi buổi tối tôi đều sẽ tới ở cùng em.”

“Anh... Tôi sẽ không để anh được như ý nữa!” Trước mắt cô chỉ mong cách xa tên cầm thú này, về sau tìm cơ hội giết anh ta sau.

“Không có cách nào dễ dàng lấy được tính mạng tôi đơn giản hơn việc sống chung lâu ngày. Nếu em muốn giết tôi, bỏ đi lúc này không phải cách hay!” Đường như nhìn thấu ý tưởng trong lòng cô, Tôn Đình Trạch châm biếm.

Cô cứng rắn đáp trả: “Tôi nói tôi muốn đi sao?”

“Đôi mắt em chưa bao giờ nói dối!” Chính đôi mắt lạnh lùng xinh đẹp này làm xúc động ham muốn chinh phục tận sâu trái tim anh, khiến xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“Hừ!” Mâu Tâm Như hừ lạnh một tiếng, rời khỏi đó.

Đã như vậy, lần này không giết được anh ta, sẽ có lần sau, liên tiếp không ngừng, một ngày nào đó nhất định cô sẽ lấy được tính mạng của anh ta!

“Cô gái này, sao lại ngốc như vậy!” Nhìn cửa phòng ầm ầm đóng lại, Tôn Đình Trạch bất đắc dĩ thở dài một tiếng, quanh quần cả căn phòng, thật lâu không tiêu tan...

Nửa đêm, một bóng đen nhanh chóng lúi vào phòng Mâu Tâm Như.

Hình ảnh Mâu Tâm Như yên lặng ngủ rõ ràng chiếu vào mắt người nọ.

Khuôn mặt che kín chỉ lộ hai mắt nhất thời hiện lên sát ý.

Tay cầm súng, người nọ nhắm thẳng huyệt thái dương của Mâu Tâm Như. Nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị bắn ra phát súng trí mạng, Tôn Đình Trạch núp sau rèm cửa đột nhiên lao ra. Người nọ nhanh chóng chuyển hướng súng sang anh.

Mâu Tâm Như cũng đột nhiên mở mắt ra, nhân lúc kẻ đó ngạc nhiên, nhanh chóng cướp súng trên tay hắn, đem hòng súng nhắm ngược lại kẻ đó.

“Các người...” Người nọ giọng nói khàn khàn, kinh hoàng luống cuống, bước chân lạng lạng di chuyển.

“Rất ngạc nhiên đi!” Tôn Đình Trạch cười quỷ dị.

“Chúng mày đã sớm biết tao sẽ tới?”

“Mày nghĩ sao?” Anh nhếch môi, nụ cười bên môi hết như quỷ satan, khiến người ta như đối mặt với địa ngục.

Bước chân người tới đã âm thầm chuyển hướng sang ban công.

Tôn Đình Trạch lại nhanh hơn một bước ngăn hắn lại, cách hắn chỉ có ba bước.

“Ai sai mày tới?”

Cặp mắt người tới lóe lên không ngừng, liếc bốn phía, tìm đường thoát.

“Đừng hòng trốn. Mày vẫn nên ngoan ngoãn nói ra kẻ sai mày tới thì hơn.” Tôn Đình Trạch bước lên trước, khiến hắn có cảm giác áp lực cực lớn.

Người tới thấy mình hai mặt đều gặp địch, suy nghĩ vừa chuyển, rút dao găm dưới ống quần ra, bóng người vừa động, ngay khi Mâu Tâm Như còn chưa kịp phản ứng đã cướp được súng trong tay cô, kẻ dao lên cổ cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Đẩu Với Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Lưỡi dao sắc bén đặt trên cổ cô, ấn xuống vết máu nhàn nhạt.

Tôn Đình Trạch thấy thế, đôi mắt nhất thời bốc lên một ngọn lửa.

“Buông cô ấy ra!” Chết tiệt, hắn ta lại dám đứng ngay trước mặt anh, uy hiếp tính mạng Mâu Tâm Như!

“Tao biết rõ thân phận của mày, Tôn Đình Trạch. Nhiệm vụ của tao là giết cô ta, nếu mày chịu lùi lại một bước, tao đảm bảo sẽ không có chuyện gì!”

Người tới một tay cầm dao đặt trên cổ Mâu Tâm Như, một tay cầm súng chĩa thẳng Tôn Đình Trạch, tính mạng hai người, giống như cây nến sắp cháy hết, bị uy hiếp mãnh liệt.

“Mày cho rằng tao dễ nghe theo mày vậy?” Tôn Đình Trạch hung hăng trừng mắt nhìn hắn, “Cô ấy là cô gái của tao, ai cũng không được lấy mạng cô ấy, kể cả ông trời!”

“Vì một đứa con gái mà mất mạng, không đáng!” Không ngờ Hắc Ứng lại là người khó thương lượng như vậy, xem ra Mâu Tâm Như đối với anh ta rất quan trọng.

Hắn phải lợi dụng tốt cơ hội này, mau chóng rời khỏi đây thôi.

Tuy tính mạng đang bị đe dọa, nhưng Mâu Tâm Như một chút hoảng sợ cũng không có.

“...” Kéo cô theo, hắn mở cửa phòng, hai người song song lui về phía sau cửa ra.

Tôn Đình Trạch bước theo lên trước, không chịu bỏ qua bất kì cơ hội cứu người nào.

“Nếu mày tiến nữa, đừng trách tao nổ súng bắn mày!” Hắn chỉ muốn lấy mạng Mâu Tâm Như, căn bản không muốn chọc phải tổ chức không lồ đứng sau Tôn Đình Trạch.

“Tao không!” Tôn Đình Trạch rất tự tin chế giễu năng lực của hắn, “Thả cô ấy ra, khai ra kẻ chủ mưu phía sau, tao có thể tha cho mày một mạng!”

“Không đời nào!”

“Vậy mày chờ chết đi!” Lui đến phòng khách, trên cổ Mâu Tâm Như đã đỏ tươi màu máu, Tôn Đình Trạch càng khát máu phần nộ.

Ẩn nấp trong bóng tối, A Hồ có nhiệm vụ bảo vệ Mâu Tâm Như lặng lẽ đến gần sau lưng kẻ áo đen, cướp dao găm. Mâu Tâm Như thấy cơ hội tốt, chân đá về phía sau, đá rơi súng trên tay kẻ đó, cúi người nhặt lên. Cô nhanh chóng di chuyển vị trí, đứng song song Tôn Đình Trạch.

Hai vũ khí lợi hại trong nháy mắt mất hết, không còn vật phòng thân, người áo đen mất đi ý chí chống cự, trên mặt chỉ có vẻ sợ hãi.

Đôi tay hắn bị A Hồ trói chặt, hai đầu gối mềm nhũn không kìm chế được ngã quỵ xuống đất.

“Tao hỏi lại mày một lần nữa, ai sai mày tới?”

Dường như đã quyết tâm, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Tôn Đình Trạch, “Tôi không biết thân phận của ông ta, mỗi lần đều là ông ta chủ động tìm tôi, vợ con tôi đã rơi vào tay ông ta, tôi không thể không nghe theo ông ta mà làm việc.”

“Là kẻ giết cha mẹ Mâu Tâm Như?”

“Không sai!” Sắp chết đến nơi, hắn không còn gì phải giấu diếm.

“Chọc phải Hắc Ứng cậu, tôi đã sớm chuẩn bị tinh thần, tôi chết không sao, nhưng tôi có một thỉnh cầu, xin cậu đồng ý với tôi!”

Tôn Đình Trạch chăm chú nhìn hắn, cả người u ám nguy hiểm.

Lí do gì khiến kẻ này cho rằng anh sẽ đáp ứng yêu cầu trước khi chết của hắn? Không khỏi quá ngu ngốc đi!

“Xin cậu hãy cứu vợ con tôi ra!” Điều duy nhất khiến hắn không yên tâm, chính là vợ cùng con trai mình.

“Vợ con anh?”

“Vợ con tôi ở trong tay ông ta. Thật ra thì sau khi biết mình chọc phải hội Vụ Ứng, tôi đã biết kết quả của mình nhất định là con đường chết, nhưng vì vợ con, tôi không thể không làm hại Mâu Tâm Như, xin cậu đồng ý với tôi, cứu họ ra...”

Tôn Đình Trạch hỏi cô gái bên cạnh, “Em muốn nói gì không?”

Mâu Tâm Như lắc đầu, trong lòng không ngừng rung động, biết được chân tướng sự thật khiến cô vô cùng khó chịu!

Biết hẳn đã quyết tâm tìm cái chết, đồng ý hẳn, coi như làm một chuyện tốt vậy.

“Tôi sẽ cứu vợ con anh ra.”

Tôn Đình Trạch cam kết với người áo đen. Hắn nghe vậy mỉm cười an tâm, tránh khỏi sự kiểm chế của A Hồ, lấy một viên thuốc bên hông, nhét vào trong miệng.

Không tới mấy giây, hắn giãy giụa thảm trọng, trước mắt là tiết mục tử vong.

Ngay sau đó hắn tắt thở chết.

“Phiền cậu rồi.” Tôn Đình Trạch liếc về phía A Hồ, chỉ thị cậu đem thi thể đi xử lý.

A Hồ lĩnh mệnh, nhanh chóng khiêng thi thể biến mất trước mắt Tôn Đình Trạch.

Mâu Tâm Như lặng im không nói nhìn Tôn Đình Trạch, trong mắt tràn đầy hối hận...

Hai gò má mềm mại lộ ra sự bối rối, Mâu Tâm Như không dám nhìn thẳng vào ánh mắt thâm tình của Tôn Đình Trạch.

Lời người kia nói đã chứng minh cô hoàn toàn hiểu lầm Tôn Đình Trạch. Vậy mà anh lại không giải thích gì, mặc cô cố tình gây sự, mỗi lần đều muốn lấy mạng anh, khiến tính mạng anh như ánh nến trong gió, gặp đầy nguy hiểm.

Tôn Đình Trạch thấy cô hồi lâu không nói, một lòng nhìn vết thương trên cổ cô.

“Em ngồi xuống trước, tôi giúp em bôi thuốc.” Vết máu đỏ tươi này khiến anh cảm thấy tức giận vì sự bất lực của mình.

Anh lại có thể để người ta làm cô bị thương ngay trước mặt mình, anh thật bất lực!

Khuôn mặt lịch sự xuất hiện thân sắc cực kỳ ảo não.

Mâu Tâm Như thận trọng, ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon, đầu vẫn cúi thật thấp.

Tôn Đình Trạch lấy hòm thuốc, đi tới ngồi xổm trước mặt cô, nâng đầu cô lên, tỉ mỉ giúp cô khử trùng băng bó.

“Tôi hận mình thật vô dụng.”

“Không, việc này không thể trách anh, tất cả đều tại em!”

Anh ngạc nhiên nhìn ánh mắt tràn đầy hối hận của cô, “Trách em?” Anh không hiểu hàm ý trong lời này của cô.

“Em biết anh không phải là hung thủ.”

Đôi tay có vết chai dày chạm tới gò má cô, “Tôi rất vui, rốt cuộc em đã thấy rõ.”

“Tại sao anh lại đối tốt với em vậy. Khi em một mực hiểu lầm anh là hung thủ, anh lại không nói gì, em không hiểu, vì sao anh lại làm như vậy?” Hung thủ thật sự còn ẩn nấp chưa xuất hiện, anh và cô ở chung một chỗ có thể sẽ nguy hiểm, tựa như tình huống vừa rồi.

“Em thật sự không hiểu, hay giả vờ không hiểu?”

Đôi mắt cô trong suốt nhìn anh, cô thật sự chưa hiểu dụng tâm của anh.

“Haizzz... Thôi, nếu tôi không nói, chỉ sợ mấy chục năm nữa, em vẫn như vậy, đối với chuyện tình cảm vĩnh viễn ngốc nghếch không hiểu!”

Hai gò má cô nhất thời ửng hồng, cô hoàn toàn lúng túng.

“Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã thích em rồi!”

“Sao...” Cô kinh ngạc, cả người nhảy bắn lên.

Tôn Đình Trạch cực kỳ kiên nhẫn giữ cô lại, “Tôi biết ngay em sẽ phản ứng vậy mà.” Tình cảm trước kia anh bỏ ra, cô căn bản hoàn toàn không nhận thấy.

“Em không tin, anh dối với em...”

“Nếu không phải vì yêu em, tôi sẽ không nhiều chuyện như vậy, quyết tâm muốn giúp em tra ra hung thủ, hy vọng cha mẹ em có thể mỉm cười nơi suối vàng.”

“Nhưng mà... Sao lại có thể như vậy?” Cô không tự nhiên né tránh ánh mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng của anh.

“Tại sao không thể?” Không nói thêm gì nữa, bàn tay anh dịu dàng chạm vào hai gò má cô, bày tỏ tình cảm nồng nàn nơi đáy lòng.

Mâu Tâm Như nhìn anh, “Em nên báo đáp anh thế nào?”

“Tôi không cần em báo đáp. Nếu em có thể yêu tôi, không gì tuyệt vời hơn.” Anh cười nói.

Biết cô đã hoàn toàn tin tưởng mình, trong lòng anh không khỏi vô cùng kích động.

“Em... Em hiểu rồi.”

Cô luôn luôn lạnh lùng, vô tình, lại cũng có lúc phát ra giọng nói mềm mại như vậy, thật khiến người ta không tưởng.

Có lời cam đoan của cô, Tôn Đình Trạch mặt mày vui mừng hân hoan lên mi mắt cô, cuối cùng tình cảm cũng chạm tới trái tim cô.

Lần đầu tiên, Mâu Tâm Như chủ động ôm chặt cổ anh, đáp lại...

Mây đen phủ kín, sau một cơn giông tố lớn, hiện ra trước mắt lại là bầu trời xanh thẳm.

Đình Dục Phàm nhìn Tôn Đình Liệt cuối cùng cũng chịu xuất hiện, bên cạnh còn có thêm một cô gái, hai người thoạt nhìn rất xứng đôi, anh không khỏi cười cực kỳ vui vẻ, một đôi mắt gian xảo nhìn lại Tôn Đình Trạch và Tôn Đình Tuyền.

“Chắc, hai người các cậu đều là anh cả, vậy mà lại sau Đình Liệt một bước, thật là... Haizz...” Đình Dục Phàm lắc đầu thở dài, trêu chọc hai người.

Tôn Đình Trạch dùng giọng điệu tuyệt không bận tâm trả lời, “Tôi không liên quan, ngược lại cô gái kia của Tôn Đình Tuyền so với Tâm Như hình như khiến người ta lo lắng hơn nhiều.”

Nhìn kia, giọng nói thật tự đại, như là cậu ngã vào ống quần anh vậy, Tôn Đình Tuyền tròn mắt một cái.

“Ài, nghe anh nói vậy, anh dối với Đông có lẽ đã vô cùng chắc chắn. Quan hệ của hai người đã tiến thêm một bước rồi?” Cậu bĩu môi, giọng nói tràn đầy khinh thường.

“Đông? Mọi người đang nói đến Đông sao?” Về mặt Quan Tĩnh vô cùng nghi hoặc nhìn bọn họ.

Từ trong mắt mọi người, cô nhìn thấy điểm không bình thường.

“Tên của Đông là Mâu Tâm Như.”

“Như vậy ý của anh là, hiện tại Đông và anh ấy là một đôi... A, ông trời, hy vọng em đoán không sai!”

“Không cần kinh ngạc như vậy, đúng là thế đó.” Tôn Đình Liệt kéo ghế để cô ngồi xuống, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

“Thật khó mà tin được, anh thế mà cùng Đông lén phét!” Quan Tĩnh nhanh miệng nói.

“Quan Tĩnh, đừng nói mối quan hệ của anh với Tâm Như khó nghe như vậy!” Tôn Đình Trạch không vui cau mày sửa lại.

“Ồi, xin lỗi, tại em kinh ngạc quá, em sửa lại, phải nói anh và Đông hai người tình đầu ý hợp, cùng rơi vào bể tình.”

“Nghe vậy không tệ.”

“Trở lại chuyện chính đi!” Tôn Đình Thường mở miệng quay lại chủ đề chính.

“Nào, nghe Đình Thường, mọi người trở lại chuyện chính nào.” Đình Dục Phàm nhìn về phía Đình Thường, không nhịn được cười khẽ.

“Người kia tên Ngô Hưng, có nghề nghiệp đáng hoàng, nhưng đó chỉ là công việc giúp hắn che giấu thân phận thật. Thật ra hắn là một sát thủ, thân thủ rất tốt, sáu năm trước nhận một khoản tiền từ một kẻ giấu tên, giết vợ chồng Mâu gia, hủy diệt mọi dấu vết.” A Hồ đứng bên, giọng nói hùng hậu báo cáo tình hình điều tra.

“Lấy hắn làm đầu mối, có thể tìm ra gì không?” Tôn Đình Tuyền suy nghĩ sâu xa hỏi, đôi con ngươi thông minh chuyển động.

“Không. Ngô Hưng đã nói, kẻ chủ mưu phía sau luôn chủ động liên lạc với hắn, nếu muốn theo đó tìm ra, không khác gì mò kim đáy biển!”

“Nói như vậy, Ngô Hưng chết rồi, đầu mối cũng đứt hết!”

“Có thể nói đúng là như vậy.”

“Chuyện lúc này có vẻ khó giải quyết, kéo dài càng lâu, tính mạng Mâu Tâm Như càng nguy hiểm.” Đinh Dục Phàm nhìn Tôn Đình Tuyền đối diện một cái, nhủ thầm.

“Mọi người...” Quan Tĩnh rầu rĩ nhìn bọn họ từ sắc mặt đùa giỡn chuyển thành nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc, trong khoảng thời gian ngắn khó thích ứng được, hơn nữa, chuyện này lại liên quan đến tính mạng bạn tốt của cô, “Đồng gặp nguy hiểm sao? Kẻ nào muốn giết cô ấy?”

“Anh sẽ bảo vệ cô ấy, em yên tâm.” Tôn Đình Trạch nhìn cô một cái, “Trước khi chết, Ngô Hưng đã nhờ tôi cứu vợ con hắn ra.”

“Anh đồng ý?”

Tôn Đình Trạch gật đầu, “Hắn lại ám sát Tâm Như, hoàn toàn là bất đắc dĩ, bởi vì kẻ kia bắt vợ con hắn uy hiếp hắn nghe theo.” Lòng trắc ẩn, mọi người đều có, anh cũng chỉ là đáp ứng thỉnh cầu của một người trước khi chết mà thôi.

“Coi như làm một chuyện tốt.” Đinh Dục Phàm gật đầu hiểu, chuyển sang nói với A Hồ, “Cậu tiếp tục điều tra. Đình Thường, em giúp đỡ A Hồ, cần phải tra ra kẻ sai khiến Ngô Hưng đến tột cùng là kẻ nào!”

Cô nghiêm túc gật đầu, “Thủ lĩnh Tứ Quý đã rời Nhật Bản, em không tra ra hành tung của cô ta.”

“Cái gì?” Tôn Đình Trạch kinh ngạc nhìn về phía Tôn Đình Thường. “Nguy rồi, cô ta nhất định tự mình đến đưa Tâm Như về, tôi phải trở về một chuyến!” Không để ý mọi người còn ngồi đó, Tôn Đình Trạch kinh hoàng vội vã rời đi.

“Bọn em cũng đi trước.” Quan Tĩnh Như kéo Tôn Đình Liệt, cũng muốn đi theo Tôn Đình Trạch.

Đinh Dục Phàm liếc nhìn Tôn Đình Liệt, gật đầu, “Đi đi, sau quay trở lại, tôi có vài câu muốn nói với cậu.”

Được sự đồng ý, Quan Tĩnh Như kéo người Tôn Đình Liệt, rời đi như bay.

“Cũng chỉ còn lại mấy người chúng ta. Đình Tuyền, cậu ở lại. Đình Thường, em cùng A Hồ đi làm nhiệm vụ của hai người đi, nếu có tin mới, lập tức thông báo, nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ. Đi xuống đi!”

Ánh mắt Tôn Đình Thường và A Hồ giao nhau, “Bọn em đi làm việc, anh yên tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Đấu Với Lưu Manh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

“Anh sao vậy?” Mở cửa, nhìn khuôn mặt lo lắng của Tôn Đình Trạch, Mâu Tâm Như lo lắng hỏi.

“Thật may, em vẫn ở đây...” Nhìn thấy giai nhân vẫn không rời đi, đứng trước mặt anh, anh rốt cuộc có thể thở phào một hơi, ôm chặt lấy cô. “Chuyện gì xảy ra vậy, không phải anh đang họp với Đinh Dục Phàm và mọi người sao?”

“Anh lo lắng cho em, nên trở về trước.”

“Anh không cần lo lắng, em có thể tự bảo vệ mình.” Cô hiểu lắm sự lo lắng của anh là do kẻ địch muốn giết cô.

“Thủ lĩnh của em đã tới Đài Loan.” Anh nói ra sự lo lắng của mình. “Anh sợ em sẽ bị cô ta mang đi. Hứa với anh, không được anh đồng ý, em không thể đi với cô ta, hứa với anh.”

“Anh... Em hứa với anh... anh đừng khản trương vậy.” Thấy vẻ mặt anh bất an chỉ bởi vì cô, trong lòng Mâu Tâm Như cảm thấy thật ấm áp.

“Vì chuyện của em, anh đã đi gặp thủ lĩnh của em, muốn cô ta thả em, nhưng nói gì cô ta cũng không chịu, cuối cùng anh không nể mặt mũi cô ta nữa. Thật ra lúc đó anh đối với em không chắc chắn bất cứ điều gì cả.”

“Hiện tại thì sao? Anh đối với em vẫn không chắc chắn vậy sao?” Mâu Tâm Như tươi cười rạng rỡ, “Em sẽ không rời khỏi anh, anh yên tâm, dù thủ lĩnh tới, em cũng sẽ nói rõ với chị ấy.”

Cô thật sự cảm nhận được tình cảm của anh đối với mình, điều này khiến cô rất cảm động.

“Thật?” Tôn Đình Trạch vui mừng không thôi, kích động hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

“Khụ... Khụ...”

Quan Tĩnh Như và Tôn Đình Liệt đứng sau lưng Tôn Đình Trạch, quả thật tiến không được mà lùi cũng không xong.

Thấy hai người trước mắt trình diễn nộ hôn nóng bỏng, hai người lúng túng nhìn nhau, rốt cuộc Quan Tĩnh Như quyết định không thức thòi lên tiếng nhắc nhở bọn họ, dù sao đây là ngoài cửa, còn có khách tới chơi nhà.

Mâu Tâm Như vội vàng tách ra, nhìn người vừa cất tiếng.

“Tiểu Như?!”

“Là tớ, đã lâu không gặp.” Biết Đông không phải người thương nhiệt tình, Quan Tĩnh Như thật sự quan tâm cô.

Không ngờ mới cách mấy tháng, Đông được tình yêu tươi nhuận, đã hoàn toàn biến thành người khác, không còn là cô gái băng giá.

“Cậu đã đi đâu vậy?” Cô mắt tung tích của Xuân đã khá lâu rồi.

“Tớ...” Quan Tĩnh Như lúng túng nhìn Tôn Đình Liệt, “Chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa, nhìn cậu kìa, trông rất khá, chắc rất hạnh phúc đi!” Nhìn về mặt một lòng bảo vệ giai nhân của Tôn Đình Trạch, cô rất yên tâm.

“Vào rồi hãy nói.” Mâu Tâm Như vội vàng mời bọn họ vào trong nhà.

Quan Tĩnh Như kì quái nói: “Vừa nghe tin tức hành tung của thủ lĩnh bị mất, anh ấy liền chạy như bay về đâu, tớ còn tưởng xảy ra chuyện gì!”

Mâu Tâm Như mỉm cười, “Anh ấy sợ tớ sẽ bỏ đi với thủ lĩnh.”

Tôn Đình Liệt mỉm cười nói: “Xem ra Tứ Quý đào tạo phụ nữ không tệ, song song bắt giữ trái tim anh em chúng ta.” Những lời này là nhờ Đình Tuyên kể lại cậu mới biết.

“Đúng vậy.” Tôn Đình Trạch gật đầu tán đồng.

Hai cô gái nghe vậy gương mặt lập tức đỏ ửng, hai người đàn ông nhìn thấy như si như say.

“Sao thủ lĩnh lại đến Đài Loan? Lễ nào cậu cũng trái lệnh của tổ chức?” Quan Tĩnh Như khó khăn chuyển hướng ánh mắt Tôn Đình Liệt trên người mình, nghi ngờ hỏi.

“Vi báo thù cho cha mẹ, tớ đã phản bội tổ chức.”

“Ngay cả cậu cũng như vậy, thủ lĩnh nhất định nổi trận lôi đình!”

“Cho nên chị ấy mới có thể tới Đài Loan.”

Quan Tĩnh Như ngược lại vừa nghĩ vừa nói: “Nhưng tớ nghĩ nhất định sẽ không có chuyện gì đâu. Trước kia vì chuyện của tớ, Đình Trạch đã gặp thủ lĩnh một lần, thuận lợi giúp tớ rời khỏi tổ chức. Tớ nghĩ thủ lĩnh nhất định cũng sẽ thả cậu, tác thành cho cậu và Đình Trạch, dù sao cậu cũng là người do chị ấy tự tay đào tạo.”

“Chuyện này sợ rằng hơi khó!” Về mặt Tôn Đình Trạch nhăn nhó. “Vì chuyện của Tâm Như, anh và thủ lĩnh của bọn em đã sớm vạch mặt, chị ta không thể nào tác thành cho anh và Tâm Như.”

“Sao anh lại lỗ mãng vậy?”

Tôn Đình Liệt lên tiếng: “Tiểu Như, không thể không lễ phép như vậy, dù gì sau này em cũng phải gọi Đình Trạch một tiếng anh cả.”

“Vâng.” Quan Tĩnh Như không vui im lặng.

Tôn Đình Liệt nhìn Tôn Đình Trạch đề nghị, “Nếu anh không muốn Tâm Như bị đưa đi, em nghĩ anh nên cùng cô ấy về Tứ Quý một chuyến, nói rõ mọi chuyện.”

“Không được. Một khi trở về, chỉ sợ cô ấy vào rồi không thể ra.”

“Anh không tự tin năng lực của mình?”

“Đình Liệt, anh nghĩ em cũng từng có cảm giác giống em. Để giữ được Tâm Như, anh không thể mạo hiểm!”

Tôn Đình Liệt quả thật cũng hiểu rõ, trước kia, cậu cũng từng mọi cách ngăn Tiểu Như trở lại Tứ Quý, hôm nay, cậu có lý do gì đi khuyên một người cũng có nỗi sợ giống cậu?

“Nhưng nếu để thủ lĩnh tìm tới cửa, chỉ sợ không dễ dàng giải quyết. Đồng, cậu có ý kiến gì không?”

“Cậu gọi tớ là Tâm Như được rồi. Một khi quyết tâm rồi khỏi tổ chức, xưng hô như vậy không thích hợp với tớ nữa.”

Quan Tĩnh Như từ đáy lòng hy vọng mình có thể giúp được chút gì. “Nếu có thể, tớ thật sự hy vọng mình có thể giúp cậu!”

“Không cần nói như vậy, tớ có thể được Đình Trạch yêu, đã rất hạnh phúc, những việc khác tớ không dám nghĩ nhiều, việc quan trọng nhất bây giờ chính là nhanh chóng tra ra người muốn lấy mạng tớ. Một ngày chưa bắt được người kia, tớ một ngày ăn ngủ không yên. Các anh đã tra ra manh mối gì chưa?”

Tôn Đình Trạch báo tình hình thực tế, “Trước mắt chỉ biết kẻ kia tên Ngô Hưng, là một sát thủ. Dục Phàm đã phái Đình Thường và A Hồ tiếp tục điều tra, chắc sẽ nhanh chóng tra ra manh mối.”

“Rốt cuộc là kẻ nào lại hận cha mẹ em như vậy, có thể khiến cho hấn không tiếc dùng sát thủ giết bọn họ, không chỉ vậy, còn muốn phá hoại quan hệ hai người chúng ta, rốt cuộc có thể là ai chứ?”

Quan Tĩnh Như đột nhiên mở miệng hỏi: “Tâm Như, trừ cha mẹ cậu, cậu còn người thân nào không?”

“Chuyện này... Thành thật mà nói, tớ không rõ lắm, bởi vì cha mẹ tớ luôn đơn độc hai người, rất ít giao tiếp với người khác. Trong ấn tượng của tớ, tớ chưa gặp qua bất kì người thân nào khác.”

“Tớ vốn nghĩ có thể từ người thân của cậu tra ra chút dấu vết, xem ra tớ nhầm hướng rồi.”

“Không, em không nghĩ sai, lời của em khiến anh cảm thấy chuyện này cũng có thể.” Nhìn Mâu Tâm Như, mắt Tôn Đình Trạch sáng lên, “Lời Tiểu Như nói không sai, có lẽ em còn người thân, có thể giúp chúng ta tra ra nguyên nhân cái chết của cha mẹ em!”

“Nhưng mọi người muốn tra ra kiểu gì, ngay cả em cũng không biết mình có người thân nào, mọi người có cách tra ra được sao?”

Tôn Đình Trạch lắc lắc ngón trỏ trước mặt cô, “Em đừng xem thường năng lực của bọn anh vậy.”

“Được rồi, mọi người muốn tra, vậy thì tra đi!” Tuy nói vậy, trong lòng cô đột nhiên lại dâng lên dự cảm bất thường, khiến cô không cách nào giãn mặt cười vui được.

Cô cảm thấy phương hướng điều tra lần này, sẽ mang đến chuyện xấu...

“Ngô Hưng đã chết?” Người đàn ông mặc tây trang trắng thớm, cầm trong tay một ly rượu quý, đôi mắt bén nhọn tỏa ra sát ý lạnh lẽo.

“Đúng vậy...” Người nọ vâng dạ trả lời.

“Chết thế nào?”

“Tự sát.”

“Tự sát?”

“Sự việc bại lộ, hấn bị bắt, trước mặt Hắc Ứng và Mâu Tâm Như nuốt thuốc độc chết.”

“Chết chẳng có chút giá trị gì...” Sắc mặt người đàn ông không vui không giận, khiến người ta nhìn thấy mà sợ hãi. “Xử lý vợ con hấn đi, cho bọn chúng cùng nhau xuống hoàng tuyền.”

“Chuyện này...”

“Sao, có chuyện gì?” Hai mắt lạnh lẽo mở trừng, chân người báo cáo lập tức mềm nhũn.

“Không có, chỉ là trước khi chết Ngô Hưng đã xin Hắc Ứng bảo vệ vợ con hấn.”

“Thật tốt. Người đang trong tay tao, tao xem hấn bảo vệ vợ con Ngô Hưng thế nào. Giết bọn chúng, không giữ lại bất kì người nào!”

“Vâng”. Người kia cũng kính lui ra.

“Chờ một chút, mày lại đây, tao có chuyện để mày đi làm...” Khuôn mặt âm trầm, hơi thở phả ra một âm mưu cực kỳ tàn khốc.

“Cần phải làm sạch sẽ, không để lại một chút dấu vết!”

“Vâng.”

Hắn cũng muốn nhìn xem Hắc Ưng có thể làm gì hắn! Nhếch miệng cười âm u, lạnh lẽo như tói từ địa ngục.

Sáng sớm, bốn phía yên tĩnh hoàn toàn bị một chiếc xe hơi chạy nhanh như tên bắn phá vỡ.

Con đường lớn rộng rãi, hiếm có xe qua lại, chiếc xe hơi màu đỏ xuyên qua đó, tốc độ nhanh khiến người ta hoảng sợ, ai cũng không dám liều mạng đến gần nó, chỉ sợ người đi âm ti là mình.

Trong chiếc xe đỏ, đôi mắt Mâu Tâm Như tỉnh táo nhìn chăm chú phía trước, tốc độ xe càng nhanh, tiếng tim cô ngược lại lại càng đập ổn định.

Mồ hôi lạnh không ngừng trượt từ trên trán xuống khuôn mặt không biểu hiện gì của cô.

Thật sự không tới sao! Khóe miệng Mâu Tâm Như xuất hiện nụ cười lạnh.

Gặp một khúc cua lớn, chiếc xe suýt nữa lao khỏi đường, may cô giữ vững tay lái, không chút hoang mang lái chiếc xe quay lại giữa đường.

Vốn muốn nhân lúc tâm tình tốt đi dạo xung quanh một chút, xua đi lo lắng trong mấy ngày nay liên tiếp.

Nhưng hiển nhiên, sự lo lắng của cô không thừa.

Kim tốc độ hoàn toàn lắc lư rối loạn, phanh xe dưới chân chắc từ lúc cô khởi động đã mất công hiệu, nói cách khác, chiếc xe này đã bị người khác động tay động chân.

Có người không muốn thấy cô sống, muốn cô chết.

Nhưng nếu Mâu Tâm Như cô dễ dàng sợ hãi như vậy thì cô đã không mang danh hiệu “Đông”.

Dưới sự huấn luyện của Tứ Quý, đối mặt với sống chết, cô ngay cả chân mày cũng không nhíu một cái, cho nên cô sao có thể bị loại kịch trẻ con này đe dọa được.

Điều duy nhất khiến cô lo lắng chính là, mặc dù lúc này xe trên đường rất ít, nhưng khó đảm bảo cô sẽ không hại đến người đi đường. Hiện tại cô đang lo lắng, mình nên bỏ xe nhảy ra, hay là cùng xe diệt vong?

Trước mắt lại là một khúc cua nữa, cô nắm chặt tay lái, khống chế vững chiếc xe, trong lòng thầm tính toán.

Xe mất khống chế chạy về phía trước, Mâu Tâm Như mở cửa xe, khễ cần răng, nhảy xuống. Thân thể ngã mạnh xuống, lăn mạnh trên đường, ma sát làm nhiều chỗ xước ra thấm máu, nhìn mà sợ hãi. Trước khi cô mất đi ý thức, trong đầu bỗng lóe lên bóng dáng cùng sắc mặt không ai sánh được của Tôn Đình Trạch.

Khóe miệng chứa ý cười, cô ngất đi, té giữa lòng đường lớn...

Đã điều tra được, Mâu Tâm Như quả thật còn có một người chú, hơn nữa còn là người quản lý xí nghiệp Mâu thị!” Tôn Đình Thường cầm tài liệu đã photo thành vài bản trong tay, phát cho Đình Dục Phàm và mọi người.

Mâu Lập Sinh, mấy năm trước thừa kế sản nghiệp của cha, trở thành người quản lý xí nghiệp Mâu thị.

Mấy năm qua, quản lý phát triển Mâu thị tương đối tốt, trong tài liệu có vô số thành tích của hắn.

“Tiểu Như đưa ra hướng điều tra này, quả thật khiến cho sự việc có chuyển biến mới.” Tôn Đình Thường đi về phía một chiếc ghế trống ngồi xuống, mở miệng nói.

Tôn Đình Tuyền lại như có gì suy nghĩ, nói: “Còn chưa chắc, Mâu Lập Sinh tuy đúng là người thân của Mâu Tâm Như, nhưng biết đâu hắn không biết chuyện này.”

“Đình Tuyền nói không sai, việc cần thiết trước mắt là làm cách nào để Tâm Như gặp mặt Mâu Lập Sinh.”

“Không, tạm thời không được.” Tôn Đình Tuyền quả quyết bác bỏ ý định của Đình Dục Phàm.

“Lý do.” Đình Dục Phàm nhíu mày.

“Xem tư liệu trong tay chúng ta, có thể thấy, đối với cái chết của anh trai mình, Mâu Lập Sinh hoàn toàn thờ ơ. Hơn nữa cũng không thấy có dấu hiệu hắn muốn tìm Mâu Tâm Như. Dù các loại hành động như vậy, xem ra Mâu Lập Sinh căn bản không quan tâm đến sự sống chết của Mâu Tâm Như.”

“Mà điều này cũng chứng thực điều Mậu Tâm Như nói, trong ấn tượng khi còn bé của cô ấy, không hề có hai chữ “thân thích”. Cùng cha mẹ sống nương tựa lẫn nhau, vợ chồng Mậu gia không hề đề cập nửa chữ liên quan tới chuyện người thân, nguyên nhân là gì, chúng ta phải điều tra đã, không thể để Mậu Tâm Như gặp mặt Mậu Lập Sinh được!”

“Như vậy, ý của cậu là?”

Tôn Đình Trạch suy tư một hồi, “Mấy người chúng ta tự mình gặp hẳn, có lẽ có thể từ cử chỉ của hẳn, nhìn ra chút đầu mối, rồi quyết định sau!”

“Như vậy có quá lỗ mãng quá không?” Đinh Dục Phàm nghĩ hỏi.

“Chắc không đến nỗi. Vậy chúng ta lập tức đi...” Lời của Tôn Đình Trạch bị tiếng chuông điện thoại di động cắt ngang.

Anh cau mày nghe. “A lô, Tôn Đình Trạch đây.”

Sắc mặt anh càng lúc càng khó coi, mọi người cũng nhìn ra có gì đó không bình thường.

Điện thoại vừa ngắt, anh lập tức tức giận đứng dậy.

“Chuyện gì xảy ra, sao sắc mặt khó coi như vậy?” Đinh Dục Phàm trầm ổn hỏi.

Đôi mắt Tôn Đình Trạch tràn đầy đau đớn nhìn qua anh.

“Tâm Như bị tai nạn xe rồi, giờ đang nằm trong viện, nguy hiểm tính mạng. Chuyện Mậu Lập Sinh phiền anh...”

Anh không thể chờ thêm một giây nào nữa, bỏ lại câu nói, nhanh chóng chạy như bay đến bệnh viện A Hồ vừa nói, trên đường đi, chỉ cầu nguyện mong Mậu Tâm Như bình an.

“Đình Liệt, cậu chạy theo Đình Trạch trước, nhắc nhở cậu ấy. Tôi sợ cậu ấy vì chuyện của Mậu Tâm Như mà làm hỏng kế hoạch!” Nhìn Tôn Đình Trạch như con gió nhanh chóng biến mất trước mắt mọi người, Đinh Dục Phàm sợ hãi ra lệnh.

“Chúng ta cũng nhanh xử lý mọi việc, rồi đến bệnh viện!”

Nhóm người Đinh Dục Phàm lập tức lên đường đến xí nghiệp Mậu thị.

Trên bàn hội nghị hình chữ nhật, có mấy người khách không ngờ tới đang ngồi.

Mậu Lập Sinh không cử động ngồi ghế đầu tiên, Đinh Dục Phàm bên cạnh hơi che lại khí thế.

“Hôm nay mạo muội viếng thăm, đơn thuần là vì chuyện riêng.”

“Ồ?” Đôi mắt Mậu Lập Sinh sắc bén nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Đinh Dục Phàm, dĩ nhiên cũng không quên đề phòng Tôn Đình Tuyền và Tôn Đình Thường ngồi cạnh.

Nghe nói, Tôn Đình Tuyền vô cùng thông minh giao hoạt, thường đoán được mọi chuyện trước người khác một bước, hẳn phải cẩn thận ứng phó.

“Chắc ông biết Mậu Lập Phong chứ? Theo tôi được biết, ông ấy là anh của ông.”

Mậu Lập Sinh không biểu hiện gì, hỏi: “Chẳng lẽ mấy người hôm nay tới đây, là vì anh ta?”

“Cũng có thể nói như vậy.”

“Quan hệ của mấy người với anh ấy là?”

Đinh Dục Phàm thanh thanh cô hòng, “Là như vậy, gia phụ và ông ấy vốn là bạn chí giao, nhưng hai mươi mấy năm trước, ông ấy đột nhiên biến mất. Những năm qua, vì tìm tung tích của ông ấy, gia phụ đã tốn không ít tâm sức, người làm con cái cũng nên tận hiếu, vì không muốn ông buồn ba khổ cực, tôi đã hứa giúp ông tìm Mậu Lập Phong, coi như hoàn thành tâm nguyện của gia phụ.”

“À. Vậy thì tôi có thể nói cho mấy người biết, nơi này không có đáp án mấy người muốn đâu, mời trở về đi. Từ hai mươi mấy năm trước, Mậu Lập Phong đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Mậu gia, anh ấy đi đâu, sống chết thế nào tôi đều không biết gì cả.”

“Xin nghe tôi nói hết. Tôi tới đây không phải muốn hỏi ông ấy ở đâu, mà là mấy ngày trước, tôi điều tra được Mậu Lập Phong đã chết từ sáu năm trước.” Đinh Dục Phàm nhìn thẳng hẳn nói.

Đôi mắt Mậu Lập Sinh thoáng hiện qua sự lạnh lẽo, nhưng biến mất rất nhanh.

“Anh ấy đã chết?”

“Đúng vậy.”

“Vây... Chết thế nào?”

“Không gạt ông, có người sai sát thủ lấy tính mạng vợ chồng bọn họ!”

“Sát thủ? Chẳng lẽ anh ấy gây thù chuốc oán với ai?”

“Đây chính là mục đích chúng tôi tới đây. Mặc dù vợ chồng Mậu Lập Phong không thoát khỏi cái chết, nhưng Mậu Tâm Như- con gái bọn họ nhìn thấy tất cả, trong lúc nguy hiểm đã được cứu sống. Tôi hy vọng ông có thể giúp chúng tôi tìm chút đầu mối. Chỉ có ông biết, vợ chồng Mậu Lập Phong khi còn sống có từng kết thù với bất kì ai không?”

“Hai mươi năm trước đã mất tin tức của anh cả, tôi sao có thể biết anh ấy có kết oán với ai không. Các người tra nhằm hướng rồi.”

Đình Dục Phàm muốn từ về mặt ông ta nhìn ra chút manh mối, nhưng đúng là gừng càng già càng cay, về mặt Mậu Lập Sinh vô cùng tự nhiên, một chút sơ hở cũng không có.

Tôn Đình Tuyền mở miệng hỏi: “Thứ cho tôi mạo muội hỏi thẳng, vì sao ông ấy lại đoạn tuyệt quan hệ với Mậu gia?”

“Tình cảm của anh ấy với vợ của anh ấy không được cha tôi chấp nhận, vì vậy anh ấy không để ý đến sự phản đối của cha tôi, mang theo cô gái kia bỏ trốn, hai mươi năm nay hoàn toàn không có tin tức gì.”

“Chẳng lẽ cha ông chưa từng cố gắng tìm ông ấy về?”

“Vi một cô gái, anh ấy tình nguyện đoạn tuyệt quan hệ với Mậu gia, đưa con trai như vậy khiến trái tim ông lạnh lẽo.”

Tôn Đình Tuyền âm thầm nháy mắt với Đình Dục Phàm, cậu đã có được đáp án mình muốn. Tiếp tục hao tổn sức lực với Mậu Lập Sinh, nói không chừng lại phản hiệu quả. Lão hồ ly này không thể khinh thường!

“Vi gia phụ, mạo muội tới làm phiền ông, xin ông thứ lỗi.” Nhận được ám hiệu của Tôn Đình Tuyền, Đình Dục Phàm đứng lên.

“Người đâu.” Mậu Lập Sinh nhấn máy nội bộ, ngay sau đó một vị thư ký nữ trẻ tuổi liền xuất hiện.

“Thay tôi tiễn khách.”

“Mời qua bên này.”

Đi theo nữ thư ký, sự kiện viếng thăm kết thúc.

Ba người Đình Dục Phàm nhanh chóng rời đi.

Sau lưng bọn họ, một tầm mắt âm lãnh tràn đầy hận ý...

Trong bệnh viện, Mậu Tâm Như chìm trong hôn mê, toàn thân đầy vết thương, khiến người khác không khó tưởng tượng tai nạn vừa xảy ra nguy hiểm cỡ nào.

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Đã không còn nguy hiểm đến tính mạng. Chết tiệt, rồi cuộc là kẻ nào muốn lấy mạng cô ấy, lại dám động tay động chân xe cô ấy. Nếu để tôi tra được hần là ai, tôi nhất định làm thịt hần!”

Ánh mắt Tôn Đình Trạch hung ác khát máu, dường như nổi điên nói lời độc ác. Nhìn Mậu Tâm Như nằm trên giường, lòng càng buồn bực khó chịu.

Sự đau lòng làm tiêu tan mấy phần oán hận, nhìn chăm chú sắc mặt tái nhợt của cô, anh rất muốn vươn tay vuốt ve gò má cô, vuốt lên hàng lông mày không tự chủ mà nhíu chặt kia, nhưng lại sợ làm phiền cô nghỉ ngơi.

“Mậu Lập Sinh nói thế nào?”

Anh muốn biết, hung thủ phía sau đến cùng có phải Mậu Lập Sinh không?

Tôn Đình Tuyền cười phân tích, “Về mặt ông ta quá mức nghiêm chỉnh, khiến em nổi lòng nghi ngờ. Theo lý mà nói, một người có cùng quan hệ máu mủ với mình, cho dù trở mặt với gia đình thế nào, cũng không thể chối bỏ chuyện có quan hệ máu mủ, vậy mà hần đối với Mậu Tâm Như lại chẳng quan tâm, khiến em nghi ngờ. Cho nên, trong chuyện này, hần ta tuyệt đối không thoát khỏi có liên quan, nói không chừng Mậu Tâm Như phải nằm ở đây, cũng là do hần sai người gây ra!”

“Anh muốn hấn hải trả giá lớn vì đã làm tổn thương Tâm Như. A Hổ, chuyển hướng điều tra sang Mâu Lập Sinh, trong thời gian ngắn, nhất định phải cho tôi đáp án hải lòng.”

Anh thề phải đích thân giết kẻ này.

“Đúng vậy, em cũng có ý này, chuyển sang điều tra Mâu Lập Sinh, tin rằng nhất định sẽ lấy được đáp án chúng ta muốn.”

“Chuyện này cứ làm như vậy đi!” Cả người Tôn Đình Trạch toát lên anh khí, thề phải bắt được kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Đẩu Với Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Căn phòng âm u tràn đầy hơi thở cô tịch, Mâu Lập Sinh ngủ trên giường, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Mặt mày dữ tợn, dường như chịu đựng đã kích gì, khổ sở lại phần hận.

Đột nhiên, tiếng gào thảm thiết phá vỡ màn đêm yên tĩnh, cặp mắt khát máu mở trừng, hấn thờ dốc, hô hấp rối loạn.

Không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu, ác mộng nửa đêm tái hiện rõ ràng chuyện cũ, quất vào tâm tư xấu xí của hấn, tựa như cuốn băng ghi hình, không ngừng vào trong mộng tìm hấn, khiến hấn ngủ không yên, một lần lại một lần mở mắt cho đến khi trời sáng.

Mâu Lập Sinh từ từ xuống giường, sự lạnh lẽo trong căn phòng thấm vào da, khiến hấn cảm thấy hưng phấn.

Ra khỏi phòng, lấy một chiếc ly và chai rượu từ tủ rượu, ngồi vào ghế, hấn uống rượu, cả người tựa vào thành ghế.

Đôi câu nam nữ này, đã chết rồi, còn không tha cho hấn, thời thời khắc khắc ám hấn.

Đã như vậy, đừng trách hấn độc ác, lần nữa hạ độc thủ.

Tỉ mỉ tính toán cẩn thận, nếu không lấy được mạng con gái bọn họ, vậy hấn sẽ cho Mâu Tâm Như cũng nếm thử loại cảm giác sống không bằng chết, giống như địa ngục này.

Tôn Đình Trạch thật quá ngây thơ, tưởng rằng chỉ cần giấu kỹ Mâu Tâm Như, hấn sẽ không hại được cô ta sao? Đâu biết rằng, tất cả mọi chuyện, đều nằm trong lòng bàn tay hấn. Tựa như năm đó, hấn thuê cao thủ máy tính, thần không biết quỷ không hay xâm nhập tài liệu cơ mật đang sửa chữa của tập đoàn Dục Diệu, giả họa chuyện phá hủy Mâu gia cho bọn họ.

Tôn Đình Trạch, Mâu Tâm Như, tao sẽ khiến cho đôi câu nam nữ chúng mày vĩnh viễn trải qua cuộc sống sống không bằng chết!

“Ha... ha... ha...”

Tiếng cười tà ác không ngừng vang vọng khắp phòng, khiến người ta nghe thấy mà sợ hãi.

“Ông là?” Mâu Tâm Như nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, khuôn mặt rất giống cha cô.

Sau khi cô thoát khỏi nguy hiểm tỉnh lại, Đình Trạch liền đem cô về nhà, không cho cô rời cửa một bước. Thời gian này đều do anh tỉ mỉ chăm sóc, vết thương của cô đã tốt lên rất nhiều, có thể xuống giường đi lại, hoạt động gần cốt.

“Cháu là Mâu Tâm Như, con gái Mâu Lập Phong?” Ánh mắt người nọ vô cùng kích động, nhìn cô không chớp mắt, nhưng tâm tư thật ra u ám không thôi.

Trước hết hấn phải làm Mâu Tâm Như tin mình, coi tội cho mình.

“Đúng vậy. Ông là?”

“Chú là chú ruột của cháu.”

“Chú ruột!” Chuyện cô còn người thân, Đình Trạch cũng đã từng nói với cô, nhưng cô không ngờ ông ấy lại có thể tìm ra nhà trọ cô ở.

“Không sai. Chú tới đón cháu về nhà.”

“Về nhà?”

“Ừ. Cùng chú về nhà đi, Tâm Như, chú có rất nhiều lời muốn nói với cháu.” Trên người Mâu Tâm Như, hần như nhìn thấy hình ảnh của đôi gian phu dâm phụ kia, hận ý càng sâu.

“Chúng ta căn bản chưa từng quen biết.” Cô uyển chuyển cự tuyệt.

“Trước kia cha cháu vì mẹ cháu, nhẫn tâm bỏ đi trước mặt chúng ta, lần đi này, chính là hai mươi mấy năm. Không ngờ lần nữa nghe được tin tức của anh ấy, đã là người với người xa cách nhau như trời với đất. Thật may là anh ấy còn có một đứa con này, cháu là cháu gái của chú, chú nên hoàn thành trách nhiệm một người chú, chăm sóc cháu thật tốt.”

Giọng điệu của cô từ uyển chuyển thành cứng rắn, “Không cần, tôi không cần bất kì ai chăm sóc.”

Mâu Lập Sinh nghe vậy, trên mặt xuất hiện sự kích động.

“Tin tưởng chú, rồi đi lúc này đối với cháu là lựa chọn đúng đắn nhất!”

Tay Mâu Tâm Như ôm ngực, lạnh lùng nhìn ông ta.

Người này tự xưng là chú cô, có lẽ bọn họ thật sự có quan hệ máu mủ, nhưng không biết tại sao, nhìn khuôn mặt nóng lòng vụng trộm của ông ta, cô lại có một cảm giác xấu bao phủ toàn thân, khiến cô muốn cách xa người này nhanh một chút.

“Chuyện cho tới giờ phút này, chú không nói thật cũng không được. Thật ra Tôn Đình Trạch chính là hung thủ giết chết cha mẹ cháu, chú đã tra ra tất cả mọi chuyện, anh cả bị hại, tất cả là tại Đình Dục Phàm giờ trở sau lưng. Căn cứ vào điều tra của chú mấy ngày gần đây, cháu rõ ràng đã yêu kẻ thù giết cha mẹ mình, như vậy anh cả và chị dâu ở dưới cửa tuyền, làm sao cam tâm?”

“Ông nói linh tinh gì đó!”

Mâu Lập Sinh khích cô, “Chú nói sai sao? Cháu vì nhi nữ tư tình, quên đại thù của mình. Cháu bất hiếu như vậy, sợ rằng anh chị chết cũng không thể nhắm mắt!”

“Đình Trạch không phải người như thế. Hơn nữa kẻ giết cha mẹ tôi đã tự sát, chủ mưu thực sự là kẻ khác!”

“Ồ, là ai, đã tra ra chưa?” Hần hỏi ngược lại lời của Mâu Tâm Như, một mặt muốn nhìn luôn xem bọn Tôn Đình Trạch đã tra ra gì chưa.

“Đình Trạch đang cố gắng điều tra, một ngày nào đó nhất định tra ra được.”

“Có thể hần đang lừa cháu.”

Mâu Tâm Như hét lớn: “Không thể nào. Tôi tin Đình Trạch không dối với tôi như vậy.”

Mâu Lập Sinh cười lạnh, “Cháu thật quá ngốc, dễ dàng sập bẫy Tôn Đình Trạch như vậy! Hần đang từng bước từng bước lấy sự tin tưởng của cháu, sau đó nhân cơ hội giết cháu, đến lúc đó cháu sẽ hối hận. Vẫn chưa muộn đâu, tin chú đi, Tôn Đình Trạch tuyệt đối không phải người tốt, trở về cùng chú, chú đảm bảo cháu không cần phải lo lắng tính mạng của mình.”

“Tôi sẽ không đi với ông, cho dù ông nói Đình Trạch thế nào, tôi vẫn tin tưởng anh ấy. Ngược lại, cho dù ông thật sự là chú của tôi, tôi cũng không thể tin tưởng lời của ông được!”

Mâu Lập Sinh lần nữa cường điệu, “Tâm Như, chú biết chú đến đường đột như vậy, cháu sẽ hoài nghi, nhưng vì an toàn của cháu, cháu nhất định phải tin lời chú, nhanh chóng rời khỏi Tôn Đình Trạch!”

“Không!”

“Hần nhất định chính là kẻ chủ mưu phía sau. Vì muốn lấy được lòng tin của cháu, cố ý sai một kẻ giả mạo tự sát trước mặt cháu, sau đó đe dọa hần để cháu tin tưởng. Coi như hần không phải kẻ giết anh trai, nhưng dưới khuôn mặt lịch sự đó cũng là lòng dạ y hệt ác quỷ, chỉ vì muốn lấy lòng cháu, hần hy sinh tính mạng người khác. Nếu hần thực sự muốn lưu lại cho người kia một con đường sống, sao lại thấy chết không cứu? Tâm Như, cháu phải cẩn thận hiểu rõ ràng.”

“Chuyện này sao ông lại biết rõ như thế?” Trong lòng Mâu Tâm Như thoáng qua điều nghi ngờ.

Chuyện này chỉ có mấy người biết, sao ông ta có thể biết rõ như vậy?

“Tôn Đình Trạch từng đem mọi chuyện xảy ra nói cho chú biết, nhưng chú không tin hần nói. Hần nhất định là vì muốn che giấu sự thật nên mới tự biên tự diễn như vậy. Nếu không, cháu cứ thử dò xét hần xem. Tin rằng lúc này hần không hề phòng bị gì với cháu, dễ dàng nhả ra.”

Trong lòng Mâu Lập Sinh cả kinh, không ngờ tâm tư của con bé này lại nhạy cảm thế. Nếu không phải hần cơ trí bịa ra một chuyện, chân tướng chắc đã lộ rồi, có lẽ Mâu Tâm Như đã sớm nhìn ra âm mưu quỷ kế của hần!

Trong lòng dần dần nổi lên giãy giụa do dự, Mâu Tâm Như căn bản không biết nên như thế nào cho phải.

Cô nên tin lời ai nói?

“Tiếp tục do dự, chỉ sợ tính mạng của cháu không còn. Tin chú đi, chỉ cần cháu chịu làm theo lời chú, Tôn Đình Trạch tự nhiên sẽ bại lộ bí mật. Đến lúc đó, cháu sẽ biết rõ chú không gạt cháu.”

“Tôi nên làm thế nào?”

Cuối cùng, cô hạ quyết tâm.

“Rất đơn giản. Như vậy...”

Kéo lê thân thể mệt mỏi, Tôn Đình Trạch uể oải đi vào phòng Mâu Tâm Như.

Thời gian này, Tâm Như bị thương, lại thêm chuyện nóng lòng điều tra chân tướng sự việc, anh loay hoay không cách nào ngủ yên một giấc, trạng thái tinh thần hết sức mệt mỏi.

Anh rón rén leo lên giường Mâu Tâm Như.

“Anh về rồi.”

“Ừ, làm em thức sao.” Cánh tay xuyên qua làn tóc mềm mại của cô, hương thơm tươi mát khiến lòng người vui vẻ thoải mái, thần kinh mệt mỏi dần dần buông lỏng. “Vết thương khá hơn chút nào không?”

“Đã không sao nữa.”

Tôn Đình Trạch nằm trên giường, kéo thân thể mềm mại vào trong ngực.

“Chuyện điều tra thế nào rồi, có manh mối gì không?”

“Có. Chỉ sợ không phải sự thật em muốn nghe.”

“Sao?” Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn thẳng Tôn Đình Trạch.

“Người giết cha mẹ em, có thể là chú ruột của em.”

“Là ông ấy? Tại sao?” Trong lòng Mâu Tâm Như kinh ngạc.

“Nguyên nhân chưa điều tra rõ. Anh nghĩ chắc không lâu nữa nhất định sẽ rõ ràng mọi chuyện!”

“Em không tin. Ông ấy và cha em là anh em ruột thịt, sao có thể giết cha mẹ em. Chuyện này quá hoang đường, nói ra sẽ không ai tin được!”

“Vậy anh mới nói, em có thể sẽ không thể nào chấp nhận được sự thật này.”

“Chuyện này...” Đầu óc cô hỗn loạn. Hai người bọn họ đều nói đối phương là hung thủ, cô rốt cuộc nên tin tưởng ai đây?

Nhìn ra cô đang đấu tranh, anh kỳ quái hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Hôm nay chú em có tới tìm em.” Cô nói thật.

“Ông ta nói gì với em?”

“Ông ta hy vọng em rời khỏi đây, đến chỗ của ông ta.”

“Em trả lời sao?”

“Cực tuyệt.”

Tôn Đình Trạch thở phào nhẹ nhõm.

“May mắn em không đồng ý, nếu không mọi chuyện liền khó giải quyết rồi. Anh sợ ông ta sẽ nhân cơ hội giết em!” Anh ôm lấy cô, cánh tay dài nắm thật chặt.

“Đình Trạch, em vẫn cảm thấy khó mà tin được, ông ta lại là hung thủ giết cha mẹ em.”

“Trên thế giới này không có chuyện gì hoàn toàn tuyệt đối, tin tưởng anh, ở bên cạnh anh, em mới bình yên vô sự.”

Trong đôi mắt cô lộ ra vẻ phức tạp.

Trong hai người này, rốt cuộc cô nên tin lời ai nói đây?

“Có phải sự xuất hiện của chú em đã ảnh hưởng tới em không? Nếu không sao phản ứng của em lại trở nên kỳ lạ vậy?” Thời gian này ở chung, từ nhất cử nhất động của cô, anh thấy được sự nghi ngờ trong đó.

“Có lẽ có một chút. Dù sao ông ta cũng là chú của em, em không tin ông ta có thể làm ra chuyện mất hết nhân tính như vậy.” Cô nhú mày, ánh mắt sâu đen, tựa hồ đang che giấu điều gì, “Lúc đầu sao anh không ngăn cản Ngô Hưng tự sát? Có lẽ từ miệng hắn, chúng ta có thể tra ra chút manh mối.”

“Hắn ta là một kẻ dửng dưng, từ miệng hắn chắc chắn không hỏi được đáp án. Huống chi từ trong mắt hắn, anh nghĩ hắn đã có ý muốn chết. Cha mẹ của em bị giết, hắn ta phải chịu một phần trách nhiệm.”

“Cho nên anh để hắn chết?”

“Rốt cuộc em đang hoài nghi điều gì?”

Anh nhảy bèn nhìn ra cô có điểm gì không đúng!

“Không có. Em chỉ muốn biết vì sao anh không ngăn cản Ngô Hưng tự sát thôi.”

“Hắn là kẻ giết cha mẹ em, chẳng lẽ em không muốn báo thù?”

“Muốn. Nhưng hắn làm vậy là do lấy tiền của người ta, nghe lệnh người ta!” Lòng cô đã loạn tung lên, căn bản không thể phân biệt đến tột cùng là ai nói dối.

“Em nghĩ nhiều rồi.”

“Thật sao?”

Tôn Đình Trạch khóa chặt đôi mắt cô, muốn từ con ngươi trong suốt kia, nhìn ra một tia dấu vết.

“Em biết không? Anh vô cùng yêu em, mất em, anh sẽ sống không bằng chết.” Từ trong đôi mắt kia, anh đã phát hiện ra đáp án mình tìm.

Mấy ngày liền bồn ba vất vả, đến tột cùng là vì cái gì? Người phụ nữ mà anh yêu nhất lại không hề tin anh!

“Em...”

Tình cảm của anh sâu đâu như vậy, khiến cô không cách nào buông tay.

“Không cần nói gì cả. Anh hiểu, anh hiểu mà...”

Tôn Đình Trạch cúi đầu hôn cô, mang cảm giác chua xót thương thức nộ hôn này...

“Cậu làm sao vậy? Cả người uể oải.” Trong lúc đợi A Hồ và Tôn Đình Thường, Đinh Dục Phàm phát giác hôm nay Tôn Đình Trạch đặc biệt ít nói, cũng đặc biệt im lặng, như đang có tâm sự.

Tôn Đình Trạch nhìn bạn tốt mọi cái. “Chỉ hơi mệt thôi.”

Đinh Dục Phàm nhìn thẳng vào mắt Tôn Đình Trạch.

Lời này có thể từ miệng Hắc Ứng nói ra sao?

Cho dù một môi thế nào, lời như thế bình thường sẽ không thể nào phát ra từ miệng Hắc Ứng, nhưng mà, hôm nay anh lại khác thường như vậy.

“Xảy ra chuyện gì à?” Tôn Đình Liệt thử hỏi.

Tôn Đình Trạch sâu kín thở dài một hơi, “Tôi nói này. Nếu ngày nào đó tôi xảy ra chuyện gì, mấy người nhất định không được trách Tâm Như, cô ấy cũng là bất đắc dĩ.”

“Anh nói lời này là có ý gì?” Tôn Đình Tuyền không vui nói: “Cứ như nếu anh xảy ra chuyện, đầu sỏ gây ra là Mâu Tâm Như vậy!”

“Hôm nay mọi người đều ở đây, tôi cũng không giấu gì, Mâu Lập Sinh đã đến tìm Tâm Như, nói với cô ấy không ít lời.” Anh đem chuyện phiên muộn trong lòng nói ra.

“Bọn họ nói chuyện gì?”

“Tâm Như không nói, nhưng từ nét mặt của cô ấy, tôi có thể đoán được Mâu Lập Sinh đã nói gì với cô ấy.” Tôn Đình Trạch trầm giọng nói: “Mâu Lập Sinh khích bác để cô ấy nảy sinh nghi ngờ tôi, có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ chết trong tay cô ấy cũng nên. Nhưng nếu thật sự có ngày đó, các cậu để cô ấy đi, đừng làm khó cô ấy!”

Lời của anh như đang dằn dò trắng trối, khiến cả phòng tràn đầy không khí nặng nề.

“Tôi không thích cậu nói giọng như vậy.” Đinh Dục Phàm nặng nề nói.

“Tôi cũng không thích mình như vậy. Nhưng cũng nên lo trước tính sau, tôi phải trải đường lui cho cô ấy trước, nếu không các cậu để cô ấy chôn theo tôi thì sao. Tôi chỉ hy vọng cô ấy có thể vui vẻ, còn lại không cầu mong gì hơn.” Tôn Đình Trạch cười cười, cố tìm niềm vui trong đau khổ.

“Đình Trạch, chẳng lẽ anh không giải thích tất cả với cô ấy sao, nói Mâu Lập Sinh có thể là hung thủ.” Cậu với Tiểu Như, Đình Trạch với Tâm Như, khung cảnh hai đôi cười nói, như vẫn còn đây, sao giờ lại thay đổi?

Kể từ khi cùng Tiểu Như trải qua một tình yêu oanh oanh liệt liệt, Tôn Đình Liệt không còn lạnh lùng như trước.

“Nói rồi.”

Tôn Đình Liệt hỏi tới: “Cô ấy phản ứng thế nào?”

“Em nói xem?” Anh đã nói rõ vậy rồi.

“Tất cả chúng ta đều không muốn cậu gặp chuyện không may.”

“Tôi chỉ hy vọng mọi người có thể đồng ý với tôi, để tôi an tâm.”

Đinh Dục Phàm, Tôn Đình Tuyền và Tôn Đình Liệt nhìn nhau một cái, vẻ mặt nặng nề gập đầu.

“Cảm ơn, các anh em.” Trong lòng nói không hết cảm kích, Tôn Đình Trạch chỉ có thể nói ra thành mấy chữ ngắn ngủi.

“Kỳ lạ, Đình Thường và A Hồ sao lâu vậy còn chưa tới?” Để xóa tan bầu không khí nặng nề, Tôn Đình Tuyền nghiêng cổ ngẩng đầu, nhìn về bên ngoài phòng họp.

“Em không nói, anh cũng quên mất chúng ta đang đợi tin tức hai người kia, hay là họ gặp chuyện gì rồi?”

Đinh Dục Phàm nói: “Đình Tuyền, cậu gọi điện cho Đình Thường, tôi lo hai người họ đã xảy ra chuyện.”

“Được.”

Lát sau, Tôn Đình Tuyền nhíu mày cúp điện thoại.

“Bọn họ đã xảy ra chuyện?” Tôn Đình Trạch vội vàng hỏi.

“Ừ, trúng mại phục, bây giờ đang về.”

“Có sao không?”

“Trong vòng mười phút nữa họ sẽ tới, chờ hai người tới rồi nói.” Dáng vẻ Tôn Đình Tuyền suy nghĩ sâu xa, cho thấy tình huống vô cùng không ổn.

Lát sau, Tôn Đình Thường và A Hồ mặt mày xuất hiện trước mặt mấy người, dáng vẻ tương đối nhếch nhác.

“Ai làm?” Tôn Đình Trạch vừa thấy em gái toàn thân vết thương chồng chất, con người tức giận trừng mắt về phía A Hồ, trách cứ cậu không có năng lực bảo vệ thật tốt Tôn Đình Thường, khiến cô bị thương đầy mình.

Nhưng mà, A Hồ cũng không khá hơn gì, quần áo loang lổ vết máu, nhìn mà khiếp sợ.

Tôn Đình Thường tỉnh táo nói: “Trên đường bọn em trở về, gặp phải mấy kẻ vạm vỡ có ý xấu muốn cướp tài liệu trong tay em.”

“Nhất định là có kẻ đã biết hành tung của chúng ta, muốn hủy diệt chứng cứ trong tay Đình Thường.”

“A Hồ, cậu đưa Đình Thường đi chữa thương trước, chuyện còn lại giao cho chúng tôi được rồi.” Đôi mắt Đinh Dục Phàm lóe ra ánh sáng nguy hiểm bén nhọn.

Giờ phút này, toàn thân anh toát ra sát ý lạnh lẽo.

Ngay cả Tôn Đình Tuyền cũng không khác, vừa nhìn thấy em gái mình bị thương thành như vậy, nét mặt lịch sự nhu hòa trước sau như một hoàn toàn

thay đổi, đôi mắt cơ trí lóe ra sự phẫn nộ.

“Lại dám động thổ trên đầu thái tử (*), bọn chúng khẳng định chán sống rồi!” Tôn Đình Liệt lạnh lùng nói, đôi mắt lửa giận bùng bùng.

>> động thổ trên đầu thái tử: động thổ làm nhà xúc phạm sao thái tử; xúc phạm người có quyền thế lớn

“Bọn chúng chắc chắn phải chịu trừng phạt, dám đụng đến người của tôi, nhất định phải trả giá lớn!” Toàn thân Đình Dục Phàm đầy sát khí, như một con xà đầy độc tính. Tự tiện xâm phạm thể lực của họ, phải chịu kết quả chết. “Đình Liệt, chuyện này giao cho cậu, nhất định phải tra ra mấy kẻ kia là ai!”

Tôn Đình Liệt đứng dậy, lạnh lùng rời đi.

Tôn Đình Tuyền rút tài liệu Đình Thường đưa cho, lát sau, khóe miệng lạnh lùng cong lên.

“Đây có lẽ chính là nguyên nhân Đình Thường và A Hồ bị công kích, quả nhiên như chúng ta đoán, Mâu Lập Sinh chính là kẻ chủ mưu phía sau. Năm đó chính hắn thuê cao thủ máy tính xâm nhập công ty chúng ta, sửa chữa tài liệu cơ mật, không phải trong công ty có nội gian.”

Những tài liệu này còn viết rõ tất cả mọi chuyện liên quan xảy ra từ hai mươi bảy năm trước.

Nói đi nói lại, cũng chỉ do một chữ “tình” hại người.

“Thì ra đây mới là nguyên nhân khiến Mâu Lập Sinh giết người.” Tôn Đình Trạch lật xem từng trang tài liệu ghi lại chuyện năm xưa. “Đã đến lúc nói ra tất cả mọi chuyện...”

Mâu Tâm Như lặng lẽ rúc vào lồng ngực Tôn Đình Trạch, ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đầy nghi vấn và đau đớn.

“Đang nghĩ gì vậy?” Ngón tay thon dài vén mấy sợi tóc tơ của cô lên, Tôn Đình Trạch yêu thích không nỡ buông tay, cảm một lọn trong đó, mùi thơm thoang thoang có thể ngửi thấy lúc ngủ dậy khiến anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Ngày mai có thể biết toàn bộ chân tướng, trong lòng em có cả thương cảm, đau lòng và vui mừng.”

“Bởi vì đó là chú của em, nên em đối với chuyện ông ta là hung thủ mà thấy đau lòng, thương cảm, nhưng cũng bởi vì tra ra hung thủ thật sự, nên cảm thấy vui mừng cho cha mẹ?”

Mâu Tâm Như phức tạp nhìn anh, “Có thể nói như vậy.” Cô rừ mắt xuống, khiến người ta không nhìn ra suy nghĩ thật sự là gì.

Anh vuốt ve khuôn mặt cô, dịu dàng nói: “Đừng nghĩ nhiều vậy, ngày mai còn phải lên tinh thần đối mặt với tất cả sự thật.”

“Đình Trạch, em yêu anh.”

Mấy tháng nay, anh đã chiếm một phần cực lớn trong lòng cô, mặc dù anh là hung thủ trong miệng của chú, nhưng đối với anh, cô vẫn lưu luyến thắm thiết.

Dù anh tốt hay xấu, có giết cha mẹ cô hay không, coi như chỉ là người bị tình nghi, cô cũng không nên nảy sinh tình cảm với anh. Nhưng không như mong muốn, cô chẳng những yêu anh, còn yêu đến nỗi không thể tự kiềm chế.

Tất cả mọi chuyện có thể đều là một âm mưu, chỉ vì muốn cô mắc câu, cô tuy biết rõ, lại vẫn không thể hạ quyết tâm, không cách nào tự nhiên như trước kia, một phát súng giết chết anh.

Người đàn ông này khiến cô dùng hết tính mạng mình mà yêu, cô chỉ cầu mong ngày mai đối mặt mình không phải là một sự thật tàn khốc.

Tôn Đình Trạch nhíu mi, đắm đuối nhìn chăm chú Mâu Tâm Như.

“Cái gì cũng đáng...”

Lời nói tựa như sinh lý tử biệt. Anh tình cảm hôn lên đôi môi cô, dựa vào đó bày tỏ tình yêu say đắm sâu đậm trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Đẩu Với Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Biệt thự trắng lộng lẫy, giống như cung điện tôn quý, bốn phía đủ các loại hoa, mùi thơm nồng nàn. Đặt mình trong đó, tựa như bước vào một thế giới mỹ lệ, khiến người ta lưu luyến quên về.

Nhưng càng đến gần, lại càng phát hiện sự hấp dẫn của nó chỉ là mặt ngoài. Đến gần biệt thự, chỉ cảm thấy nó âm u, khủng bố, khiến toàn thân người ta nổi da gà.

Mâu Lập Sinh ngồi trước tủ rượu, một mình nhấc cao ly rượu, đôi mắt thần bí ẩn hàm ý cười quỷ quyệt, hình như đang ăn mừng gì đó.

“Mâu Lập Sinh.”

Một giọng nói tiến gần, Mâu Lập Sinh nhất thời sững sờ buông ly xuống, quay đầu lại. Cái gì, sao Đinh Dục Phàm có thể tìm tới nơi này?

Trong lúc Mâu Lập Sinh còn đang có một đồng câu hỏi, nhóm người Đinh Dục Phàm đã sớm tự tiến vào biệt thự, đứng trước mặt hắn.

“Mấy người tự tiện xông vào nơi này, là muốn...” Mâu Lập Sinh đưa mắt khóa chặt Mâu Tâm Như.

“Nghe nói ông đi tìm Tâm Như.”

“Đúng vậy, hôm nay các người tới đây là vì chuyện của Tâm Như? Tôi đã nói với Tâm Như, muốn đưa nó về đây ở, dù sao con bé cũng là người thân duy nhất của tôi, mà như vậy, anh cả và chị dâu trên trời có linh thiêng cũng cảm thấy vui mừng.”

“Ông thật sự nghĩ vậy sao?” Đinh Dục Phàm lạnh lùng nhìn hắn, “Đừng cố chó cùng rứt giậu, mau thừa nhận chuyện xấu mà ông đã làm đi.” Anh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói ra mục đích tới đây.

Đối phó với người thế này, nói chuyện quanh co chỉ càng có lợi cho hắn, tốt nhất là một chiêu lấy mạng, không để đường lui.

“Cậu đang nói gì vậy? Tôi không hiểu.”

“Không hiểu sao? Không sao, tôi có thể giúp ông giải thích cặn kẽ.” Đinh Dục Phàm nháy mắt với Tôn Đình Trạch.

Tôn Đình Trạch đi thẳng tới trước mặt Mâu Lập Sinh, đem tài liệu cầm trong tay ném cho hắn, “Có những tài liệu này, tôi xem ông còn có thể chống được đến lúc nào!”

“Tiểu tử, tôi không hiểu ý cậu.” Mâu Lập Sinh nhếch miệng nở nụ cười âm trầm, không hề nhúc nhích, y như mãnh thú sắp tấn công nhìn nhóm người Đinh Dục Phàm.

“Người quang minh chính đại không nói tiếng lóng, tôi và Đinh Tuyên đến gặp đã khiến ông nổi lòng nghi ngờ, nên ông mới phái người chặn A Hồ và Đinh Thường lại, muốn cướp đi tập tài liệu này trong tay bọn họ. Bên trong đó đã viết rõ ràng kẻ giết chết cha mẹ Tâm Như, chính là ông!”

Nghe vậy, ánh mắt tà ác của Mâu Lập Sinh thoáng qua tia kinh ngạc, nhưng lại vẫn không cử động rút tài liệu ra.

Lát sau, ánh mắt hắn lạnh lùng ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười lạnh.

“Muốn vu oan cho người khác, ít ra cũng phải có chứng cứ. Tập tài liệu này căn bản rõ ràng nói mày- Hắc Ưng mới là hung thủ giết anh trai, chị dâu tao.”

“Trong tài liệu kia rõ ràng viết ông là kẻ chủ mưu giết chết cha mẹ Tâm Như, ông còn có nguy biện!”

“Không phải như vậy, tao đương nhiên phải chứng minh sự trong sạch của mình. Một người có quan hệ máu mủ với tao, cho dù thế nào, anh ấy cũng là anh trai ruột thịt của tao, tao sao có thể độc ác giết anh ấy!”

Giọng nói Tôn Đình Trạch tràn đầy tức giận, “Đừng tưởng rằng ông không nhận, chúng tôi không biết khúc mắc giữa ông và anh trai ông.”

“Vậy sao, vậy mày nói thử xem, tao vì cái gì mà giết anh mình?”

“Luu Ngọc Tiếp, mẹ của Tâm Như, và anh trai của ông, ba người từ nhỏ là thanh mai trúc mã. Bởi vì trường bối hai nhà cho rằng ông gần tuổi với Luu Ngọc Tiếp, nên quyết định gả Luu Ngọc Tiếp cho ông. Ai ngờ, Luu Ngọc Tiếp với anh trai ông tình đầu ý hợp, hai mươi bảy năm trước, vốn là tiệc kết hôn vui mừng, lại biến thành cảnh anh em trong nhà cãi cọ nhau. Trong lúc giận dữ, cha ông đã lập tức cắt đứt quan hệ với anh ông.”

“Cũng trong đêm đó, hai người Mâu Lập Phong và Luu Ngọc Tiếp rời quê bỏ trốn, kết hôn sinh sống nơi khác. Bởi vì trong lòng ghi hận Mâu Lập Phong cướp đi người mình yêu, ông cố tìm tung tích của họ, muốn báo thù họ.”

Tôn Đình Trạch càng nói, sắc mặt Mâu Lập Sinh càng khó coi, cũng không nén nổi cặp mắt đầy hận thù.

“Nực cười. Vì một người đàn bà, tao lại độc ác giết anh trai mình? Không sai, tao thừa nhận tao hận bọn họ, hận bọn họ không chết đi, nhưng anh ta vẫn là anh trai tao, sao tao có thể làm ra loại chuyện táng tận lương tâm như vậy. Người rõ ràng là do mày giết, mày còn dám bịa chuyện, những chứng cứ này há có thể để mày một tay che trời!”

“Mâu Lập Sinh, tất cả chứng cứ đều chỉ rõ ông là hung thủ, ông còn dám nói ông không làm.” Con người Tôn Đình Tuyền nhuệ khí bức người, nhìn hấn chăm chăm.

Mâu Lập Sinh biện hộ: “Tao không làm chuyện này, sao có thể gây thơ muốn tao nhận tội thay, khiến anh cả và Ngọc Tiệp chết không rõ ràng!”

Mâu Tâm Như bi thương đi đến trước mặt hai người: “Đủ rồi. Đưa tài liệu cho tôi!” Cô muốn tận mắt chứng thật rốt cuộc ai mới là hung thủ.

Mâu Lập Sinh không tỏ gì, đem tài liệu giao cho cô.

Càng nhìn xuống, lòng Mâu Tâm Như càng đau, càng tê dại, “Đến giờ tôi mới biết, mình có bao nhiêu ngu ngốc!” Cô lao đảo mấy bước, khoe miệng tràn ra nụ cười lạnh.

“Tâm Như...” Đôi mắt Tôn Đình Trạch lo lắng, nhìn chăm chăm từng cử động của cô.

“Tại sao hạnh phúc lại luôn lướt qua tôi như vậy. Cha mẹ che chở sáu năm trước chết oan uổng, hiện tại lại... Tôi không hiểu, tại sao ông trời lại đối xử với tôi như vậy... Tại sao...” Trong mắt cô có vô hạn đau thương, cả người như chìm trong tuyệt vọng.

Thấy bộ dạng cô đau lòng muốn chết, Mâu Lập Sinh nhếch miệng âm thầm cười lạnh.

“Tâm Như, hiện tại cháu đã biết ai mới chân chính là kẻ giết cha mẹ cháu rồi. Đừng do dự nữa, Tôn Đình Trạch thật sự là kẻ thù của cháu.”

Tôn Đình Trạch trừng mắt nhìn Mâu Lập Sinh, “Ông có gan thử nói lại lần nữa, ai mới là kẻ thù của Tâm Như?”

“Tài liệu này do mày lấy ra, chẳng lẽ lại sai? Tôn Đình Trạch, đám người chúng mày đừng tưởng Tâm Như dễ gạt. Mày tạo một cái bẫy dụ Tâm Như nhảy xuống, chiếm lấy lòng tin của nó, lấy lòng nó. Lúc này còn tự biên tự diễn, muốn che giấu tội ác. Mày mà ông trời có mắt, nó cũng không phải người mù, tất cả chứng cứ Tâm Như đã thấy rõ ràng, mày đừng mong ngụy biện!”

Tôn Đình Trạch càng nghe, đáy lòng càng sợ hãi, mặt lại vẫn không đổi sắc.

Trước mặt kẻ địch, bại lộ nhược điểm của mình, không khác gì tự tìm cái chết.

Trượt trên mặt là vị mặn của nước mắt, sáu năm, cô lại nếm được tư vị đó. “Tôi rất muốn tin anh, nhưng tư liệu là lấy từ tay anh ra, lẽ nào lại sai? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy...” Cơ hồ là gào thét với Tôn Đình Trạch, cô không thể khống chế được tâm tình mình, tức giận nhìn anh chăm chăm.

Tôn Đình Trạch lặng lẽ nhìn Mâu Tâm Như.

Cái gọi là tan nát cõi lòng, đến giờ phút này anh mới thực sự trải qua.

Anh không nhúc nhích đứng trước mặt cô, tiếp nhận sự chỉ trích của cô, cái gì cũng không giải thích.

Hai người nhìn thẳng vào mắt đối phương, có khổ sở, thất vọng, đau đớn cùng đủ loại tâm tình phức tạp.

Tôn Đình Thường đứng phía sau, vội vàng muốn thay Tôn Đình Trạch giải thích, nhưng khi cô muốn tiến lên trước lại bị ánh mắt Tôn Đình Tuyền cản lại.

“Anh nói, anh nói đi... Tại sao lại muốn giết chết cha mẹ tôi, khiến tôi trải qua cuộc sống sống không bằng chết, tại sao... Tại sao muốn lừa gạt tình cảm của tôi...”

Cô ghét bộ dạng cái gì cũng không nói của Tôn Đình Trạch. Cô chờ mong anh có thể nói gì đó, giải thích với cô không phải anh làm, để cô tin tưởng anh.

Nhưng anh lại yên lặng không nói bất kỳ điều gì, làm cô tổn thương thật sâu.

“Đồng, loại nguy hiểm từ như vậy, không đáng để em rơi nước mắt vì hấn!” Giọng nói nghe tựa hoàng anh đột nhiên vọng tới.

Từ cửa lớn, một người phụ nữ mặc đồ tím đi tới, dáng điệu xuất chúng lại có khí chất cao quý, hào quang chói lọi nhẹ nhàng tới trước mặt Mâu Tâm Như.

“Thủ lĩnh...” Mâu Tâm Như bối rối chào.

“Chúng ta lại gặp lại.” Nụ cười cô như có âm mưu, trực bức ánh mắt Tôn Đình Trạch.

“Cô là thủ lĩnh Tứ Quý!” Tôn Đình Thường vừa nghe Mâu Tâm Như gọi cô ta, đôi mắt nhất thời sáng lên.

“Đúng vậy. Hôm nay thật náo nhiệt, mấy đại nhân vật thần bí khó thấy, vậy mà toàn bộ đều ở đây. Xem ra là nhờ phúc của Đồng, tôi mới được vinh dự này.” Cô mỉm cười nhìn Tôn Đình Trạch, trong đáy mắt tràn đầy ánh sáng khác thường, liếc qua mấy người danh tiếng lưng lẩy bên cạnh.

Ngay sau đó, khoe miệng cô nhếch lên nụ cười hóm thú.

“Không ngờ thủ lĩnh Tứ Quý lại trẻ như vậy, tôi thật bội phục.”

“Bỏ những lời khách sáo này đi. Không phải cô đang điều tra về tôi sao, bây giờ tôi ở đây, cô muốn biết gì, tôi đều có thể nói cho cô biết!” Cô mỉm cười đáp.

Tôn Đình Thường cũng không kiên dè mà nói thẳng, “Được vậy thật tốt, tiết kiệm không ít thời gian của tôi.”

“Cô muốn xen vào chuyện này?” Tôn Đình Tuyền ý bảo Tôn Đình Thường lui về phía sau, bởi vì từ mắt cô ta, cậu nhìn thấy chút kỳ lạ, khiến cậu có dự cảm xấu.

“Đồng là người của Tứ Quý, cô ấy tự ý rời vị trí, tất nhiên phải trở lại tổ chức chịu phạt!”

Tôn Đình Trạch căn bản không thể tha người, đứng ra nói: “Có chúng tôi ở đây, sợ rằng không phải cô muốn là được!”

“Tôi cũng không muốn dùng vũ lực giải quyết chuyện này, có muốn hay không, do Đồng quyết định.” Cô lấy ra một khẩu súng bên hông, ném cho Mâu Tâm Như.

Nắm trong tay cô chính là một xúc cảm quen thuộc. “Khẩu súng này sao lại ở chỗ chị?” Đây là khẩu súng cô mất trước kia, cô từng cho là Tôn Đình Trạch đã lấy nó đi.

“Gần đây, chị vẫn luôn chú ý hành tung của em, dĩ nhiên cũng biết có kẻ âm thầm đột nhập phòng em, chỉ là chị nhanh tay hơn chút, lấy được khẩu súng này.”

“Ai?” Mâu Tâm Như không hiểu hỏi.

“Ngô Hưng.”

“Hắn ta.”

“Hiện tại em đã biết ai là kẻ thù của mình, vậy nhanh chóng giải quyết việc này đi, cùng chị trở về!”

Mâu Tâm Như nâng khẩu súng, nhắm thẳng Tôn Đình Trạch.

“Tôi muốn anh đền mạng cho cha mẹ tôi!”

“Tâm Như, cô đang làm gì vậy, Đình Trạch sao có thể là hung thủ giết người? Hai người yêu nhau mà, không phải sao?” Tôn Đình Thường mặc Tôn Đình Tuyền ngăn lại, xông về trước.

“Cô đừng tới đây, tới nữa, tôi giết anh ta.” Cô đe dọa ngăn Tôn Đình Thường tới.

“Cô... Cô sẽ hối hận!” Bất đắc dĩ, cô cắn răng nghiêng lợi lui lại, hai mắt cầu cứu nhìn về mấy người Đình Dục Phàm.

Đình Dục Phàm và Tôn Đình Tuyền, Tôn Đình Liệt lại đem tầm mắt dời đi, hoàn toàn không để ý sự cầu cứu của cô, khiến Tôn Đình Trạch lâm vào nguy hiểm.

“Mấy người... Quả thật là tức chết tôi...” Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Dục Phàm, Đình Tuyền và Đình Liệt vậy mà lại thờ ơ mặc Đình Trạch nguy hiểm. Tính mạng anh ấy bây giờ chỉ dựa vào một ý nghĩ của Mâu Tâm Như, nếu cô ta thật sự muốn giết anh ấy, vậy không phải là...

Không được, tuyệt đối không được.

“Đình Thường, không cho phép em lại nhúng tay vào. Chuyện của Đình Trạch để tự cậu ấy giải quyết!” Đình Dục Phàm nhíu mày hạ lệnh.

“Cái gì? Sao các anh có thể đối xử như vậy với Đình Trạch!” Tôn Đình Thường muốn tiến lên, nhưng lại không thể làm gì, bởi vì chỉ cần cô động một cái, A Hồ và Tôn Đình Liệt sẽ ngăn cô lại.

Dưới nòng súng, Tôn Đình Trạch vẫn bình thản nhìn Mâu Tâm Như, không sợ chết.

“Tâm Như, nhanh giết hắn đi, báo thù thay cha mẹ cháu, an ủi linh hồn họ trên trời!” Mâu Lập Sinh đứng một bên gian ác giật dây.

Mâu Tâm Như nhắm mắt lại, nhanh chóng bóp cò súng, trong nháy mắt, viên đạn mảnh liệt xuyên qua ngực Tôn Đình Trạch...

“Đình Trạch...” Tôn Đình Thường không thể chấp nhận nhìn cảnh trước mắt, cô cảm thấy mình không thờ nổi nữa.

Sự bùng phát hung hăng đâm vào ngực Tôn Đình Trạch.

Anh ôm ngực, khẽ cười nhẹ, Mâu Tâm Như nhìn thấy mà đau đớn.

Nước mắt không ngừng chảy xuống, Tôn Đình Liệt chạy lên đỡ lấy anh, để anh dựa vào.

Mâu Tâm Như nén lệ hỏi: “Tại sao anh còn có thể cười như vậy?” Cô không hiểu, nụ cười thoáng qua kia chứa hàm ý gì?

“Đó là vì cậu ta thực sự yêu em. Cho dù em không hiểu cậu ta, không tin cậu ta, cậu ta đối với em vẫn giống như ước nguyện ban đầu.” Thủ lĩnh Tứ Quý lên trước một bước trả lời, khóe miệng xinh đẹp lộ ra nụ cười hàm ý, tựa thiên sứ lại tựa ác ma.

“Thủ lĩnh, ý của chị là gì?”

“Mâu Lập Sinh mới là kẻ thù thật sự của em.”

Mâu Tâm Như kinh hoàng.

“Là chị đã đánh tráo tài liệu, tập tài liệu kia là giả.”

“Cô lên lút đánh tráo tài liệu?” Đinh Dục Phàm hung ác nhìn cô ta.

“Đúng vậy. Tôi nói rồi, Đông là người của tôi, Hắc Ưng khiêu khích khiến tôi rất không vui. Đây coi như là tôi trừng phạt cậu ta một chút.” Tầm mắt cô quét qua nhóm người Đinh Dục Phàm.

“Như vậy mà là trừng phạt một chút? Một mạng người đối với cô không quý giá vậy sao!” Tôn Đình Thường giận không nhịn được, nhìn chòng chọc cô ta.

“Tùy cô nói, tôi không sao cả. Dù sao mục đích của tôi đã đạt được.” Cô nhìn Mâu Tâm Như nói: “Sáu năm trước, ông của em qua đời. Mặc dù ông ấy đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với cha em, nhưng hai mươi mấy năm nay, giờ khắc nào ông ấy cũng chú ý gia đình em. Nói cách khác, ông ấy đã sớm biết nơi ở của gia đình em, không những không bóc trần, còn ngăn cản Mâu Lập Sinh điều tra gia đình em cho đến khi ông ấy mắc bệnh ung thư, biết mình sắp chết.”

“Lúc đó ông ấy đã ủy thác luật sư viết một di chúc, muốn để sau khi chết cho cha em tiếp quản xí nghiệp Mâu thị và tài sản. Nhưng không may, Mâu Lập Sinh biết chuyện này, sau khi ông em chết, mua chuộc luật sư kia, sửa chữa di chúc. Vì không muốn Mâu thị rơi vào tay cha em, lại thêm chuyện hai mươi bảy năm trước cha em cướp hôn thê của hắn, hắn ghi hận trong lòng, sai Ngô Hưng tới giết hai vợ chồng họ.”

Mâu Lập Sinh nghe xong, sắc mặt đại biến.

“Tâm Như, cháu đừng tin cô ta, chú không phải người như vậy, Tôn Đình Trạch mới là kẻ giết cha mẹ cháu, cháu đã báo thù thay cha mẹ cháu rồi...”

“Đây mới là chân tướng sự việc!” Lại một lần nữa biết được sự thật, Mâu Tâm Như vô cùng hối hận hành động của mình.

Cô vậy mà đã tự tay giết người đàn ông đối với mình vô cùng quan trọng, nhìn anh hơi thở thoi thóp, Mâu Tâm Như thật sự sụp đổ!

“Đồ phụ nữ độc ác, cô vậy mà dám đối với Đình Trạch như vậy, tôi sẽ không tha cho cô!” Tôn Đình Thường không thể khống chế tâm tình, lớn tiếng hét lên.

“Đình Thường!” Về mặt Đinh Dục Phàm ôn hòa nhắc Tôn Đình Thường, đối mặt với thủ lĩnh Tứ Quý, anh thẳng thắn nói: “Có thể lãnh đạo Tứ Quý, quả nhiên không đơn giản, phát huy ‘kế trong kế’ vô cùng tinh tế, hại mất một người của chúng tôi. Trên thế giới này, chắc cũng chỉ cô có can đảm dám công khai khiêu chiến Hội Vụ Ứng!”

“Đây chỉ là một cảnh cáo với các anh, thả Tiểu Như, cũng không có nghĩa là tôi sợ hội Vụ Ứng mấy người!”

“Cách cô thể hiện quả thật cho chúng tôi một cảnh cáo tương đối lớn. Chuyện của Đình Trạch tôi có thể không truy cứu, coi như báo đáp cô thả Tiểu Như. Nhưng nếu Đình Trạch xảy ra việc gì, tôi sẽ bắt cô đền mạng!” Anh uy nghiêm nói.

Cô cong môi cười.

Bỗng nhiên, một tiếng hét thảm vang tận mây xanh.

Mâu Lập Sinh trợn to mắt, tay phải ôm ngực, nhìn quần áo nhuộm máu đỏ tươi, một khẩu súng bắt mất rơi trên mặt đất, gương mặt hắn dần tái nhợt, mắt đi sắc máu.

“Tôi không thích nhất là khi mình nói chuyện có người quấy rầy.” Đinh Dục Phàm cười lạnh, toàn thân tràn đầy mùi vị khát máu.

Mâu Lập Sinh tưởng rằng nhất cử nhất động của mình không ai chú ý, cho rằng tầm mắt mọi người đều đang tập trung trên người Đinh Dục Phàm và thủ lĩnh Tứ Quý, muốn nhân lúc bọn họ nói chuyện, lén lấy khẩu súng giấu trong người, bắn chết Mâu Tâm Như. Cuối cùng lại bị Đinh Dục Phàm biết trước, bắn hai phát vào ngực hắn, khiến hắn té xuống đất thoi thóp.

“Kỹ thuật bắn rất tuyệt!” Nhìn Mâu Lập Sinh gieo gió gặt bão, thủ lĩnh Tứ Quý vẫn một nét mặt, “Đi thôi.” Người duy nhất cô quan tâm cũng chỉ có Đông.

“Em...” Mâu Tâm Như và Tôn Đình Trạch nhìn nhau, Tôn Đình Trạch dùng ánh mắt giữ lại bước chân cô.

“Tâm Như... Đừng đi...” Anh yếu ớt dựa vào người Tôn Đình Liệt, đôi mắt dần đen kịt, biết nếu bây giờ không mở miệng giữ chân Mâu Tâm Như lại, chỉ sợ anh sẽ không được gặp cô nữa.

Mâu Tâm Như vút súng trong tay, thay thế vị trí Tôn Đình Liệt, để Tôn Đình Trạch dựa vào ngực mình, “Đừng để em cả đời phải sống khổ sở hối hận, Đình Trạch...” Thấy đôi mắt anh dần nhắm lại, sự sợ hãi mất anh bao trùm khắp người cô.

Tôn Đình Trạch cầm tay cô, để sát vào má mình, “Hứa với anh, nhất định đừng rời... xa anh...” Đôi mắt anh buồn bã, mất đi ý thức.

“Đình Trạch... anh đừng làm em sợ... Đừng dọa em!” Mâu Tâm Như khủng hoảng kêu lên, nước mắt tựa trân châu đứt dây, rơi trên mặt Tôn Đình Trạch.

Chương 9.3

Ngoài phòng phẫu thuật, một đám người lo lắng cho Tôn Đình Trạch đứng quanh.

“Mâu Tâm Như, nếu Đình Trạch xảy ra việc gì không hay, tôi nhất định bắt cô đền mạng!” Tôn Đình Thường cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Mâu Tâm Như.

Mâu Tâm Như lại như không nghe thấy bất cứ điều gì. Bây giờ cô chỉ quan tâm đến tính mạng Tôn Đình Trạch, lo lắng nhìn đèn trên cửa phòng phẫu thuật.

“Cô đừng tưởng cô không nói lời nào, tôi liền không dám làm gì cô. Đình Trạch phải nằm trong kia đều do cô hại, cô là kẻ giết người. Tự tay giết người đàn ông yêu cô, là cô tự tay hủy đi hạnh phúc của mình. Loại phụ nữ như vậy, căn bản không đáng để Đình Trạch vì cô đánh đổi mạng sống!” Cô bị phần chỉ trích Mâu Tâm Như.

Tôn Đình Tuyền ôm Tôn Đình Trạch đang đau đớn vào trong ngực, nhìn Mâu Tâm Như.

“Đình Trạch đã sớm biết cô không tin anh ấy, trước đó đã dặn dò chúng tôi, nếu anh ấy có chuyện gì, nhất định không trách cô, thả cô đi. Bây giờ tôi theo lời anh ấy thả cô. Cô đi đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa. Tính mạng của Đình Trạch, tự chúng tôi biết quý trọng!”

“Không thể cứ như vậy buông tha cô ta...” Tôn Đình Thường khê hô.

“Đình Trạch đã sớm biết sẽ có ngày này...” Trái tim Mâu Tâm Như quặn chặt.

Hốc mắt sưng đỏ, không trào ra nổi một giọt nước mắt nữa.

“Cô không tin tưởng anh ấy, anh ấy nhìn trong mắt, đau trong lòng, lại vẫn muốn giúp cô tra ra hung thủ, an ủi linh hồn cha mẹ cô trên trời.”

“Rốt cuộc tôi đã làm gì...” Mâu Tâm Như tựa như nổi điên, tự đánh mình.

“Trở về cùng chị, Đông.” Thủ lĩnh Tứ Quý giữ chặt hành động điên cuồng của cô, đè vai cô lại, muốn cô bình tĩnh.

Mâu Tâm Như như mất hồn, nhìn chằm chằm cánh cửa phòng phẫu thuật vẫn đang đóng chặt.

“Theo chị đi.”

Cô gạt đầu một cái, nhắc bước chân nặng nề trầm mặc rời đi.

Nhìn Mâu Tâm Như từng bước một đi xa, thủ lĩnh Tứ Quý cười thần bí, nhỏ giọng nói: “Khẩu súng Tâm Như dùng để bắn tôi đã sửa qua, lực sát thương giảm rất nhiều, cậu ta không chết được! Trải qua sự kiện lần này, nếu cậu ta còn muốn Đông, tôi chờ cậu ta tới, nhờ mấy người chuyển lời tới cậu ta.”

Cô nhanh chóng vượt qua Mâu Tâm Như, trước khi mấy người kịp phản ứng đã biến mất.

“Phụ nữ thông minh luôn khiến người ta khâm phục.” Tôn Đình Tuyền nở nụ cười yên tâm, chia sẻ cảm nhận với Đình Dục Phàm.

Một người phụ nữ vừa thông minh, xinh đẹp lại độc ác, khiến người ta không thể không đưa mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Đấu Với Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nhật Bản

“Chúc mừng cậu phục hồi như trước!” Vị thủ lĩnh xinh đẹp dù bận vẫn ung dung nhìn Tôn Đình Trạch tìm tới cửa.

Mấy ngày không gặp, vốn là chàng trai hăng hái, Tôn Đình Trạch lại bị ép đến thất thần lạc hồn.

“Tôi tới đưa Đông về.”

“Tôi nghĩ là trải qua chuyện vừa rồi, cậu sẽ thay đổi, không ngờ cậu vẫn như vậy, vẫn kiêu ngạo thế. Nói cho cậu biết, trên địa bàn của tôi, giọng nói này chính là không cần cô gái của cậu nữa.”

“Cô già vò tôi vậy đủ rồi. Bây giờ tôi không phải Hắc Ưng, mà chỉ là một người đàn ông bình thường muốn đưa cô gái mình yêu mến về, mời giao cô ấy cho tôi.”

“Nói rất hay. Nhưng chẳng lẽ cậu không hận phát súng kia của Đông, vẫn quyết muốn cô ấy trở về bên cạnh cậu?” Thật ra thì việc Hắc Ưng sẽ đến đây, cô sớm đã đoán được, nói chút lời này, chỉ là muốn người đang ở trong mặt thất là Đông kia nghe.

Sau khi dẫn Đông trở về, cả ngày cô đều trầm mặc ít nói, sống trong thế giới của bản thân, hờ hững với mọi người. Nếu không phải Hắc Ưng đến, sợ rằng không thể tìm ra chuyện có thể khiến Đông chú ý tới.

“Tôi tới nơi này đã thể hiện tất cả.”

“Tôi làm sao biết lời của cậu có thật hay không? Biết đâu đây chỉ là một thủ thuật che mắt, cậu muốn đưa Đông về rồi hành hạ cô ấy.”

Tôn Đình Trạch cười xem thường: “Sao cô lại có thể nghĩ như vậy. Tôi tin tâm ý của tôi Tâm Như tự nhiên sẽ hiểu, cô ấy nhất định biết tôi không trách cô ấy, tôi vẫn đợi cô ấy trở lại bên cạnh tôi.”

“Cậu thật sự nghĩ như vậy?”

“Đúng vậy. Tôi tuyệt đối không trách cô ấy.”

“Nhưng phát súng kia đã khiến cô ấy đối với cậu thấy chùn bước. mấy ngày qua, cô ấy sống rất khổ sở, vừa đau lòng lại vừa không thể tha thứ cho sai lầm của mình, không cách nào đối mặt với cậu!”

“Cô ấy ở đâu? Tôi không cần qua một người truyền đạt tâm ý đối phương, tôi muốn thấy cô ấy.” Anh vội vàng muốn nhìn thấy cô bé ngốc kia.

“Cô ấy không muốn gặp cậu.”

“Tôi không muốn cô ấy trốn tránh tôi, nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu?”

“Cô ấy...” Cô dừng một chút, hướng ánh mắt về bên phải, “Tôi nghĩ cậu vẫn nên chết tâm đi. Mặc dù tôi đã nói nếu như cậu còn muốn đưa cô ấy đi, có thể tới Tứ Quý. Nhưng đây là do cô ấy không muốn cùng cậu trở về, cũng không hy vọng cậu tìm cô ấy.”

“Mặc kệ cô ấy có muốn trở về cùng tôi không, tôi vẫn muốn gặp cô ấy một lần.”

“Cho dù gặp mặt, cũng là vô ích.” Ánh mắt của cô ám hiệu quá rõ ràng, chỉ có kẻ mắt trí mới không nhìn ra, mà tên ngốc Hắc Ưng trước mặt chính là kẻ đó.

“Hôm nay không thấy cô ấy, tôi sẽ đại loạn Tứ Quý.” Ý tứ khiêu khích của anh quá rõ ràng.

“Sợ rằng không thể tùy theo ý cậu. Nếu cậu yên lặng trở về, có lẽ chúng ta còn có thể thương lượng. Nhưng nếu cậu dám ở đây ngang ngược, tôi đảm bảo cả đời này cậu không thể gặp lại Đông!”

“Cô... Chết tiệt!” Tại sao anh phải chịu sự điều khiển của người phụ nữ này.

“Thế nào?”

Tôn Đình Trạch nhất thời trút giận, “Tôi muốn một kì hạn, khi nào tôi có thể gặp cô ấy?”

“Tôi không biết, cái này phải xem Đông thế nào.”

Tôn Đình Trạch đứng dậy, “Nói với cô ấy, tôi rất yêu cô ấy. Mặc kệ cô ấy đã làm gì tôi, tôi vẫn hy vọng cô ấy có thể trở lại bên cạnh tôi.” Anh không được như ý nhìn cô.

“Tôi sẽ nói với cô ấy.”

Nhìn bóng dáng kia dời đi, cô bình tĩnh nói: “Cậu ta đi rồi, em còn không ra.”

Sắc mặt Mâu Tâm Như tái nhợt, từ trong mặt thất đi ra.

“Lời của cậu ấy, em nghe hết rồi chứ?”

“Em không còn mặt mũi nào nhìn anh ấy.”

“Hắc Ung là một người đàn ông đáng giá để em gửi gắm cả đời. Trờ về đi thôi, cậu ấy đang chờ em. Nếu em còn áy náy vì phát súng kia, vậy nên dùng tình cảm cả đời báo đáp cậu ấy.”

Mâu Tâm Như nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là hình bóng Tôn Đình Trạch.

“Hắc Ung vì em bỏ ra nhiều như vậy, em không nên để cậu ấy đau lòng. Lúc đầu đưa em về, cũng chỉ là muốn khảo nghiệm cậu ấy. Em nên cảm thấy may mắn, có một người đàn ông yêu em như thế, cậu ấy đã dùng cả tính mạng mình để bao dung em.”

“Tại sao chị lại giúp anh ấy?”

“Không phải chị đang giúp cậu ta, mà là vì em. Em như em gái chị, sáu năm trước đưa em tới đây, huấn luyện thành một sát thủ, trong Xuân, Hạ, Thu, Đông, em là người tính tình lạnh lùng nhất. Nhưng chị biết, em chỉ vì muốn che giấu nỗi đau mất đi người thân mà giả bộ vậy thôi.”

“Mấy năm nay, em vì tổ chức đã làm rất nhiều chuyện, lập không ít ông lao. Hắc Ung coi như là quà chị tặng cho em, cho cậu ta một thứ tốt đẹp, cậu ta sẽ dốc hết tâm sức cả đời, cùng em trải qua cuộc đời này, điều chị muốn chính là như vậy. Nhìn thấy em và Xuân hạnh phúc, Tứ Quý tổn thất mất hai nhân tài, chị cũng không thấy đau lòng. Ngược lại, các em đều là những em gái tốt của chị, Tứ Quý lúc nào cũng hoan nghênh các em trở về.”

“Thủ lĩnh...” Mâu Tâm Như cảm động không nói nên lời.

“Nhưng mà đừng để Hắc Ung và Từ Ung trở lại. Chị ghét bộ dạng kiêu ngạo tự phụ của họ, hai người đó cướp đi tâm đắc nhất của chị, chị thật sự không thể thích được.”

Mâu Tâm Như cười rộ lên.

“Em sẽ về tìm anh ấy, nhưng không phải bây giờ.” Cuối cùng cô cũng lấy lại được nụ cười, nụ cười như ánh dương rực rỡ.

Đợi cô lần nữa gặp lại Đình Trạch, cô sẽ là một cô gái hoàn toàn khác.

Tôn Đình Trạch ngưng mắt nhìn ly rượu trong tay, trong ly chỉ còn hơn nửa, dưới cái lắc của anh, ly rượu sóng sánh đẹp mắt.

Anh lại trầm tư.

Sau khi Tâm Như rời khỏi mình, anh vẫn gắng giữ tỉnh táo, lẳng lặng chờ đợi tin tức của cô, đợi cô tự động quay lại bên mình. Nhưng ngày từng ngày qua đi, cô vẫn không xuất hiện, khiến lòng tin của anh cũng tiêu tan hơn nữa. Anh bây giờ, không dám tin chắc cô sẽ về bên mình nữa.

Lâu mãi không ngừng, chờ đợi không có thời hạn, sự kiên trì của anh cũng dần theo thời gian trôi qua mà hao mòn.

Anh vẫn cô đơn ngồi trên ghế sofa, không có bất kỳ hành động tìm kiếm nào, trong lòng vẫn hy vọng, cô sẽ lại xuất hiện trước mắt mình, lấy diện mạo hoàn toàn mới gặp anh.

Ly rượu trong tay chậm rãi đưa gần tới môi, chỉ cách mấy centimet nữa, anh lại chần chừ.

Trong đầu hiện ra những hình ảnh chung sống trong quá khứ. Anh vẫn nhớ, Tâm Như rất ghét anh đụng tới rượu. Theo ý cô, anh cười cười để ly rượu xuống, đầu hơi ngửa ra sau, tựa vào thành ghế, giống như con hổ lười biếng, mang khí thế không thể bỏ qua.

Bỗng nhiên, một tiếng mở cửa rất nhẹ lọt vào tai, hai mắt Tôn Đình Trạch nhắm lại, nói nhẹ: “Đồ của Đình Tuyền mà em muốn ở bên cạnh điện thoại, cầm lấy rồi đi đi. Còn nữa, nói với Đình Tuyền, tài liệu còn lại, ngày mai anh sẽ cầm cho nó.”

Người phía sau không lên tiếng, Tôn Đình Trạch nghĩ đã đi rồi, đầu đoán được, một đôi tay như ngọc đột nhiên bịt kín mắt anh.

“Đình Thường, bây giờ anh không có tâm trạng đùa giỡn với em.”

Vẫn không lên tiếng.

Tôn Đình Trạch định đẩy đôi tay trước mắt ra, nhưng người kia lại nhanh chóng vòng qua cổ anh, đầu anh, hôn lên môi anh, đẩy chiếc lưỡi mềm mại vào thăm dò cái miệng vì kinh ngạc mà mở lớn của anh, cuốn lấy chiếc lưỡi dịu dàng mà ngang ngược lâu ngày không tiếp xúc.

Một lúc sau môi lưỡi tách ra, anh vẫn sờ sờ môi mình, không thể tin nổi thứ lưu lại trên môi mình lại là mùi vị quen thuộc đã cách biệt ba tháng nay.

Lát sau, nụ cười dịu dàng cong lên, anh lặp lại cảm giác mãnh liệt ngang ngược kia lần nữa, kích động không thôi.

Anh đứng lên, hơi chuyển về phía sau, đối mặt với người vẫn khiến mình nhớ nhưng mãi trong lòng.

Bốn mắt gặp nhau, trong mắt Tôn Đình Trạch tràn đầy kích động và kinh ngạc.

Ba tháng, vậy mà khiến người anh yêu hoàn toàn thay đổi. Cô như một con người mới, khiến người ta khó dời tầm mắt.

“Em đã về, trở lại bên cạnh anh.” Hơi thở Mâu Tâm Như thơm như hoa lan.

“Em... Thật sự là em?”

Cô mặc chiếc váy quây màu hồng, để lộ vai, giống như tiên nữ hạ phàm, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, mái tóc đen buông trên vai, làm nổi bật khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt trần.

Khuyên tai hồng nhạt, trên mặt trang điểm nhẹ, xinh đẹp dịu dàng không giống xưa. Quan trọng là, cho dù cô trang điểm thanh thuần khác trước, vẫn hấp dẫn ánh mắt của anh.

Giọng Tôn Đình Trạch kinh ngạc khiến cô hiểu lầm.

“Em sai rồi sao? Anh cũng không mong em trở lại.” Đôi mắt Mâu Tâm Như bao phủ một lớp bụi âm đạm.

“Không, em hiểu lầm rồi. Anh không có ý như vậy...” Anh vội vàng giải thích.

“Em nghĩ em không nên xuất hiện.” Cô xoay người muốn rời đi.

Anh nhanh chóng ôm lấy cô, khóa chặt thân thể cô, không cho cô bước nửa bước.

“Ba tháng đã quá lâu rồi. Em còn muốn hành hạ anh tới khi nào?” Hương thơm quen thuộc khiến Tôn Đình Trạch rung động sâu sắc, máu nóng toàn thân như sôi trào.

Mâu Tâm Như ngoan ngoãn để anh ôm, không nói một câu.

Vành tai tóc mai chạm nhau, anh say mê cảm nhận hương thơm mê người tỏa ra từ thân thể cô, tựa như cánh tiên, lưu luyến không rời.

“Anh không cho phép em lại không nói lời nào đã rời khỏi anh, em thuộc về anh.”

Tôn Đình Trạch xoay người cô lại, bốn mắt lại lần nữa nhìn nhau, đôi mắt Mâu Tâm Như hiện lên một tầng sương mù, nước mắt như sắp trào ra.

“Em rất nhớ anh...” Cô xúc động chủ động ôm lấy anh, thân thể nhỏ nhắn rúc thật chặt vào trước ngực anh.

Anh thờ dài một cái, trong lòng có vui mừng, có cảm kích, cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng mong đợi của anh.

“Nghe được lời này của em, tất cả chờ đợi đều đáng giá.”

Những câu nói oán hận cũng theo lời cô mà tan thành mây khói.

“Thật xin lỗi...”

“Đợi ba tháng, không phải anh muốn nghe em nói xin lỗi. Nói cho anh biết, tại sao không để ý anh tìm em?” Kéo tay cô, anh chuyển bước đến ghế sofa ngồi xuống.

Anh thâm tình chân thành ôm chặt cô vào ngực, lưu luyến không muốn buông vuốt ve vai cô, trong lòng cảm thấy khát khao vô cùng.

“Em không thể tha thứ cho mình khi mà anh yêu em như vậy, em lại có thể tự tay bán anh một phát súng, hại anh tính mạng nguy hiểm, càng không thể tha thứ mình không tin tưởng anh. Ở cùng anh thời gian lâu như vậy, em nên hiểu rõ anh mới đúng. Vậy mà em lại sai lầm đi tin cái bấy kẻ khác bày ra, khiến tình cảm chúng ta rạn vỡ.”

“Em biết là anh không trách em.”

“Em hiểu, những điều đó em đều hiểu. Khi ở Tứ Quý, khi anh tới tìm em, em cảm thấy vô cùng hối hận, không còn mặt mũi nào nhìn anh.” Cô cúi đầu rúc vào vai Tôn Đình Trạch, tỉ mỉ kể.

“Nếu không phải thủ lĩnh khích lệ em trở lại bên cạnh anh, có lẽ em vẫn u mê không tỉnh ngộ. Để báo đáp tình cảm anh đối với em, em đã tự nói với mình, khi xuất hiện trước mặt anh lần nữa, em sẽ là con người hoàn toàn mới, là Mâu Tâm Như của sáu năm trước, không buồn không lo.”

“Nói như vậy, đáng vẻ em lúc này chính là thành quả cố gắng trong suốt thời gian qua!” Thấy cô xấu hổ gật đầu, Tôn Đình Trạch đột nhiên mắng, “Cô bé đáng ghét.” Bàn tay lưu luyến trên vai cô nắm thật chặt.

“Anh... Không thích...” Cô khiếp đảm đối mặt với tiếng quát của anh.

“Không, sao anh lại không thích, mặc kệ em thay đổi thế nào, em vẫn là Mâu Tâm Như trong lòng anh. Nhưng anh không thể tin được, em lại vì chuyện nhỏ này, bắt anh phải đợi ba tháng dài, hành hạ anh như vậy.”

Chết tiệt, chỉ vì cái chuyện đánh rắm này mà anh phải ưu sầu suốt một thời gian. Thật may là giai nhận lại trở lại ngực anh, nếu không chắc anh thật sự mất hết tự tin, tưởng mình là tên đàn ông không chút sức hút.

“Đây sao có thể là chuyện nhỏ, nó đối với em vô cùng quan trọng. Phụ nữ ăn mặc trang điểm chính là vì muốn người đàn ông mình thích thấy, nhìn thấy sự tán thưởng từ trong mắt họ, phụ nữ sẽ vô cùng vui sướng. Cũng giống như vậy, em cũng hy vọng lại nhìn thấy sự mê đắm, thâm tình trong mắt anh.”

“Chẳng lẽ bình thường anh biểu hiện còn chưa đủ sao?”

Chớ trách người ta nói phụ nữ là động vật nhạy cảm, bất kỳ chi tiết nhỏ nào cũng không bỏ qua. Giờ thì hay rồi, Mâu Tâm Như chỉ vì muốn người yêu thích, thay hình đổi dạng thành một cô gái ăn mặc thanh thuần.

Nhưng cô nào biết thật ra anh vẫn thích đáng vẻ lạnh lùng trước kia của cô hơn, bởi vì cô như vậy, những tên đàn ông khác mới không dám đến gần.

“Nghe giọng điệu của anh, dường như anh không thích em mặc như thế này?” Cô nhất thời cảm thấy nhụt chí.

Mình trang điểm tí mĩ như vậy, thế nhưng anh lại không thích, hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Tôn Đình Trạch nhìn vẻ mặt của cô, vội vàng an ủi tâm tình giai nhân, lời ngon tiếng ngọt nói: “Sao anh có thể không thích. Em làm như vậy là vì anh, anh đương nhiên thích, chỉ là, em không cảm thấy nếu như không mặc gì còn tốt hơn sao?”

Đôi tay rục rịch đi xuống...

Mâu Tâm Như nhìn ra ham muốn trong mắt anh, ngượng ngùng bắt đôi tay làm loạn kia lại, thối hơi bên tai anh, “Vào phòng đi...”

Kéo tay anh, cô từng bước từng bước dẫn dụ anh vào trong phòng.

Đóng cửa phòng, hai người cùng ngã xuống đệm.

Mâu Tâm Như ôm chặt cổ anh, chịu áp lực của người phía trên, để đôi môi anh rơi trên môi mình, quyến rũ dịu dàng nói: “Em muốn sinh cho anh một đứa con, được không?” Nói xong, hai gò má cô đỏ lên, nhiệt độ thân thể từ từ tăng cao.

Tôn Đình Trạch lại lắc đầu từ chối.

Nụ cười của cô nhất thời cứng đờ.

“Thật xin lỗi, là em hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta, cho rằng em đối với anh là Mâu Tâm Như đặc biệt.” Đôi mắt cô đỏ lên, buông tay khỏi cổ anh.

“Mít ướt.” Tôn Đình Trạch lấy tay lau đi vệt nước mắt trên mặt cô, “Muốn sinh con, tất nhiên phải đi đăng ký kết hôn trước đã. Sau đó em muốn sinh mấy đứa cũng được.”

“Anh nói...”

“Anh muốn nghe em gọi anh một tiếng ông xã, anh chờ đã lâu rồi, chẳng lẽ một nguyện vọng nhỏ như vậy, em cũng không muốn đồng ý?”

Cô cười rộ lên, “Đồ đáng ghét, chỉ biết bắt nạt em, thấy em rơi nước mắt, anh rất hả hê đúng không?” Mâu Tâm Như hờn dỗi mắng, nắm đầm cực nhẹ rơi trên ngực anh.

Anh cầm lấy tay cô, cười gian, “Đêm xuân một khắc giá nghìn vàng, em nên thỏa mãn ham muốn của anh, ghen lâu là hỏng đó.”

Hai tay Tôn Đình Trạch bắt đầu làm chuyện xấu, gạt vai áo cô, rơi vào trong mắt chính là cơ thể đầy đà mê người, chỉ một giây thôi, cả người anh liền như đang bốc hỏa.

Thanh âm mê người, khuôn mặt tuấn tú, Tôn Đình Trạch vô cùng quyến rũ dẫn dắt cảm xúc Mâu Tâm Như.

Bàn tay anh nhẹ nhàng ôm lấy bầu ngực tròn trịa thơm ngát, dịu dàng vỗ về chơi đùa, chọc cô liên tục thở gấp, gò má đỏ ửng say lòng người, khẽ bật ra tiếng rên.

Cô thẹn thùng kéo đầu anh xuống, nụ hoa đầu ngực được đôi môi cực nóng bỏng của anh chạm vào, yêu kiều run lên một cái.

“Ba tháng, em càng thêm nhiệt tình...”

Vui sướng thấy cô thay đổi, lửa lòng Tôn Đình Trạch dâng cao, đôi tay xấu xa đi xuống đặt sát đùi cô, vuốt ve qua lại.

Sau đó gạt chiếc quần lót viền tơ khêu gợi, khiến lửa nóng thiêu đốt trong cơ thể cô càng khó dập tắt.

Ngón tay anh chậm rãi co lại thăm dò vào trong, nhìn khuôn mặt cô chìm đắm trong bể tình anh tạo ra, trong lòng dâng lên hạnh phúc vô hạn.

Mâu Tâm Như miệng đắng lưỡi khô liếm liếm cánh môi, cả đầu nghiêng về phía sau, thân thể cong lên như muốn mời.

Tôn Đình Trạch đáp lại cô, mạnh mẽ chen vào nơi u mật kia, cùng với cô kết hợp hoàn toàn, cử động thân thể. Anh biết rõ, chỉ có người con gái nằm phía dưới này mới đem lại cho anh khoái cảm vô cùng.

Theo sự cử động càng lúc càng nhanh, hai người càng chìm sâu vào con đường tình dục, như có một lực lượng thần bí dẫn dắt hai người kết hợp, đi về phía không biết điểm dừng...

Chương 10.3

Sáng sớm ngọt ngào hạnh phúc khiến người ta không muốn mở mắt, trên mặt Mâu Tâm Như nở nụ cười khê, trực giác chui vào lồng ngực ấm áp bên cạnh.

Cử động hoàn toàn tin tưởng của cô khiến Tôn Đình Trạch cười vui sướng, cánh tay vuốt ve tấm lưng nhẵn bóng, kéo cô lại gần hơn.

Cô “ùm” một tiếng, mở hai mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt anh tuần tươi cười gần ngay trước mắt.

“Chào buổi sáng.” Cô dụi dụi mắt, thân thể cuộn tròn như một con mèo khêu gợi, chờ đợi chủ nhân vuốt ve.

“Chào buổi sáng.” Anh cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

“Ngực của anh thật ấm áp.” Mâu Tâm Như kéo tay anh vuốt ve gò má mình. Mấy tháng nay, cô chưa từng ngủ ngon như hôm qua.

Giờ đây, anh gần trong gang tấc, không còn là một người chỉ có thể nhớ nhưng mà không thể chạm tới.

“Biết nhớ anh như vậy, đáng ra nên sớm trở lại bên cạnh anh. Nơi này luôn thuộc về em, không có bất kì cô gái nào có thể thay thế.” Tôn Đình Trạch cưng chiều mặc cô cầm chặt tay anh.

“Cảm ơn.” Cô nhìn anh chăm chú, nói lời từ đáy lòng.

“Cảm ơn gì?”

“Vòng tay của anh khiến em thật ấm áp, thật hạnh phúc.”

“Ba tháng không gặp, miệng em trở nên ngọt thật.” Anh gian xảo hôn lên môi cô, bụng dưới lại nóng lên, ham muốn dâng trào đặt trước chỗ kín mềm mại của cô, nhẹ nhàng thử dò xét, trên trọc.

Cô cười ngượng ngùng, mở hai chân cho anh, dung hạ thân thể anh.

Tất cả cảm xúc đều vì khoảnh khắc tuyệt đẹp này, Tôn Đình Trạch ưỡn thẳng lưng, chuẩn bị tiến vào, nhưng chết tiệt, chuông điện thoại lại đúng lúc kêu vang.

“Điện thoại.” Mâu Tâm Như ngăn cản cử động của anh, nhắc nhở anh.

“Kệ nó.” Trán Tôn Đình Trạch đỏ mề hời, nhưng tay cô lại đặt trên hông anh, chỉ vì cô, tất cả cảm xúc mãnh liệt đã bị hời chuông điện thoại kia nhiễu loạn, “Em buông tay ra...”

“Không được, có điện thoại.”

“Chết tiệt, anh sẽ giết tên gọi điện tới.” Anh cắn răng nghiến lợi, đôi mắt lộ ra sự nguy hiểm cầm chiếc điện thoại trên tú đầu giường lên, lửa nóng tác nghẹn dưới bụng không có chỗ phát tiết, khiến anh như ngâm trong nước sôi lửa bỏng.

“Gi?” Nhắc tai nghe, đôi mắt anh vẫn nhìn chăm chăm Mâu Tâm Như ở dưới.

Nhưng một lúc sau, kích thích trong mắt anh dần biến mất, anh trầm mặc lắng nghe.

Lát sau, anh cúp điện thoại.

Mâu Tâm Như nhìn ra sự khác thường, “Sao vậy?”

“Đình Tuyền đã xảy ra chuyện...”

Hết

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Đẩu Với Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.